JANE EAST

Însoțitoarea

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Când autobuzul părăsi Christchurch, îndreptându-se spre sud, spre câmpiile Canterbury, Rowena Fotheringham simți că aici, în sfârșit, pierduse și ultima legătură cu viața ei dinainte. Siguranța financiară a noului ei trai se măsura în suta de lire pe care o avea în portofel.

Când îi spusese fratelui ei, înainte să plece din Anglia, că nu va depune nici un ban la banca din Noua Zeelandă, el crezuse că-și pierduse mințile și-i spusese:

– Chiar dacă vrei să continui cu ideea asta nebunească, Rowena, trebuie să ai un colac de salvare, o rezervă în caz de urgență.

Ea scuturase din cap, nu cu încăpățânare, ci cu convingerea că se gândise foarte bine la asta.

– Leicester, dacă am bani cu mine, am să mă comport în consecință, și oamenii vor vedea asta. Mi-aș cumpăra haine scumpe când aș avea nevoie de ele, aș comite extravagențe… și trebuie să aflu dacă ceilalți mă plac pentru ceea ce sunt, sau pentru ceea ce am. În plus, chiar dacă nu aș vrea să-mi demonstrez asta, oricum e mai bine să plec acum. Margot o să primească atenția ce i se cuvine, ca soție a ta. Știi că oamenii din sat vin încă la mine pentru tot. Dacă

sunt la douăzeci și trei de mii de kilometri depărtare, Margot va deveni cu adevărat o Fotheringham.

Leicester o privise plecând plin de presimțiri rele.

Margot spusese cu nostalgie, când se întorseseră dinspre priveliștea vaporului care părăsea portul Southampton:

– Cred că trebuie să-și găsească singură salvarea, dar… îmi vine să-l omor pe Geoffrey. Ar fi fost destul de grav dacă i-ar fi spus Rowenei că a iubit-o odată, dar că acum i-a furat mințile altcineva, dar să-i spună că în primul rând a ales-o pentru banii ei, e de-ajuns să facă orice femeie să se îndoiască de puterea ei de atracție.

Dar asta era acum de domeniul trecutului. Rowena avea suta ei de lire, un cufăr și două valize de haine de foarte bună calitate, deși nu tocmai noi în compartimentul pentru bagaje al autobuzului și călătorea spre o nouă slujbă.

Spera ca doamna Lance Beechington să-i semene întrucâtva. Rowena răspunsese unui anunț pentru o domnișoară de companie doritoare să citească unei persoane care-și pierduse vederea, la una dintre cele mai vechi ferme din South Canterbury, Tawhai Hills.

În orice caz, va trebui să mai îndure puțin. Doamna Lance Beechington încheiase tratativele prin telefon și păruse înfricoșător de evazivă, dând indicații pe tonul cuiva care credea că toată lumea auzise de Tawhai Hills. Probabil, femeia nu ieșise niciodată în viața ei din district.

Rowena se străduise să pară cât mai profesionistă și confirmase într-o scrisoare acceptarea postului și data sosirii ei.

Acum, că flacăra hotărârii nestrămutate mai pălise, Rowena se temea. Când ai avut dintotdeauna un cămin încântător, ca Ainsley Dene, era oarecum înfricoșător să fii pe cont propriu, să călătorești într-un loc despre care nu știai absolut nimic, într-o țară străină.

Privi pe geam; poate că locurile acestea nefinisate și tinere aveau frumusețea lor, dacă ar fi avut dispoziția să o aprecieze. Nu

că orașele erau nefinisate, găsise că Wellington și Auckland erau minunate, iar Christchurch ar fi putut fi foarte bine un oraș englez, dar vastitatea lor o îngrozea.

Întinderea imensă a pășunilor, drumurile prin prundișuri care conduceau prăfuite la autostrada principală, pavată, în estul căreia era marea, iar la vest, versanți impresionanți de munți, neînduplecați și înveliți în zăpadă, despre care cineva spusese că erau denumiți Alpii de Sud, toate se scăldau într-o imensitate care o făcea să se simtă pierdută și insignifiantă.

Ura terenul întins, oricum. Câmpiile acelea puteau să reprezinte o bogăție pentru cereale și oi, dar erau atât de monotone, kilometru după kilometru întins, fără vreo adâncitură sau cotitură… întrerupte doar de albii de râuri care păreau acri întregi de jgheaburi erodate de canale adânci, neorânduite din cauza sălciilor cu rădăcini uriașe, aplecate peste balustradele podurilor – amintind de potopuri.

Oamenii coborau și urcau în autobuz la ceea ce păreau ferme foarte izolate, sau orășele răvășite. Apoi trecură și pe lângă un grup de case mai atractive, cu o mică bisericuță alăturată, din stinghii de lemn, și o școală cu grădină strălucitoare. Dar fu ceva întâmplător și nepotrivit cu restul peisajului.

Autobuzul opri, zguduindu-se. Șoferul se uită la Rowena:

– Ați spus că vreți să coborâți aici.

Ea privi pe geam. Cinci drumuri se întâlneau la răscruce, străjuite de iarbă înaltă și prăfuită. Nu se zărea nici o casă sau măcar un hambar pentru fân.

– Nu se poate, spuse ea. Eu vreau să ajung la Beechington Crossroads. Trebuie să mă aștepte cineva.

– Aici este, cucoană. Uitați indicatorul: Tawhai Hills. Trebuie să sosească din clipă în clipă. Probabil că Forrest e reținut.

Tonul omului era nonșalant; la cealaltă extremă, Rowena pufni înțepată:

– Cine e Forrest?

– Tipul pentru care urmează să lucrați!

– Voi lucra pentru o anume doamnă Lance Beechington.

– Forrest este nepotul ei. O să sosească în curând. Nu vă faceți griji. În clipa următoare o să vedeți un nor de praf. Ăsta o să fie el.

Nedumerită, Rowena se dădu jos din mașină, așteptă să-i descarce bagajele și fu indignată când omul refuză bacșișul pe care i-l oferi.

Privi plină de speranță dincolo de indicator, căutând norul de praf. Auzise că neozeelendezii nu se omorau cu oficialitățile, dar asta era prea de tot.

O jumătate de oră mai târziu, încă aștepta, îmbufnată. Își acordase singură acea limită de timp. Acum, se va duce în căutarea unei locuințe cu un post telefonic și o să-i sune pe acești extraordinari Beechington. Își spuse că nu trebuia să fie prea țâfnoasă, poate li se stricase mașina, poate făcuseră pană, sau poate se îmbolnăvise cineva pe neașteptate… puteau fi o sută de motive.

Rowena își luă bagajele și se mută bălăbănindu-se la marginea drumului, lângă un șanț foarte uscat. Aici, cufărul ei avea să fie la adăpost de prădători, așa că-l coborî în șanț; la fel procedă și cu cele două valize.

Își luă geanta și săculețul de mână și plecă. Cu siguranță, după colț va găsi o locuință mai apropiată de Tawhai Hills, care, după cum spunea indicatorul, se afla la zece kilometri.

Avea dreptate. Iată o poartă, dacă se putea numi așa. Scheletul unei tăblii de pat din fier ruginit atârna în derivă de o frânghie, barieră simbolică ce dădea spre un drum cu făgașe, care ducea la o casă nevopsită și abandonată.

Rowenei i se strânse inima. Nu avea cine să locuiască aici. Dar pe măsură ce se apropie de ușa de la intrare, văzu că era deschisă. Privi de jur-împrejur. Nu existau cabluri pentru telefon, nici lumină electrică!

Bătu timid la ușă. Auzi pași și o siluetă se zări încet… șleampătă, neîmbietoare și, cu siguranță, nespălată. Rowena nu-i putea ghici vârsta. Avea ochi strălucitori, ascunși sub păr și-i lipsea jumătate din dinți.

Deznădăjduită, Rowena începu să explice. Femeia râse pe înfundate:

– Ei bine, se pare că trebuie să mergi pe jos, nu-i așa, scumpo? Dar nu-ți face griji, există o cărare din spatele casei mele. Pe acolo, nu sunt mai mult de trei kilometri. Trebuie să fie cineva la Tawhai. Vino, te conduc.

O conduse pe Rowena printr-o casă incredibil de murdară, care părea locuită de zeci de pisici, apoi o duse într-o curte de fermă de nedescris, și printr-o altă poartă rahitică.

– N-ai cum să ratezi cărarea, scumpo… e flancată de sălcii și de cocini de porci. Urmează pârâul. E o plimbare minunată. Ta-ta.

Rowena repetă mecanic „ta-ta“ și porni îndârjită la drum. Cel puțin primul și cel de-al doilea gard aveau pârleazuri, șubrede și nesigure, așa că le trecu grijulie, bucuroasă că purta o rochie cu pliuri.

Printre oile și porcii care scurmau pretutindeni pământul, avea să ajungă cu pantofii într-o stare jalnică, dar nu avea de ales. Înainta cu greu.

Că urma pârâul, nu era o descriere tocmai fidelă a cărării. Uneori îl traversa, se întorcea înapoi și apoi o lua din nou înainte, printre pietre ascuțite în care Rowena își răni glezna. Îi era foarte cald, îi era sete și avea o dispoziție foarte proastă.

Dintr-o dată, cărarea părăsea albia pârâului, traversând o câmpie întinsă presărată cu pomi. Rowena privi gardul. Ultimul nu avusese nici o barieră, un biet sac vechi, atârnat de o proeminență a sârmei ghimpate. Acesta nu avea nimic, iar sârma era bine întinsă și nouă. Rowena simți cum i se rupe fusta când trecu peste ea.

Parcursese deja trei sferturi din drum, când auzi ceva. Înainte să se uite, știu ce însemna, fiind născută și crescută la țară.

În mod normal, vederea unui taur n-ar fi larmat-o pe Rowena, dar acesta însemna necaz. Venea direct spre ea, deși era încă la o distanță considerabilă.

Nu era departe de cotitură și de sălcii. Rowena putea să alerge asemenea unei căprioare, și așa și făcu. Slavă Domnului că nu era la deal, dar îi era foarte cald și era obosită… și îngrozită. Nu îndrăzni să se uite în jur… nu trebuia decât să ajungă la copaci, să se poată ascunde și apoi să se cațere într-unul. Taurul câștiga teren văzând cu ochii.

Simțea că plămânii îi explodează. Ajunse la primul copac, făcu o mișcare bruscă pentru a evita coliziunea și apoi văzu cum taurul trece ca o vijelie, apoi se oprește frustrat. Se întoarse și zbură spre următorul copac. Avea crengi joase și era mai aproape de gardul de hotar.

Din senin, realiză că animalul se năpustise cu copitele de cealalată parte a gardului. Sări, prinse o creangă și reuși cumva să se cațere în copac.

Conștientiză în tăcere celelalte lucruri care se întâmplau, ca și cum n-ar fi avut importanță pentru ea. Nu-i păsa decât că era deasupra nivelului periculos; inima îi bătea să-i sară din piept, plămânii o torturau, iar urechile îi țiuiau. Jos, taurul răgea furios.

Hotărî să caute o creangă mai sus, mai rezistentă; se ridică și se aruncă pe următoarea, privind jos. Era chiar deasupra gardului. Cu puțin noroc, poate reușea să sară din copac. Dar înainte de asta, trebuia să-și recapete suflul, să se asigure că pe câmpia următoare nu mai era nici un animal și să se roage cu toată ființa că taurul nu se pricepea la sărit gardul.

Apoi se auzi o voce:

– Hei, tu, din copac!

Rowena se chinui să vadă printre frunze. Vocea continuă:

– Ar trebui să-ți iei un bilet la loto. N-am cunoscut pe cineva mai norocos!

Rowena simți cum clocotește de furie. Norocoasă!

Proprietarul vocii apăru în raza ei vizuală. Era brunet și înalt, călare pe o iapă magnifică, dacă Rowena ar fi fost în măsură să aprecieze cabaline. Poate c-ar fi trebuit să-i mulțumească… avea senzația că aruncase ceva și luase taurul în stăpânire. Oricum, în cea mai mare parte, se salvase singură, așa că nu-i va spune decât ce credea despre… El vorbi primul, și tonul lui denota o mânie dusă la apogeu.

– Când te dai jos de acolo, spuse el, înverșunat, ai să-mi spui ce naiba cauți să te plimbi pe pajiști cu tauri cu pedigree. Există modalități de sinucidere mult mai plăcute!

Rowena inspiră adânc și-l lăsă să-și termine predica.

– Crede-mă că nu mă plimbam. Încercam să-mi găsesc drumul. Îmi căutam angajatorul, care ar fi trebuit să vină să mă ia. Am primit o slujbă de la o creatură vagă, care nu știe îndeajuns încât să mă întâmpine acolo unde am stabilit, chiar și după ce am confirmat ora sosirii printr-o scrisoare. Am fost părăsită la o răscruce, în mijlocul pustietății, de către un oarecare șofer de autobuz, care m-a sigurat că cineva va sosi din clipă în clipă. După ce am așteptat o jumătate de oră, mi-am aruncat bagajele într-un șanț, am găsit o casă… presupun că se poate numi casă… din care a ieșit o țărancă idioată! Mi-a spus s-o iau pe scurtătură, m-am cățărat pe garduri ghimpate, m-am strecurat pe sub altele, am sărit pârleazuri, mi-am rănit picioarele și mi-am stricat pantofii! Am avut grijă s-o întreb pe idioata pe care am menționat-o mai devreme dacă nu voi încălca proprietăți, iar ea m-a asigurat că în Noua Zeelandă, nu poate fi vorba de așa ceva. Toată lumea se duce peste tot. Nu e de mirare că nu aveți indicatoare, nu aveți nevoie de ele… țineți tauri sălbatici și nimeni nu se deranjează să avertizeze restul lumii despre ei. Și apoi, mă întâlnesc cu un țărănoi extrem de nepoliticos și de nesimțitor, care mă înjură și crede că n-am avut altceva de făcut decât să ies la plimbare, spunându-mi că sunt „norocoasă“!

Se opri, rămânând fără suflare. Bărbatul pufni în râs. Dacă ar fi avut la îndemână ceva, Rowena ar fi aruncat după el; nu se mai simțise vreodată atât de primitiv de sălbatică.

El se apropie mai mult de gard. Zâmbea într-un fel atât de iritant, încât Rowena ar fi dat orice să-i șteargă zâmbetul de pe față. Privi în sus.

– Înainte să mai continuăm cearta asta, ar fi mai bine să cobori pe partea dreaptă a gardului. Haide!

Nu avea de ales, așa că îi dădu ascultare. El descălecă și spuse:

– Ai face bine să urci în șaua mea, sau… te temi?

– Teamă?! Dumnezeule, nicidecum! Vocea Rowenei era plină de năduf. Trebuia să-și mențină supărarea, era singura care o ajuta până când interviul acesta ridicol lua sfârșit. Trebuia să se bazeze pe acest… da, țărănoi, s-o călăuzească spre Tawhai Hills. Era dificil să-și păstreze demnitatea, având în vedere că pălăria îi căzuse, fusta i se rupsese, iar tocurile pantofilor se înțeleniseră cu jumătate din pământul Noii Zeelande, ca să nu mai vorbim despre ciorapii care i se rupseseră într-o mie de locuri!

Își coborî cu grijă un picior și simți cum glezna îi este ghidată spre șa, iar în clipa următoare, bărbatul o luă în brațe și o puse pe pământ. O ținea de coate, ca și cum s-ar fi temut să nu cadă sau să leșine.

– Acum, cum te cheamă și unde vrei să mergi?

– Numele meu e Fotheringham și caut Tawhai Hills, spuse ea înțepată.

Bărbatul o privi uluit de sub sprâncenele încruntate.

– Sfinte Sisoe! Ești domnișoara Rowena M. A. Fotheringham?

– Da. De ce?

Râse din nou. Râsul lui o scotea din minți.

– Am crezut că ai pe puțin șaizeci de ani… că ești ogârjită și costelivă…

Fu rândul ei să-l privească mirată.

– Ai crezut… doar nu ești vreo rudă de-a viitoarei mele angajatoare, nu?

Chipul lui avea o ironie gravă.

– Ba da. Sunt nepotul ei. Nepotul ei țărănoi, Forrest Beechington. Iar tu trebuia să vii miercuri, nu marți.

– Am spus marți. Am scris chiar și data. Nu se poate să le fi greșit pe amândouă.

– N-am citit scrisoarea ta… cel puțin, nu pe cea de-a doua, mormăi el. Am citit formularul pe care ni l-ai trimis. Ochii mătușii Lavinia trebuie să fie mai slabi decât credeam.

Aștepta niște scuze, dar se părea că nu avea să primească. În schimb, el spuse cu aerul că se străduiește să îmbunătățească lucrurile:

– Am să te duc la casă și o să lămurim totul. Presupun că n-ai mai călărit niciodată, dar e destul de departe, așa că va trebui să urci în fața mea.

– Cred că mă descurc să rămân în șa, spuse ea, controlându-și cât putu vocea.

Bărbatul părea hotărât să fie dezagreabil:

– Sper că fusta e destul de largă și că n-o să ți-o strici.

– E deja distrusă, spuse scurt Rowena. Trase puțin de ea ca să-i demonstreze.

– Nu numai fusta e distrusă, insistă el, iar Rowena observă cu dispreț că de sub fustă îi atârnau șiruri întregi de volănașe descrețite din ceea ce odată fusese jupa ei frumoasă din nailon. Se aplecă și o smulse cu sălbăticie.

– Mai mult… spuse el ironic și ținti cu privirea locul de sub copac.

Rowena se întoarse și fața i se aprinse de furie. Până când ajunsese la copac, trebuie să fi ținut bine săculețul de mână, dar apoi îl scăpase. Poate că taurul se jucase puțin cu el, în timp ce se cățărase în copac. Acum, conținutul era împrăștiat pe o rază apreciabilă.

O cămașă de noapte galbenă, transparentă, era expusă lângă gard, un sutien negru se legăna nonșalant într-un scaiete, o perie și un pieptene zăceau pe pământ, iar trusa de machiaj și cutia cu buretele de baie își pierduseră conținutul.

Rowena se uită după geantă și descoperi că încă îi mai atârna de braț.

Forrest Beechington întinse un picior lung peste gard.

– Te rog, nu te deranja! se repezi Rowena. Le voi considera o cauză pierdută. Nu te duce la taurul ăla!

– Mephy s-a liniștit acum, dădu el din umeri. Taurul se întorsese în mijlocul pajiștii și se întinsese pe pământ, blana lui neagră strălucind în lumina soarelui ca satinul.

– Mephy? Ce nume ciudat pentru un taur.

– Prescurtare de la Mefisto.

– Ce potrivire!

Privi fără să comenteze cum bărbatul acela cu sprâncene stufoase adună fragilele articole și simți nevoia să se ciupească, să se asigure că nu era un coșmar. Oare bărbatul avea să uite vreodată incidentul ăsta stupid și defăimător? Avea să-l treacă treptat cu vederea, grație serviciilor pe care avea să i le aducă mătușii lui, sau avea să-i poarte mereu pică? Bănuia că nu se prea dădea în vânt după proști.

Evident, vruseseră pe cineva mai în vârstă ca însoțitoare a mătușii, pe cineva cu interese contemporane cu ale ei. O clipă, Rowena intră în panică. La urma urmelor, nu avea decât o sută de lire și abilitatea de a-și câștiga existența și nu vroia să se umilească și să scrie acasă pentru bani. Trebuia să păstreze slujba asta… dar ce început!

Domnul Beechington mâna iapa, strângând frâiele cu o singură mână, iar cu cealaltă o ținea atent și impersonal pe Rowena, sprijinind-o de el.

Tăcerea i se părea apăsătoare Rowenei, așa că întrebă:

– Ce te-a făcut să crezi că sunt atât de bătrână?

– Scrisul tău. Maniera ta de a pune problema. Numele tău. Am asociat cumva numele Rowena cu cineva de vârsta mătușii Lavinia. E demodat. Ca și scrisul tău.

Era adevărat, Rowena știa. Primii ani de școală și-i petrecuse cu o guvernantă de modă veche, care o învățase să facă litere meticuloase. Și poate că prima ei scrisoare fusese într-un stil pompos pentru că nu mai solicitase niciodată o slujbă.

Vocea odios de amuzată din spatele ei continuă:

– Lindsay, nepoata mea, se întreba de la ce vine „M“. Am spus că probabil de la „Matusalem“…

– De la Melisande, râse Rowena politicos.

– Și „A“-ul?

Rowena ezită. Probabilitatea ca cineva de aici să asocieze o însoțitoare cu lordul Ainsley era foarte mică, dar era mai bine să se asigure.

– Agatha, minți ea.

– Rowena Melisande Agatha Fotheringham! fluieră el. Da, exact din epoca victoriană.

Simți cum pieptul lui rezonează din pricina râsului.

Făcură o cotitură după o barieră de copaci, ajunseră la un drum îngust, asfaltat, și înaintea lor apăru reședința de la Tawhai Hills.

Rowena fu atât de surprinsă, încât strânse frâiele din mâinile lui și iapa se ridică pe picioarele din spate. Când își dădu seama ce făcuse, constată că el nu obiectă deloc. Ei bine, fără îndoială, acesta era punctul lui sensibil: splendoarea Tawhaiului.

Avea două etaje și era construit din piatră roșie și împodobit cu plante agățătoare, strălucitoare în culorile tomnatice.

Grădina cobora sub nivelul drumului și apoi se strecura în spatele casei. Un pârâu îngust rătăcea, reflectând culorile vii ale florilor. Peste tot erau copaci, mulți englezi, pe care Rowena îi putea recunoaște, iar în spatele lor, ca un fundal solid, un brâu de boschete indigene.

În spatele tuturor, răsărea muntele Tawhai, învelit în tufișuri pe versanții mai joși, apoi, deasupra umerilor cenușii, purta o căciulă de zăpadă strălucitoare.

– E într-adevăr mirific! îi reveni glasul Rowenei. Dacă se așteptase la căldură sau apreciere din partea lui, se înșelase.

– Dacă interiorul s-ar potrivi cu exteriorul! E foarte diferit, permite-mi să te previn.

– Ce vrei să spui, domnule Beechington?

– Este păstrat cu fanatism, domnișoară Fotheringham. E foarte dificil să transporți lucruri aici, și mătușa Lavinia n-a fost niciodată obișnuită cu menajul. N-a fost nevoie să-l facă. Întreaga casă e plină de praf, covoarele sunt mâncate de molii și de mucegai. Vei fi îngrozită. De fapt, n-o să te învinuiesc dacă dai bir cu fugiții. Menajerele nu rămân, fără un număr adecvat de servitoare… nu avem decât una, în momentul de față, micuța Nelly, care habar n-are de nici unele. Mătușa Lavinia nu e persoana care s-o instruiască. I-am spus mătușii că ar trebui să-ți spună toate astea… majoritatea însoțitoarelor se așteaptă ca îndatoririle lor să constea, în principal, în a răspunde la telefon și la corespondență și la a conduce mașina.

– Însoțitoarea asta, nu, spuse iute Rowena. Voi fi bucuroasă să vă ajut cu menajul.

– Înainte să-ți iei un angajament, așteaptă să vezi, spuse el pe un ton batjocoritor. Nu știu cu ce ai fost obișnuită, dar Tawhai e uriaș.

Rowena se gândi la casa cu care era obișnuită… nu, dimensiunile Tawhaiului n-o îngrozeau. Nu spuse nimic.

Forrest priponi iapa de un stâlp al gardului, apoi o ajută să descalece. Intrară împreună în holul spațios și întunecos, adăpost prielnic pânzelor de păianjen și murdăriei. Forrest Beechington aprinse lumina ca să poată vedea mai bine.

– Vezi?

„Cu siguranță, nu vrea să rămân“, se gândi Rowena, și o luă ca o provocare. Își aruncă privirea de jur-împrejur.

– Nimic ce nu se poate aranja cu puțin efort, spuse ea cu răceală și văzu cum buzele lui se strâng.

– Ei bine, intră aici. Deschise o ușă care dădea într-o cameră de dimineață și apoi spre un cabinet. Am să-ți aduc un coniac. O să te pună pe picioare după experiența cu Mefisto și poate că o să amortizeze șocul pe care o să-l ai când o să vezi restul casei.

Când se opri în fața cabinetului, vocea Rowenei îl interpelă:

– Te rog, nu te deranja. Nu am nevoie de nici un coniac. E nevoie de mai mult de un taur ca să mă tulbur.

– Ei bine, spuse el după o scurtă pauză, atunci vino la bucătărie și am să-ți fac un ceai. Presupun că asta n-o să-ți displacă.

– Nu. Aș vrea o cană de ceai, mulțumesc. Dar mai întâi, n-ar trebui s-o cunosc pe mătușa ta?

– Ăsta e un alt lucru care face ca sosirea ta să fie atât de inoportună. Nu e aici. E la Christchurch și vine mâine. Va trebui să văd dacă te pot caza la soția unuia din fermieri, sau s-o conving pe una din ele să doarmă la noi.

Rowena sesiză disprețul lui crescând. Halal primire!

– Sunt capabilă să-mi fac și singură ceaiul. Dacă îmi arăți care cameră va fi probabil a mea, am să-mi aranjez lucrurile și sunt sigură că trebuie să ai treburi care te așteaptă.

Nu avu nici un efect.

– Oh, am să-ți arăt unde sunt toate. Vreau și eu un ceai.

Învăluiți într-o aură de ostilitate, merseră împreună în bucătărie, o încăpere de dimensiuni exagerate, murdară, dar cu o instalație electrică destul de bună.

Domnul Beechington părea să se fi îmblânzit, spre surprinderea Rowenei; era convinsă că se aștepta ca întregul personal să-i stea la dispoziție la orice oră. Scoase un serviciu mult prea valoros să fie ținut într-un dulap de bucătărie, aduse niște biscuiți cumpărați și tăie felii de prăjitură cu fructe.

Neașteptat, dar starea de spirit a Rowenei se îmbunătăți. Poate că într-adevăr avusese nevoie de un ceai. Poate faptul că, dintr-o dată, casa aceea frumoasă și neîngrijită reprezenta o provocare. Era nevoie de ea aici.

Forrest Beechington își scoase o țigară și se ridică.

– Ei bine, văzând că nu ești domnișoara Matusalem, ar fi mai bine să-mi caut un majordom.

Sesizând tonul lui, Rowena își pierdu cumpătul:

– Nu mă mir că e greu să-ți păstrezi personalul, izbucni ea. Până acum, nu sunt prea impresionată de manierele tale față de angajați. Cred că ar fi mai bine să mă duci unde mi-am lăsat bagajele și dacă în locul ăsta uitat de Dumnezeu există un autobuz cu care să mă pot întoarce în oraș, am să-l iau! Cred că ai fi mult mai fericit cu o femeie mai în vârstă… cum ai spus? Ogârjită și costelivă! Deși, văzând cât de multe are nevoie casa asta ca să intre în rândul lumii, mă depășește de ce ai prefera pe cineva mai bătrân.

– Vrei să știi de ce?

– Nu în mod deosebit. M-am săturat. E cel mai ciudat loc pe care l-am văzut vreodată! Ești drăguț să mă ajuți să plec?

Gândul amărâtei sute de lire din geantă răsări în mintea Rowenei. Însemna o gazdă de categoria a treia… însemna să accepte orice fel de slujbă.

– Nu, spuse proprietarul de la Tawhai Hills. Am spus că am senzația că ne poți fi de ajutor. Motivul pentru care preferam ca însoțitoarea mătușii să fie mai vârstnică este pur personal și egoist.

Rowenei i se păru că fața întunecată și aspră arăta ciudat.

– Am să-ți descriu de la început cu acuratețe situația. În ultimii doi ani, mătușa Lavinia a avut trei însoțitoare. Una foarte tânără, una de douăzeci și ceva de ani și una de treizeci. Dar toate au avut ceva în comun…

– Da? spuse Rowena pe un ton care arăta că nu era câtuși de puțin interesată.

– Toate aveau aceeași ambiție de a deveni stăpâna de la Tawhai Hills.

– Vrei să spui că... plănuiau să se mărite cu tine! Îl privi disprețuitoare. El interpretă corect și ridică mâna, oprind-o să continue să-și arate revoltarea.

– Știu că par încrezut și plin de mine. Știu că te înfurie. Dar nu sunt un infatuat. Sunt foarte conștient că, dacă aș avea o slujbă la oraș, un salariu, sau dacă aș munci la o fermă, probabil nici o femeie nu s-ar uita de două ori la mine, cu atât mai puțin să mă urmărească, dar cum sunt moștenitorul acestei moșii și asta atrage după sine... Ca urmare...

– Ca urmare?

– Ca urmare, de data asta am decis să te devansez și să fiu brutal de franc. Trebuie să știi de la bun început că nu-ți merge cu mine!

– Nu sunt devastată, spuse Rowena pe un ton indiferent. Nu mi-ai spulberat nici o ambiție. Nu-mi pot imagina nici o cantitate posibilă de posesiuni care să te poată facă eligibil în ochii mei, domnule Beechington.

– Ești departe de orice ispită, domnișoară Fotheringham? E imposibil să te lași ademenită de tentația bogăției sau a iubirii?

– Iubire! Vocea Rowenei avea o nuanță care putea fi scepticism, durere sau dispreț născut din gândul că nu-și putea imagina să simtă vreodată tandrețe pentru bărbatul acesta. Un zâmbet slab îi atinse buzele. Domnule Beechington, lasă-mă să te asigur că sunt imună la iubire!

– Ce vrei să spui? Vrei să spui că ți-ai ars degețelele și acum crezi că ești imună? Sau că... ești deja implicată sentimental cu altcineva?

Ultimele lui cuvinte declanșară ceva înăuntrul Rowenei. O nevoie disperată de a se înarma împotriva altor insulte... căci simțea de pe acum că viața ei și Tawhai Hills aveau să devină legate. Va fi în siguranță, nu-i așa, dacă Forrest credea că era îndrăgostită de cineva.

– Ultima ta încercare e corectă, domnule Beechington. Nu sunt încă logodită oficial, dar sunt pe aproape. Nu-i așa că e păcat că nu rămân… din moment ce te-ai fi simțit atât de în siguranță?

Se măsurară din priviri. Vocea lui fu blândă, dar hotărâtă:

– Să știi că vei rămâne. Astăzi, nu mai e nici un autobuz spre oraș. Mă duc să-ți aduc bagajele. Unde sunt, exact, pe marginea drumului?

Rowena ezită. Ei bine, trebuia să rămână acolo în noaptea asta.

– Sunt într-un șanț mare și secat. În ele e tot ce am, așa că nu-mi place să stea la vedere, în mijlocul unui drum părăsit de țară.

Efectul asupra lui Forrest Beechington fu ciudat.

– Un șanț… un șanț mare… într-una din răscruci?

– Era perfect uscat… spuse Rowena ridicând bărbia.

– Uscat, da. Dar nu e un șanț… e albia unui râu. E uscată, pentru că apa a fost oprită timp de două zile pentru curățare, dar până acum, trebuie să curgă la debit maxim. Trebuia să i se dea drumul la ora trei.

Înainte să-i poată răspunde, el se năpusti afară din casă și în două minute auzi motorul mașinii pornind furios.

Rowena se așeză. „S-a hotărât“, se gândi ea. „Hainele, gablonzurile, actele mele, toate vor fi distruse. Va trebui să rămân aici până când pot să-mi încropesc din nou o garderobă…“

Capitolul 2

Rowena nu rămase ca de piatră prea mult timp. Deși calamitățile, sub forma hainelor stricate, a ostilității și a îngrozitoarei lipse de politețe, îi ieșiseră cale, lâncezeala nu era o soluție.

Văzu o trusă cu áce pe dulap și-și cusu fusta, își scoase jacheta și-și suflecă mânecile. În afară de cănile pe care le folosiseră mai devreme, în chiuvetă mai erau vase murdare. Cel puțin, putea să se ocupe de ele.

Rutina muncii zilnice o liniști. Nu trebuia să intre în panică. Chiar dacă unele lucruri i se stricaseră, multe dintre haine puteau, fără îndoială, să fie uscate. Dacă avea suficiente încât să poarte prin casă era ceva și, din moment ce auzise că salariile erau bune aici, va putea să înlocuiască treptat articolele distruse. Se strâmbă la ideea de a-și cumpăra haine de pe o frânghie, apoi se privi în oglindă. „Acum, ești o fată muncitoare, Rowena Fotheringham… Întotdeauna ai muncit, dar n-ai mai fost niciodată dependentă de un salariu.“

Găsi o mătură, aruncă preșurile pe ușa din spate, pe o verandă lungă, înțesată pitoresc cu cizme de cauciuc, cizme de fermier, căpestre, arme, bucăți de funii și de lanțuri.

Simțea că făcuse o treabă notabilă în bucătărie, cu toate că, dacă Forrest Beechington avea să observe, probabil nu i-ar fi recunoscut meritele.

Auzi niște pași; erau prea ușori să fie ai unui bărbat și în clipa următoare o voce veselă strigă, chemarea fiind urmată de un prietenos „ești acolo, domnișoară Fotheringham?“. În bucătărie apăru o fată râzând. Cine era oare? Rowena află imediat.

– Sunt Nancy Jerrold. Forrest mi-a spus că te găsesc aici… Sunt soția preotului.

Rowena o privi cu uimire. Ce țară! Nu-și putea imagina pe cineva mai nepotrivit pentru postul de ajutor al vicarului! Tânăra avea bucle arămii și ochi surâzători, de orășeancă; purta o rochie galbenă și un cardigan asortat. Vântul îi răvășise frumos părul și obrajii îi erau mânjiți de ulei.

Ea ghici gândurile Rowenei.

– Nu prea arăt a soție de preot, nu? Totuși, sunt momente în care arăt ca atare. Forrest și Peter meșteresc la mașina noastră, dar nu prea-și pun speranțe s-o repare. Mi-au spus să vin aici și să telefonez la garajul din oraș. Forrest mi-a spus că probabil te pot ajuta să încropești un soi de masă. Ar fi mai bine să dau telefonul imediat.

Dispăru pe hol ca o vijelie și se întoarse într-o clipită.

– Forrest a spus să nu te deranjezi să faci mai mult de o gustare, sunt destule conserve în casă.

Rowena își ridică bărbia și-i spuse:

– Și în frigider sunt destule provizii. Am să pregătesc o cină ca la carte.

– O femeie pe sufletul meu! aprobă doamna Jerrold. Lui Peter și mie ne este o foame de lup.

– Cât crezi că o să mai întârzie? Ca să putem pregăti ceva gustos și care să fie gata până vin ei.

– Cel puțin o oră.

– Perfect. Ce zici de somon? În frigider e unul foarte mare. Deschise ușa frigiderului. Nu știu cine l-a prins… e demn de cartea recordurilor, aș spune.

Soția preotului privi nu prea impresionată peștele.

– Oh, nu e prea mare. N-are decât vreo șapte kilograme. Dar cred că somonii neozeelandezi sunt mari. Peter a spus asta de mai multe ori.

Începură să taie ceapă, pătrunjel, și curând bucătăria fu învăluită într-o mireasmă de somon gătit. Rowena aranjă masa în sufragerie, o încăpere încântătoare, acoperită de praf. Oricum, cu focul aprins de doamna Jerrold și cu frumoasele aranjamente florale pe care mătușa Lavinia trebuia să le fi făcut înainte să plece la Christchurch, cu fața de masă albă ca zăpada și cu argintăria sclipitoare, trecea de inspecție și părea chiar îmbietoare.

Adăugau ultimele detalii la masă, când îi auziră pe cei doi bărbați venind pe verandă și traversând bucătăria. Rămaseră la intrarea în sufragerie. Rowena își ridică privirea și întâlni supriză și… să fi fost oare plăcere?… pe fața lui Forrest Beechington. Amândoi bărbații adulmecau plini de apreciere. Peter Jerrold era scund, gras și roșcat, cu ochi pătrunzători, albaștri și Rowena știu chiar dinainte să deschidă gura că era scoțian.

– E în regulă, iubito, îi spuse el soției. N-o să fie atât de scump pe cât ne așteptam.

– Slavă Domnului! Mașinile enoriașilor îmbogățesc întotdeauna fondurile unui preot. O altă notă de plată de treizeci sau patruzeci de lire ne-ar fi dezechilibrat complet bugetul. Îi spunem mașinii aceleia „Piatra de moară“.

Bărbații se spălară pe mâini și veniră la masă fără să mai zăbovească. Domnul Beechington spuse, în timp ce-i trase scaunul Rowenei:

– Lucrurile tale n-au pățit practic nimic.

Ea se simți instantaneu ușurată și-i fu recunoscătoare că n-o tachinase în fața Jerroldilor pe tema asta. Aduse supa. Domnul Beechington luă lingura și gustă.

– E de la conservă? întrebă el neîncrezător, privind-o.

– Cred că pe domnișoara Fotheringham o indignează ideea de conservă, răspunse doamna Jerrold pentru ea. Am crezut c-o să

desfacă una pentru desert, dar nu, a făcut o plăcintă. De acum încolo, o să trăiești civilizat, Forrest.

El zâmbi cu malițiozitate, n-o ridică în slăvi, ci continuă să mănânce. Când Rowena le aduse cel de-al doilea fel… feliile pufoase, rozalii de somon, artistic tăiate, dar care se topeau la cea mai mică atingere, deliciosul sos picant, Peter gemu.

– Dacă știam că urmează asta, nu-mi mai puneam încă o farfurie de supă, spuse el. Se uită la domnul Beechington. Ai face bine s-o pui pe mătușa ta s-o concedieze ca însoțitoare și s-o angajeze bucătăreasă.

Enigmaticii ochi căprui priviră la Rowena.

– E o idee… desigur, dacă asta nu e singura ta realizare în domeniul culinar. Poate nu te dai în vânt după gătit și ai vrut doar să-mi arăți ce poți face!

O provoca. Rowena se hotărî să intre în joc. Vocea ei fu glacială:

– Am studiat știința treburilor casnice, spuse ea. Am o diplomă în arta culinară și managementul gospodăriei. Vrei s-o vezi? E în cufărul meu.

Trebuia să rămână fără replică. În schimb, el spuse:

– Prefer să te încerc în fiecare zi.

– Să înțeleg că sunt angajată pe post de bucătăreasă?

– Nu ești angajată pe post de bucătăreasă. Domnul Beechington nu-i dădea nici măcar satisfacția de a părea nerăbdător cu ea. Mătușa Lavinia te-a angajat ca însoțitoare, și toți dansăm după cum ne cântă ea.

Rowena se ridică, strânse vasele și luându-le de pe masă, se gândi: „deci, mătușa Lavinia e un zbir, nu? Ce casă!“ Aduse plăcinta. Peste crusta ei rumenită, Forrest Beechington îi zâmbi dintr-o dată.

– Mult mai convingătoare decât orice diplomă, spuse el.

Rowena îi zâmbi și ea, dar cu buzele, nu cu ochii.

Stătură în jurul focului cu cești de cafea, biscuiți și brânză. Când terminară, Rowena se ridică și strânse ceștile. Domnul Beechington se ridică în același timp și i le luă din mâini.

– Tu și Nancy ați gătit, Peter și cu mine ne ocupăm cu strânsul mesei.

Rowena nu catadicsi să protesteze; simțea că în orice dispută cu bărbatul acesta, avea să fie înfrântă. Când cei doi se întorceau, trebuia să întrebe care erau aranjamentele pentru noaptea aceea.

Dar nu fu nevoie. Forrest Beechington spuse aspru când reveniră:

– Apropo, Nancy, dacă dorești, poți să ne ajuți într-o situație stânjenitoare. Mătușa Lavinia nu se întoarce decât mâine. Vroiam s-o instalez pe domnișoara Fotheringham cu soția unuia din oamenii mei. Ce zici, rămâi aici cu Peter peste noapte?

Soții Jerrold acceptară încântați. Forrest adăugă, cu acea subtilă inflexiune de amuzament pe care Rowena o detesta:

– N-o să-ți oferim vreo cămașă de noapte de-a mătușii Lavinia, Nancy. Îmi imaginez că domnișoara Fotheringham va putea să-ți împrumute ceva mai modern și mai fermecător. Dacă nu, poate că fetele au lăsat niște pijamale acasă.

Rowena se înroși la față. El păru să nu observe și-i spuse:

– Dacă vrei să vii acum în garaj, o să-ți dau lucrurile tale.

Fu uimită când el îi spuse, lângă mașină:

– Nu le-am cerut să ne ajute, pentru că m-am gândit că te-aș putea pune într-o situație jenantă… sunt puse toate de-a valma. Am ajuns acolo tocmai când apa era pe punctul de a-ți uda bagajele. Am scos repede valizele și nimic de acolo nu s-a udat, dar cufărul n-a scăpat. A trebuit să mă zoresc și să-l scot cu un sistem de pârghii. În timpul procedurii, debitul de apă l-a luat pe sus și apa a pătruns înăuntru. Nu e inundat, totuși, pentru că l-am deschis imediat și am aruncat în mașină tot ce era înăuntru. Apoi am coborât în albie să mă asigur că nu s-a pierdut nimic.

Rowena văzu că picioarele lui fuseseră fără îndoială ude, la fel și manșetele de la pantaloni.

– Mulțumesc că mi le-ai recuperat și că m-ai scutit de un moment jenant în fața Jerroldilor, spuse ea, înțepată. Tonul ei era sarcastic, la fel cum putea deveni și al lui Forrest Beechington.

El o ignoră. Se aplecă și scoase un braț de haine. Buzele lui se strânseră:

– E destul de grav să le expui în fața unui țărănoi… dar e mult mai grav dacă preotul tău te ajută să le pui în ordine!

Rowena își înghiți un zâmbet. Nu avea să răspundă nici unei încercări de prietenie. Devenea mai cordial doar pentru că se simțea în siguranță în preajma ei.

– Nu e preotul meu… sunt anglicană, nu prezbiteriană.

– Aici, la Tawhai Hills, nu contează. Biserica este anglicană. Construită de străbunicul meu, la scurt timp după ce au venit aici. Avem slubje prezbiteriene, anglicane și metodiste. Vicarul, preotul prezbiterian și parohul vizitează toți reședința, ca și fermele.

Nu trebuia să-i dea de înțeles că-l aprobă, deși în adâncul inimii știa că asta era o biserică aproape ideală. Se opri și luă câteva haine.

– O să te urmez. Nu știu unde este camera mea.

El mută maldărul de haine în cealaltă mână și o luă nu prea blând de încheietură.

– N-ai de gând să vezi partea amuzantă a lucrurilor, Rowena Melisande Agatha Fotheringham? o interpelă el.

Rowena nu se clinti, arțăgoasă.

– Există și o parte amuzantă?

– Pentru cineva cu simțul umorului, da. Tu n-ai așa ceva?

– Ba da… dar se pare că nu e de aceeași firmă cu al tău. Eu râd în sinea mea… dar nu de mine însămi.

Spera să aibă plăcerea să vadă că-l atinsese, dar fu dezamăgită.

– Ești mai bătrână decât am crezut prima dată, chicoti el. Fu neașteptat. Ai o vioiciune a minții care înțeapă. Foarte puțini oameni tineri au asta. Când te-am văzut cățărându-te în copacul ăla, am crezut că arăți ca o fetișcană cu picioare lungi, cam de vârsta lui Lindsay.

– Ei bine, îndrăznesc să spun că majoritatea femeilor par mai în vârstă și mai demne, când nu sunt fugărite de tauri lăsați în plata Domnului!

– Oh, ei bine, dacă ții morțiș să mă iei în serios, atunci, să mergem, oftă el.

Camera fu o surpriză plăcută pentru Rowena. Era încântătoare, mobilată ca un dormitor, și cineva o primenise de curând. Nu era nici o urmă a neglijenței care domnea în restul casei. Evident, mătușa Lavinia își amintise măcar să pună să fie curățată pentru ea.

Ferestrele erau arcuite și dădeau într-o terasă cu balcon, care avea draperii. Nu-și putu reține exclamația de plăcere, îndreptându-se spre ele.

– Ai o fire romantică, văd, dădu el din umeri. Majoritatea fetelor adoră balcoanele. Serenadele și tot tacâmul. Păcat că nu e nimeni să cânte la chitară, deși poate reușesc să-i conving pe maori și să facă o „haka“ în fața ferestrei tale… te-ar scoate din toți sperieții!

Lăsă maldărul de haine pe pat și din ele căzu un plic cu fotografii. El ridică plicul.

– Evident, astea sunt în regulă, dar una din ele căzuse și mă tem că n-a mai rămas mare lucru din ea. Am pus-o în revista asta. Deschise revista și i-o întinse.

Chipul lui Geoffrey o privea, strâns și îmbibat cu apă.

– Mă tem că nu mai poate fi salvată, spuse Forrest. Se uitară amândoi la poză. Mâzgălit de-a curmezișul, în colțul din stânga, stătea scris: „Cu toată dragostea, Geoffrey“. Contează mult? întrebă el, destul de blând.

– Nu, spuse ea, cu mai mult sentiment decât intenționase. O s-o arunc. O aruncă în șemineu.

– Bietul Geoffrey, spuse neiertător Forrest Beechington. Presupun că și pe el l-ai aruncat… l-ai înlocuit, poate, cu celălalt bărbat, care a avut bunătatea să te imunizeze la a te mai îndrăgosti de altcineva.

– Ei bine, e un punct de vedere, dădu ea din umeri. Nu vroia mila bărbatului ăstuia! Oh, nu. Era mai bine să creadă că-l părăsise pe Geoffrey, decât să știe că lucrurile stătuseră invers.

Forrest se duse să-i aducă restul lucrurilor. Rowena fu bucuroasă să poată examina încăperea la adăpost de privirea lui ironică. Întreaga cameră părea redecorată de curând, nu atât de

curând cum fusese ea angajată ca însoțitoare, dar cu siguranță, fusese modernizată mai târziu decât restul casei.

Când domnul Beechington se întoarse, Rowena spuse, mai mult de dragul conversației, căci până și tăcerea era antagonică:

– Decorațiunile acestea sunt mai recente decât restul casei, nu-i așa?

El încuviință din cap și, pentru o fracțiune de secundă, Rowena crezu că vede o umbră traversându-i chipul, o umbră care putea să însemne durere.

– Am redecorat-o acum cinci ani, când am aflat că nepoata mea venea mereu aici, să păstreze o conexiune dureroasă cu trecutul. Camera asta a aparținut fratelui meu și soției sale. Au murit pe neașteptate. Penny și Tony au trecut peste asta, dar Lindsay n-a putut. Era mai mare și… i-a fost mai greu.

– A fost o decizie înțeleaptă să distrugi lucrurile care-i aminteau de părinții ei?

Își dădea seama că asta era camera în care fetița ar fi venit să fie singură când o apăsau problemele ei copilărești… când o înspăimânta vreun coșmar, s-ar fi refugiat în confortabilul pat dublu, unde s-ar fi ghemuit între părinții ei… și-ar fi amintit cum se tolănea alături de frățiori, de Crăciun, deschizând cadouri, răvășind felicitări și beteală și globuri…

– Nu știu dacă a fost înțeleaptă sau nu. Trebuia să încerc ceva. Chiar și copiii trebuie să învețe că moartea face parte din cursul vieții.

Rowena nu știa dacă era prea dur, sau doar trist. Era o fațadă aspră sau un punct sensibil?

– Dar a continuat să vină și a făcut-o până acum. Ne e dor de ea, când vine acasă din vacanță, de la Varsity, și o voi găsi aici, stând la fereastra franceză a balconului. De aceea, i-am spus mătușii Lavinia să-ți dea camera asta. E mai bine să fie ocupată.

– Biata Lindsay!

Privirea lui feroce și provocatoare o fixă.

– Nu sunt atât de sigur că are nevoie de compătimire. Are nevoie să accepte. A trecut destul de mult.

– Câţi ani avea când s-a întâmplat?

– Treisprezece.

Treisprezece! Vârsta cea mai vulnerabilă. Vârsta când o fetiţă era pe punctul de a deveni o tânără femeie, când avea nevoie mai mult ca oricând de o mamă.

– Penny e atât de diferită. E veselă, atât de simplă! spuse el.

– Viaţa nu e simplă pentru persoanele complexe, domnule Beechington, spuse Rowena privindu-l în ochi. În afară de asta, nimic nu creează sau încurajează o situaţie mai mult decât favoritismele părinţilor sau tutorilor. A cauzat probleme din vremuri de mult apuse. Adu-ţi aminte că Isaac îl prefera pe Esau, iar Rebeca îl prefera pe Iacov… fapt care i-a înstrăinat pe cei doi fraţi, unul a petrecut ani buni în exil. Nici atunci Iacov n-a învăţat lecţia şi, la rândul lui, l-a preferat pe pe Iosef şi i-a întors pe fraţii lui împotriva acestuia. Nu am timp de favoritisme.

Se măsurară din priviri.

– Eşti hotărâtă să crezi ce-i mai rău despre mine, nu? spuse Forrest. Doar pentru că am spus că Penny e atât de diferită, presupui că o prefer pe ea. Te sigur că nu e aşa. Am făcut mai mult pentru Lindsay… a trebuit.

– Şi probabil ţi-a displăcut, izbucni Rowena. Sau ai simţit că ar trebui să-ţi fie recunoscătoare! E atât de simplu să simţi partizanatul şi distruge complet unitatea unei familii. Când vru s-o întrerupă, Rowena îl împiedică, ridicând o mână. Ştiu ce vrei să spui: să-mi văd de treburile mele, ştiu că n-ar trebui să vorbesc aşa, dar vezi, nu-mi pasă dacă rămân sau nu… şi am genul de fire care nu se poate abţine să nu se amestece, unde văd că relaţiile ies din cursul firesc. Aşadar, dacă ştii că nu-ţi poţi asuma riscul de a avea sub acoperişul tău pe cineva la fel de slobod la gură ca tine, am să plec mâine.

Ochii lui îi susţinură neclintiţi şi căutători privirea. Trecură câteva clipe înainte să vorbească.

– Nu. Trebuie să rămâi. În ciuda a tot ce s-a întâmplat între noi, acum că știu că e foarte puțin probabil să-ți faci speranțe deșarte... cu privire la statul la Tawhai Hills... cred că ești exact persoana de care e nevoie aici. Ești astringentă, puternică... copiii sunt acasă doar de sărbători, dar am impresia că s-ar putea să le facă bine prezența ta.

– Ce flatant, încuviință Rowena. După descrierea ta, par o amărăciune tonică, dar benefică.

– Mult mai bine, spuse el pe un ton ironic. Până la urmă, cred că ai simțul umorului... vino cu mine și o să-ți arăt unde sunt lenjeriile. Poate tu și Nancy vă faceți paturile într-una din camerele libere.

Rămasă fără replică, arzând din cauza lucrurilor pe care ar fi vrut să i le spună, Rowena îl urmă.

***

Se apropie de ferestrele franceze, trase la o parte draperiile de olandă și descoperi că lumea de afară era scăldată în lumina lunii. Rowena ieși pe balcon.

Un moment de nostalgie, ca o strângere crudă, îi opri inima, respirația. Era ca un lucru fizic, ceva ce nu mai experimentase vreodată. Încercă să-și controleze sentimentele. Era o prostie... sentimentalisme cauzate de stele... Când Geoffrey îi spusese că se căsătorește cu Josie, nu atât de demult, nu se uitase la stelele familiare, tânjind după locuri noi, ținuturi necunoscute, după o cale de scăpare de toate compătimirile și întrebările? Nu-și spusese atunci, în sinea ei, că undeva trebuia să fie stele care să strălucească și pentru ea?

Încet, ca o binecuvântare, pacea coborî în sufletul ei. Pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, asemănarea cu meleagurile natale se stingea.

Totuși, de jos, din grădină, o învăluiau toate miresmele familiare… levănțică, trandafiri târzii… și vag, miros de fum, care probabil însemna că grădinarul arsese frunze în ziua aceea. În clipa aceea, jos, una din umbre se mișcă și capătul strălucitor al unei țigări se deplasă o dată cu ea. Fumul nu venea de la un foc în aer liber.

– La balconul tău, Julieta? se auzi o voce ironică. Romantic, nu crezi?

– Nu tocmai, înghiți ea în sec. Nu căutam nici un Romeo, ci doar o gură de aer curat. Noapte bună din nou, domnule Beechington.

Intră înapoi în cameră și trase draperia. Fu iritată să descopere că-i tremurau genunchii la fel de rău ca după întâlnirea cu taurul nărăvaș. Ce ridicol! Nu trebuia să fie atât de vulnerabilă.

Dar de ce trebuia ca bărbații să creadă că toate femeile sunt în căutarea romantismului? Geoffrey spusese, încercând poate să se justifice: „oh, știu că sunt vinovat. N-ar fi trebuit să ajung atât de departe. N-a fost nevoie decât de puțină încurajare din partea ta și m-am convins singur că sunt îndrăgostit de tine. Până când am întâlnit-o pe Josie și am aflat cât de puternică e dragostea adevărată.“

Rowena nu fusese de părere că-l încurajase. Totul se petrecuse atât de firesc. Crezuse că era inevitabil să se iubească, să se logodească și apoi să se căsătorească. Interesele lor coincideau… pământul… caii… plăcuta viață socială de la țară. Nu contase că Geoffrey avea mult mai puțin. Fratele ei le-ar fi dat una din fermele proprietății, pe care tatăl lor o administrase cu atâta înțelepciune, încât în zilele în care mărețele ferme ale Angliei fuseseră la strâmtoare, Ainsley Dene fusese un model de producție.

Oh, trebuia să profite de experiență și să nu-și mai țină niciodată inima în palmă. Nu că ar fi fost vreun pericol să se întâmple asta. Geoffrey o imunizase împotriva iubirii…

Capitolul 3

Rowenei îi păru rău când Jerroldii plecară a doua zi dimineață, la ora ceaiului. Fuseseră un fel de tampon între ea și neozeelandezul agresiv.

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, spuse vesel Nancy. Am senzația că te potrivești foarte bine la reședința Beechington. Vorbești limba lor. Sunt toți atât de încântător de nebuni! La revedere.

Domnul Beechington și Rowena rămaseră pe veranfă. El îi aruncă o privire, cu licărirea aceea după care Rowena nu se dădea în vânt.

– A vrut să fie un complimet! Buzele îi tresăriră nervos. Dar nu te deranja să pari mulțumită. Și eu sunt la fel de neîncrezător. Nancy a spus că vorbim aceeași limbă. Să înțeleg că sunt la fel de arțăgos?

Râse de expresia ei scandalizată. Spuse, cu o solemnitate ironică:

– Văd că, asemenea reginei Victoria, pe care o admiri atât de mult… nu ești amuzată!

Rowena îl țintui cu privirea.

– Nu. Poate că doamna Jerrold crede că vorbim aceeași limbă. Nu știu, dar sunt destul de sigură că nu avem același gen de simț al umorului. Oricum, contează munca… În dimineața asta, am început treburile destul de târziu și trebuie să strâng paturile. Îndrăznesc să spun că și tu ai mai multe de făcut decât să schimbi amabilități cu mine, domnule Beechington. Voi servi masa la unu, dacă e în regulă pentru tine, sau la ce oră vrei. Am să pregătesc ceva la șase și jumătate, pentru mătușa ta. Fără îndoială, când se întoarce, putem discuta și stabili îndatoririle. Și poate reușesc s-o instruiesc pe această Nelly, pe care se pare c-o consideri un material atât de brut.

– Sunt foarte sigur că te vei descurca s-o instruiești. Ești tipul profesoarei, nu-i așa? Cu toții vom fi puși la punct în doi timpi și trei mișcări. Îmi dau seama foarte ușor că s-a zis cu libertinismul la Tawhai Hills!

– Cel puțin, s-a zis cu praful și cu pânzele de păianjen, replică ea țâfnoasă.

Se întoarse și fu deconcertată să-l găsească lângă ea când intră din nou în casă.

– Pot să te scutesc o jumătate de oră, înainte să plec să inspectez albiile râurilor. Mâine va fi o zi realmente plină. Vin asociații să terminăm de înfipt țărușii la țarcuri, înainte să aducem berbecii laolaltă cu oile, la sfârșitul lui martie. Se opri brusc și spuse: oh, îmi cer scuze. Trebuie să-mi amintesc că nu ești obișnuită cu termenii grosolani, specifici unei ferme.

– Greșești, spuse Rowena glacial. Nu sunt o fată de la oraș. Am tră… am lucrat la țară toată viața. Probabil știu la fel de multe ca și tine despre împerecherea oilor, despre țăruși și despre îngrijirea mieilor. Nu e nevoie să te cenzurezi pentru mine, crede-mă.

Trebuia să fie uluit, dar spuse simplu:

– Oh, foarte bine! Un ageamiu poate complica lucrurile, câteodată. Mătușa Lavinia era întotdeauna amuzată de figura

contrariată a ultimei ei însoțitoare, când discutam după cină. Mai întâi, să-ți arăt camerele de sus.

Conversația care urmă fu lipsită de animozitate, până când, din nou jos, ajunseră într-o aripă laterală.

– Aici sunt camerele mele. Adăpostul meu. Am fost bucuros să mă pot refugia aici, când aceste însoțitoare ale mătușii deveneau o adevărată pacoste. Aici îmi petrec majoritatea serilor.

– Ei bine, dacă asta e tot, mă duc să fac paturile și apoi o să-ți aduc prânzul, spuse tăios Rowena, ignorându-l. Să bat gongul acela de la ușă când e gata?

El încuviință, apoi plecă. Rowena se apucă de treabă. Când antricoatele fură gata, bătu gongul și domnul Beechington apăru repede.

Se uită la farfuria care stătea pe un șervet, într-un colț al mesei din bucătărie, apoi se uită la ea.

– Ți-am pus masa în camera ta. E foarte luminoasă, așa că n-am aprins focul.

Văzu că gura lui se încleștă.

– Nu fi absurdă! Trebuie să știi deja că asta e cea mai democratică țară și, oricum, nu te consider o servitoare. Luăm prânzul în bucătărie, așa cum fac majoritatea celor de aici. De fapt, Nelly mănâncă la masă cu noi.

– Presupun că asta te satisface imens… că toată lumea realizează că-ți tratezi bine personalul. Mie îmi sună a snobism mascat. În afară de asta, de unde știi că Nelly nu s-ar bucura mai mult să ia masa în intimitatea bucătăriei ei, decât să-i faci favoruri din astea?

Linia buzelor lui era încă încordată.

– Destul de ciudat, dar Nelly mă place. Îi place puțină tachinărie. De ce nu i-ar plăcea? O cunosc de când era bebeluș. Văd că va trebui să-ți schimbi radical ideile, acum că ai venit în țara asta. Pe aici, nu avem săli de masă pentru servitori.

Rowena puse cotletele pe o farfurie, le ornă cu felii de roșie și de brânză și cu puțin spanac. Luă un șervețel și porni spre camera lui Forrest, fără să privească în urmă.

Așadar… câștigase runda asta. Se așteptase să-i ia farfuria din mână, însă el o urmă supus.

O așeză pe măsuța rotundă de lângă fereastră și aruncă o ultimă privire.

– Cred că ai tot ce-ți trebuie, domnule Beechington. Îi arătă un clopoțel pe care-l adusese dintr-o cameră de sus. Poți să suni, dacă mai vrei ceva… mai multă apă caldă, sau pâine, sau unt.

Se întoarse să plece, reușind cu succes să-i ocolească privirea.

– Așteaptă! Era mai mult ca o împușcătură, decât o poruncă, și o țintui pe loc. Vocea lui era plină de furie. Ești drăguță să te întorci și să te uiți la mine?

Ea se întoarse încet, dădu ochii cu el și se înroși. Îi întinse farfuria acoperită.

– Mulțumesc… du asta la bucătărie, te rog.

Luă cotletele, coșul cu pâine, le cocoță periculos unele peste altele și gesticulă spre bucătărie.

Forrest se uită cu dispreț la ce pregătise pentru ea: felii de pâine cu unt și un ou fiert și le dădu deoparte; scoase un cuțit și o furculiță și transferă în farfuria ei jumătate din cotletele lui. Mâncară în tăcere.

Când se ridicară, îi spuse pe un ton nepăsător:

– Ei bine, nu mă aștept ca o masă servită într-o astfel de atmosferă să facă ceva pentru digestiile noastre, pentru glicemiile noastre. Păcat, a fost realmente foarte bine gătită… dar cel puțin acum știi că am pretenția să mi se dea ascultare în propria mea casă.

– Da, domnule Beechington, spuse ea, și ochii verzi îi scânteiară asemenea unei vrăjitoare. De asemenea, acum înțeleg că un angajator poate avea intimitate ori de câte ori poftește. Dar nu și un

angajat! Dacă și cu celelalte însoțitoare ale mătușii tale ai fost la fel de schimbător și de temperamental, nu mă miră că uneori ți-au dat impresii greșite.

– Oh, crede-mă, n-a fost o impresie greșită, strânse el din buze. Cel puțin, se pare că ne înțelegem. Perfect. Tonul lui indica finalul disputei. Luă o cârpă pentru șters vesela. Cred că ai o zi agitată, șterg eu vasele.

Rowena înghiți în sec.

– Nu-mi dau seama dacă e o ofertă amicală, sau un ordin. Dacă e prima, și te grăbești să pleci din nou, pot să refuz?… Într-o manieră la fel de amicală? Nu mă grăbesc. Dacă e un ordin… ei bine, nu te pot opri.

Îl pusese în încurcătură, știa. Forrest nu putea să insiste prea mult, dat fiind modul în care expusese situația. Lăsă cârpa deoparte.

– Atunci, dacă te descurci, da. Vreau ca anumite lucruri să fie gata pentru asociați. Ieși.

Tocmai terminase de șters vasele, când auzi pași pe verandă și se întoarse. Era ceva ciudat. Forrest Beechington stătea în pragul ușii, alb ca varul, ținându-se cu mâna stângă de încheietura de la dreapta; sângele i se prelingea printre degete.

– Rowena! spuse el, și abia avu timp să realizeze cât de ciudat era să-și audă numele pe buzele lui, că el alunecă lângă ușă și se prăbuși pe podea.

Rowena luă cârpa de șters vase, se opri lângă el, îi ridică încheietura și scoase o exclamație de oroare. Cum Dumnezeu se pricopsise cu rana aceea adâncă? Nu sângera pur și simplu… sângele țâșnea… se tăiase la arteră!

Nu pierdu timpul, totul trebuia făcut imediat. Legă strâns cârpa de șters vase, încropi un tampon gros și-i sprijini mâna cât putu de sus.

Din fericire, găsise trusa de prim-ajutor. Aruncă pe masă fibră de bumbac, vată și bandaje. Se mișcă rapid și eficient.

Îi puse un tampon, vată, și-l bandajă cât putu de strâns. Trebuia să-i facă un garou, acum. Ei bine, știa procedura, deși una era să i-o aplici colegului tău, la cursurile de acordare a primului ajutor, alta unui om într-o astfel de stare.

Zbură la spălătorie, luă un furtun pentru rufe ca să strângă garoul, și în câteva minute observă că pata de pe bandaj nu se mai mărea și putu să-l lase singur, ca să dea un telefon.

Fu ușurată să vadă cuvântul „doctor“ scris cu majuscule în capul listei cu numere de telefon. Aparatul nu avea butoane, doar disc. Sună furioasă și fu răsplătită cu o voce la celălalt capăt al firului.

În câteva clipe, i se făcu legătura la cabinetul doctorului și fu nespus de recunoscătoare că acesta era acolo. Ar fi putut fi plecat la kilometri depărtare.

Îl explică repede, primi indicații și fu ușurată să afle că va veni imediat.

Fugi într-unul din dormitoare, luă pături și perne și reuși să le strecoare sub Forrest. Pernele i le așeză sub genunchi și una suplimentară i-o potrivi sub brațul rănit. Mașina doctorului opri în același moment în care pleoapele lui Forrest începură să tremure.

Cei doi reușiră repede să-l așeze într-un pat. Forrest deschise ochii și în ei se citi un amestec de surpriză și iritare.

– Nu vorbi acum, ordonă medicul. Lasă-ne pe noi. Pleoapele domnului Beechington coborâră din nou.

– Ai făcut o treabă al naibii de bună, comentă doctorul pentru Rowena. Asistentă medicală?

– Nu, dar… Era pe cale să admită că urmase cursul de acordare a primului ajutor, când fu întreruptă, pe neașteptate, de silueta din pat.

– … Dar probabil are o diplomă pentru asta, în cufărul ei. N-am mai pomenit până acum așa un model de perfecțiune… diplomă în asta… dimplomă în aia…

– Am spus să nu vorbești, Forrest. Am vorbit serios. Ce-ar fi să taci? Apoi, către Rowena: când a mâncat ultima oară… și cât de mult?

– Acum trei sferturi de oră… cotlete, roșii, spanac… pâine, biscuiți și brânză.

– Ei bine, va trebui să fie locală.

Vocea lui Forrest intreveni din nou în conversație:

– Bineînțeles că va fi locală. Și dacă n-aș fi mâncat, tot locală ar fi fost. Mâine, trebuie să fiu pe picioare. Punem țărușii.

– Nu-ți face griji, răsuflă anevoie doctorul, nu vei fi! Nu te vei ridica decât atunci când spun eu. Ești al naibii de norocos că a fost în preajmă cineva care a știut ce să facă… altfel, ai fi ajuns la spital, cu perfuzii de sânge și Dumnezeu mai știe cu ce. Acum, stai nemișcat cât timp noi avem treabă. Se uită la Rowena. Ți se face greață ușor? N-o să leșini lângă mine, nu? Dacă e așa, bate gongul și o să vină unul din oameni.

– Nu mi se face greață ușor, spuse ea, indignată.

– Nu, spuse Forrest, ridicându-și ușor capul. Probabil nici n-o să fumeze o țigară, după asta. Rezervă luxul unui fum pentru crize majore. Până acum, n-am fost capabil să descopăr ce consideră criză majoră.

– Până acum, replică doctorul, n-am fost capabil să descopăr cum să te fac să-ți ții gura. Ține brațul întins.

Îl bandajară și-i făcură câteva injecții.

– Acum, cafea, spuse medicul. Tare. O să beau și eu o ceașcă, și poate ne spune cum s-a întâmplat, mai exact.

Forrest Beechington își prinsese piciorul în cabluri, când pregătea staulul, și întinsese mâna să se salveze, însă nimerise într-o coasă care tocmai fusese ascuțită.

Rowenei îi plăcea medicul care spunea verde-n față, și maniera „fără aiureli“ în care trata cu formidabilul domn Beechington. Intră

în bucătărie și o ajută să vină cu cafeaua. Rowena nu îndrăzni să propună să-și bea singură cafeaua. Culoarea începu să reapară în obrajii lui Forrest.

– Acum, o să te dezbrăcăm și o să te punem la culcare. Domnișoara Fotheringham a adus sticle cu apă caldă și pijama.

– N-am nevoie de ajutor ca să mă dezbrac, se repezi Forrest. E doar o încheietură! Noi doi ne putem descurca, doctore. Mă simt mult mai bine. Își aruncă un picior din pat, făcu un efort să se ridice, dar se prăbuși la loc. Doctorul îl prinse.

– Burlacii ăștia! spuse cu umor medicul. E doar o arteră! Să-i punem pijamaua, cât timp e prea slăbit să protesteze.

Rowena simți o satisfacție de neiertat că măcar cineva putea să-l pună la punct pe domnul Beechington, chiar dacă însemna că avea să-i poarte pică, după asta. Din fericire, de data asta, nu-și recăpătă cunoștința decât când fu în siguranță, în pat.

– Acum, ai să stai acolo… și ai s-o asculți pe domnișoara Fotheringham. Pare să aibă capul pe umeri. Am să-ți dau ceva să adormi, iar ea o să te supravegheze. Nu te vei ridica decât atunci când voi spune, și dacă dai semne de indisciplină… știu ce pacienți răi sunteți voi, țâfnoșii n-am-fost-niciodată-bolnav… o să te internez.

Domnul Beechington dormi două ore. Rowena veni din când în când, pe vârfuri, să verifice dacă respira normal. Până la ora patru, cina era aproape gata și-l găsi pe pacient treaz.

– Vrei un ceai? întrebă ea, trăgând jaluzelele.

– Da, te rog, și adu-l și pe al tău aici. Din cauza slăbiciunii, vocea lui nu mai avea severitatea ultimelor ordine, dar nu îndrăzni să nu-i dea ascultare. Se crispă de durere când își schimbă poziția, ca să ia cana de ceai.

– Doare?

– Nu. E capul. Și am un gust respingător în gură. Medicamentele astea moderne au efecte secundare groaznice, nu-i așa?

– Da, încuviință Rowena, fără să-l compătimească, dar sunt cele mai benefice. Aveai nevoie de liniște și de somn.

– Crezi că o să fiu un pacient dificil, nu? se strâmbă el. Nu-ți face griji. Sunt destul de docil în împrejurări din astea.

– Nu-mi fac griji. Doctorul m-a asigurat că eu și cu mătușa ta ne vom descurca. Mă aștept să ne asemănăm. Pare genul de femeie-manager.

– Așteaptă s-o întâlnești, râse el. Părea o prevestire. Sună-l pe Jock Saunders, unul din oamenii mei. Roagă-l s-o întâmpine pe mătușa Lavinia la autobuz, la răscruce, la ora șase.

– Pot să conduc, dacă nu poate veni el… sau nu mi-ai lăsa mașina pe mână?

– Oh, aș avea încredere în tine. Aș îndrăzni să spun că ai o diplomă… adică permis… dar treaba ta e aici. Doctorul a spus că nu trebuie să fiu lăsat singur!

Rowena îi aruncă o privire suspicioasă, dar în ochii lui nu era nici o licărire.

– Pentru cineva atât de înspăimântat de însoțitoarele mătușii, dorința asta pentru compania mea este destul de atipică!

– Oh, dar asta e altceva, ți-am luat armele de la început… Văzu izbucnirea violentă a chipului ei și spuse repede: în afară de asta, în momentul de față sunt un invalid neajutorat, pe cale de a mă plictisi de moarte. Trebuie să fiu amuzat.

– Încă n-ai avut timp să te plictisești, și oricum, sunt pregătită să te îngrijesc, dar nu să te amuz. Până acum, nici unul din noi n-a găsit conversația celuilalt amuzantă. Întâlnirile noastre au fost mai mult dueluri verbale, care cu greu pot fi considerate potrivite în camera unui bolnav. Iar flecăreala, din moment ce suntem doi străini, n-ar dura prea mult. N-am avea nimic interesant de discutat. Se ridică să plece, dar mâna lui rănită se întinse și o prinse de încheietură.

– N-ai nici un pic de tandrețe față de un om rănit?

– Nu. Nici un pic. Tonul ei nu formula nici o scuză.

– Hmm… Păcat… când ești singura femeie din casa asta, în prezența căreia m-am sințit vreodată în siguranță.

– Atunci, despre ce sugerezi să vorbim? întrebă Rowena, știind că astfel compromitea de la început conversația.

Oricum, nu reuși să-l afecteze pe Forrest Beechington. Ochii lui se aprinseră cu o licăriere ironică.

– Ai putea să-mi spui povestea vieții tale. Unde te-ai născut, unde ai făcut școala… chiar și totul despre viața ta amoroasă! Despre tipul ăsta care ți-a dat imunitatea față de iubire! Am senzația că ar fi cel mai distractiv, mi-ar lua gândul de la rană!

– Atunci, păcat, va trebui să te descurci fără distracția asta, domnule Beechington. Legăturile mele amoroase mă privesc personal. Nu trebuie să știi decât că poți fi sigur că n-am nici o năzuință ascunsă față de tine. Acum, am multe de făcut. Nu pot să-i pregătesc cina mătușii tale stând în sufragerie și vorbind cu tine. Sunt sigură că liniștea, dacă nu somnul, e ceea ce-ți trebuie.

Cu un aer de indiferență studiată, aranjă așternuturile, îndreptă pătura, apoi traversă către ferestre și trase jaluzelele, după care părăsi încăperea. Se simți foarte mulțumită.

Lucră rapid și încercă să nu cadă pradă nervozității. Dacă doamna Beechington era la fel de dificilă ca nepotul ei, viața la Tawhai Hills n-avea să fie tocmai roz. Putea să și-o imagineze foarte bine pe mătușa Lavinia… genul de femeie-manager. Genul care organiza pe toată lumea, făcând prea puțin ea însăși.

Principalele ei interese erau în afara casei. Avea să-și vâre nasul peste tot și să se asigure că proprietatea era bine administrată și că veniturile continuau să sosească.

Când auzi o fermecătoare voce feminină sunându-i „chiar ești domnișoara Rowena Fotheringham?“ Rowena se întoarse, speriată, de la piureul pe care-l pregătea.

Mătușa Lavinia purta un compleu liliachiu și avea înfățișareau unei școlărițe. Părul ei argintiu era strâns îngrijit, iar machiajul, deși modest, era perfect. Își lăsă geanta împodobită cu perle mici pe un scaun și veni lângă chiuvetă, întinzând mâinile spre Rowena.

– Sunt o netoată… cum să fac o greșeală tocmai în miezul zilei?!… tipic mie. Sunt lipsită de ajutor și de speranță. Sper că n-o să mă găsești prea exasperantă. Forrest mi-a spus la telefon exact ce crede despre mine. Mi-a telefonat dimineață la Christchurch și mi-a spus că asta nu e o primire pentru cineva care tocmai a venit de acasă. Dar a fost bine că au apărut soții Jerrold… nu sunt niște drăguți? Spune-mi, îți plac cuvintele încrucișate?

Rowena clipi și-i spuse că da.

– Ei bine, perfect. Acum, nu le mai pot rezolva decât pe cele tipărite cu litere mari. Cele din ziare sunt cauze pierdute și chiar și cu celelalate încurc borcanele. Dar poate că te-ar plictisi să facem câte o integramă în fiecare seară… Mai ales că ar trebui să mi le citești cu voce tare.

– Tatăl meu avea probleme cu vederea… întodeaua rezolvam împreună integrame. Eu citeam cu voce tare, dar el le dădea de cap, în cea mai mare parte. Dar…

– Jock mi-a spus că Forrest s-a tăiat. O arteră, mi-a spus, dar te-ai descurcat să-i acorzi primul ajutor. I-am spus lui Forrest că am senzația că vei fi perfectă pentru casa asta. Am avut un presentiment. Mi se întâmplă des să am presentimente, și aproape întotdeauna se adeveresc. Întotdeauna se întâmplă câte ceva, pe aici. Trebuie să ai pe cineva calm și cu sânge-rece. Acum nu contează atât de mult, desigur, cu transportul și telefonul… ce miros delicios! Ador mâncarea bună, dar nu gătesc. Probabil, ți-a spus Forrest. Dar nu pentru asta ești aici… va trebui s-o dăscălim pe Nelly. Necazul e că trebuie supravegheată, iar eu nu sunt persoana care s-o facă. Totuși…

– Îmi place să gătesc, nu mă deranjează câtuși de puțin, iar bucătăria e încântătoare.

– Iată… am presimțit că totul va fi perfect, încă din clipa în care am primit scrisoarea ta, zâmbi Lavinia.

Rowena realiză, râzând în sinea ei, că deși mătușa Lavinia era neputincioasă, fâstâcită și nu vedea bine, reușea oricum în tot ce-și propunea. Oare la asta se referise nepotul ei când spusese că toți jucau după cum le cânta?

– Mă duc să-l văd pe Forrest, bietul băiat, și apoi am să-mi pun un șorț și am să te ajut, scumpo.

Dispăru într-o aură de parfum de levănțică și în zornăiala colierului și a brățărilor. Se ținu de cuvânt și apăru din nou, cu un șorț; o ajută să ducă farfuriile.

– Ei bine, nu-i așa că ai făcut minuni? exclamă ea, studiind sufrageria. Bănuiam eu că devenise cam prăfuită, dar ăsta e necazul cu vederea proastă… nu ești niciodată sigur, așa că nu te deranjează. Totul va fi minunat, nu e de mirare că Forrest e atât de mulțumit.

– Forrest… adică, domnul Beechington… e mulțumit? Oh, dar nu poate suferi însoțitoarele. Așa mi-a spus.

– N-a vorbit serios, scumpo, flutură mătușa Lavinia din mâna frumoasă. Ca tuturor bărbaților, îi place o masă bună. Calea spre inima unui bărbat și tot restul… Continuă, triumfătoare: mi-a spus să-ți dau un salariu mai mare!

– Ce-a spus, mai exact? întrebă Rowena, pe un ton neîncrezător.

– Dumnezeule, scumpo, nu pot să-ți spun exact. Pur și simplu i-am spus tot ce vei face și că te-ai oferit chiar să și gătești, că te-aș putea privi ca pe o fiică… și a spus că, dacă adaugi gătitul la tot ce am obținut prin lingușeli de la tine… aici, se înșală, eu nu obțin lucruri lingușind… ar fi mai bine să unim două salarii. Bărbații sunt atât de caraghioși, nu-i așa? Adică, nu realizează că femeilor li se pare firesc să combine o sută de slujbe… cea de soție, cea de mamă, cea de consilier financiar, cea de croitoreasă… I-am spus: „dacă te-ai fi însurat cu Helen, nu ți-ai fi făcut griji că se ocupă de

toate și cumva, cred că domnișoara Fotheringham le va face pe toate mai bine decât Helen." Știi, e întotdeauna zdrobitor de frumoasă, dar am fost mereu de părere c-o să pălească repede. Ca atunci când bei suc de mere, e divin la început, dar în mod regulat, prefer să beau bere. Helen n-are nici un pic de acid, numai dulceață!

– Helen? întrebă Rowena, fascinată de iuțeala cu care dispărea mâncarea din farfuria mătușii Lavinia, deși nu mai contenea cu sporovăiala.

– Helen Dewmore. Sora lui Nicholas, de la ferma Matuku Peak. A fost logodnica lui Colin, fratele lui Forrest. Se potriveau. El a murit într-un accident aviatic și în ultima vreme ne-am gândit… acum, e plecată în Anglia, suntem siguri că a plecat ca să-și facă ordine în gânduri. Poate că atunci când se întoarce, se vor… dar trebuie să-i spun lui Forrest că eu cred că ai fi mai bună… ce fel de sos e ăsta?

– Sos olandez, răspunre Rowena absent. La ce se referea? se gândi, disperată. Insinua cumva ceva? „Aș fi mai bună… vrea să spună, pentru Forrest… oh, ce îngrozitor dacă începe s-o facă pe pețitoarea! Probabil, s-a săturat să se mai ocupe de casă, la vârsta ei, și o să încerce să profite de orice ocazie." Poate că ea era de vină că celelalte însoțitoare îl hărțuiseră pe nepotul ei.

Spuse cu voce tare, hotărâtă, pentru că simțea că trebuia să fii fermă cu mătușa Lavinia:

– Cred că ar fi mai bine să vă spun că eu și nepotul dumneavoastră ne-am detestat de cum ne-am văzut. Cu cât avem mai puțin de-a face, cu atât mai bine. Sunt aici ca însoțitoare a dumneavoastră și mă voi ocupa și de gătit.

O voce slabă, dar ironică, se auzi prin ușa întredeschisă:

– Să știi că n-o impresionezi pe mătușa Lavinia. E ca și cum ai încerca să găurești o pernă cu fulgi, sau să înfigi un chibrit într-o budincă.

Forrest Beechington stătea în pragul ușii, cu un pahar de apă în mână.

– Ai uitat să-mi aduci asta, domnișoară Fotheringham, așa că m-am servit singur.

Rowena simți cum îi ard obrajii. De când stătea acolo? Mătușa Lavinia nu părea câtuși de puțin iritată.

– Budincă! pufni ea, triumfătoare. Știi, ăsta cred că e!

– Ăsta e ce? întrebă Rowena, neajutorată.

– Ultimul rând din integrama de ieri. Desert preferat de tânăra generație. Ne-am gândit la orez cu toping…

Sprijinindu-se de cadrul ușii, Forrest făcu un gest de neputință:

– Vezi?

– Te descurci să ajungi înapoi în pat? Am să-ți aduc dulciurile. Și, te rog, sună când ai nevoie de ceva!

În ziua următoare, fu ocupată cu pregătitul meselor pentru asociați. Unul dintre maori, care evident trecea foarte des pe acolo, veni să-l vadă pe Forrest. Rămase o vreme în dormitorul lui, povestind verzi și uscate. Rowena îl auzi spunându-i domnului Beechington când „șeful“, când „Forrest“.

Îi duse domnului Beechington un ceai.

– Cum îl chema pe maori? întrebă ea.

– Fergus McLaren! Ochii lui scânteiară surâzători. Îmi pare rău să te dezamăgesc… mi-ar fi plăcut să-ți pot da un răspuns mai pitoresc. Mă ridic. Nu mai suport să stau așa. Crezi că poți să-mi pregătești un gin tonic? Vreau să mă duc la adăposturi. N-o să lucrez.

– Cred că faci cea mai mare prostie. Nu știu dacă ar trebui să-ți dau voie.

O privi pe sub sprâncenele întunecate.

– Să-mi dai voie?! Trebuie să-ți aduc aminte, domnișoară Fotheringham, ce i-ai spus aseară mătușii Lavinia? Ai venit aici ca însoțitoare a ei… nu ca supraveghetoarea mea!

Rowena se întoarse și ieși din camera lui.

Nu-l revăzu decât seara, târziu. Mătușa Lavinia îl văzuse la adăposturi și-l scosese de acolo într-un sfert de oră. Rowena o auzise vorbind în șoaptă la telefon și ghici că-l contactase pe doctor, mai târziu, când acesta apăru.

Mătușa Lavinia apăruse din camera bolnavului, cu o expresie infatuată și-i spuse:

– Doctorul crede că s-ar putea ca Forrest să trebuiască să meargă la spital, dacă nu are grijă. Trebuie să bea ceai la pat și, mai târziu, are voie să se ridice din pat timp de o oră, dacă stă întins pe canapea. N-are voie să se perinde încoace și-ncolo.

– În cazul ăsta, să fac focul în camera lui? se repezi Rowena.

– Desigur că nu, bietul băiat s-a plictisit să stea singur. Mătușa Lavinia păru surprinsă. Numai din cauza asta, doctorul îi dă voie să se ridice.

În ciuda faptului că făcu tot felul de treburi casnice în ziua aceea, Rowena descoperi că, noaptea, fu tratată ca un oaspete, de la care nu se cerea decât să se relaxeze și să se simtă bine; mătușa Lavinia era atât de încântată să aibă cu cine să discute, încât era extrem de greu să fii promovat la a răspunde. Mai ales când viul ei interes pentru vechea viață a Rowenei era amestecat cu vânătoarea de indicii. Te dezarma complet.

Rowena decise că trebuia să-și amintească exact ce recunoscuse… ai ei, cu excepția unui frate, muriseră… nu, nu intrase niciodată în afaceri, nici nu urmase vreo carieră, stătuse acasă, administrând gospodăria pentru tatăl ei și mai lucrase în districte mari, ca însoțitoare. Asta era cea mai bună linie pe care o putea adopta.

Mătușa Lavinia fu chemată la telefon de către Nelly și Forrest îi spuse, amuzat:

– Nu-i poți închide gura mătușii Lavinia, așa cum ai făcut cu mine, când te-am întrebat despre viața ta din trecut, nu?

– N-am vrut, spuse Rowena, ridicându-și privirea de la lâna pe care o împletea voluntar.

– Nu? Vocea lui părea neîncrezătoare. Chiar și mie mi-ai părut mai degrabă rezervată. De fapt, aproape încurcată. În ciuda neajutorării ei, mătușa e destul de vicleană, să știi. Este cu adevărat interesată de ce face ca inimile oamenilor să bată, care sunt ambițiile lor, visele lor.

– Și de ce ar trebui să mă pună în încurcătură asta? În ciuda cuvintelor ei, Rowena simțea cum i se strânge ușor stomacul.

– Nu știu, dar probabil că tu știi. Ochii întunecați o priveau cercetători.

Rowena își permise să arate puțin nedumerită. Își privi cu atenție lucrătura, ca și cum ar fi contat mai mult decât conversația. Hotărî să atace tabăra dușmană. Era mai bine decât să stea defensivă… fapt care, uneori, sugera că ai ceva de ascuns.

– Domnule Beechington, crezi că am venit aici cu un motiv anume. Ce e în mintea ta?

El nu negă, ci spuse prompt:

– Nu ești genul însoțitoarei. Cum ai ajuns să ai nevoie de o astfel de slujbă?

– Motivul obișnuit… banii, răspunse ea concis.

– Pari să fi avut un trecut fără probleme financiare.

– Cum de par așa? întrebă ea, amuzată.

– Cum crezi? Din cauza vocii… vorbești cu un accent ultraenglezesc.

– Cum vine asta? pufni ea cu ironie. Înțeleg să spui că cineva vorbește engleză cu accent de Yorkshire, sau cu accent scoțian… dar cum se poate să vorbești engleză cu accent englez?!

– Punct pentru tine, râse el. E o contradicție de termeni, dar cred că știi ce vreau să spun…

– Chiar dacă sunt de foarte puțin timp în țara asta, găsesc că voi, neozeelandezii, sunteți ridicol de afectați de accentul vostru, fără nici un motiv. Mi se pare destul de acceptabil.

– Probabil că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta. Vroiam să spun că vorbești ca cei din elita societății engleze. Trebuie să fi făcut parte din cercurile acelea.

– Așa e, spuse ea calm și zâmbi slab. Am locuit la cele mai de vază familii.

– Ce te-aș scutura!

– Ar fi mai bine să aștepți până ți se vindecă încheietura. Nu trebuie să riscăm o altă hemoragie.

– Atunci, nu mă provoca.

– Te-am provocat? întrebă ea, cu un aer inocent. Abia dacă ți-am răspuns la întrebări.

– Mi-ai răspuns?

– Vrei să spui că nu crezi că ți-am răspuns sincer, nu-i așa, domnule Beechington? Nu-mi place să mi se pună la îndoială cuvântul.

– Nu cred că minți. Cred că ascunzi ceva.

– S-ar putea, recunoscu ea. Poate că nu-mi place să-mi expun viața în fața unui străin. Te temi că-mi iau tălpășița cu argintăria și cu bijuteriile familiei? Văzu că obrajii lui întunecați se înroșesc și se bucură. Înscrisese un punct.

– Cred, draga mea domnișoară Fotheringham, că știi foarte bine că nu cred asta. Am senzația că e ceva în spatele a tot. Încerci cumva să fugi de o situație intolerabilă?

Rowena simți cum pălește. Acasă, suferise destule umilințe… rochia de mireasă comandată, aranjamentele făcute cu vicarul… cele șase domnișoare de onoare… trăise într-un vis, Geoffrey dansând îndrăgostit în jurul ei… făcând-o să se simtă iubită, în siguranță, chiar și după moartea tatălui ei. Apoi despărțirea, șușotelile care au urmat, compătimirile, scânteia de triumf din ochii unora, ochi care înainte fuseseră geloși… zdrobitorul sentiment al pierderii, amărăciunea de a ști că în orele pe care le găsise dulci, Geoffrey fusese plictisit, calculat…

– Dacă da... dacă am venit aici cu un motiv bine stabilit, trebuie să-i spun unei persoane pe care am cunoscut-o abia acum două zile? De ce aș face-o?

– Pentru că ești singură și departe de tot ce-ți era cunoscut, familiar și drag, și s-ar putea să... te ajute.

Răspunsul lui surprinzător o lăsă fără suflare. Îl privi năucită. Își întorsese capul și-și privea picioarele de sub pled. Vocea lui fusese... blândă. Ochii lui exprimaseră compasiune. Era conștientă că inima i se îmblânzea, o inimă care sălășluise prea mult în gheață; apoi, când realiză, rațiunea și precauția preluară controlul. Și Geoffrey fusese blând. Fusese minunat când tatăl ei murise; tandru și înțelegător... așa crezuse ea. Dar acum, nu mai avea încredere în raționamentul ei, nici în bunătatea bărbaților.

Și fața i se înăspri.

– Ai propria metodă de a afla lucruri, nu-i așa, domnule Beechington? Dacă întrebările directe nu dau nici un rezultat... ceva ce găsesc o intolerabilă intruziune în treburile care mă privesc numai pe mine... încerci compasiunea. N-o să mă înmoi, crede-mă.

Nu-i plăcu prea mult privirea pe care i-o aruncă. Se grăbi să continue, pentru că, deși mătușa Lavinia putea vorbi ore întregi la telefon, putea să apară în orice clipă.

– Domnule Beechington, sper că încă nu crezi că am venit aici și am luat slujba asta cu aceeași intenție ca și celelalte. Cum aș putea? Nici măcar nu știam că exiști, oricât de incredibil ți se pare. Și... te asigur că afecțiunea mea aparține altcuiva. Vrusese s-o spună din nou, o făcea să se simtă în siguranță, și mai naturală cu el. Îi susținea mândria.

– Mi-ai mai spus. Îi fu imposibil să descifreze expresia ochilor lui. Unde e?... bărbatul ăsta cu care ai... înțelegerea asta. Unde l-ai cunoscut? Dacă e englez, de ce te-a lăsat să vii aici? Dacă e

neozeelandez, de ce nu ți-ai luat o slujbă lângă el? Aici, suntem la kilometri depărtare de orice loc.

Mintea Rowenei căută cu ardoare o explicație verosimilă.

– L-am cunoscut pe vapor, spuse hotărât.

– Romantism la bordul unei nave… lună și stele, palmieri tropicali, orașe din est… n-ai reușit să-l aduci tocmai în punctul de… a-ți oferi un inel, de a vă stabili la casa voastră?

– N-am vrut să mă căsătoresc înainte de a vedea Noua Zeelandă, spuse Rowena calm – oh, de ce naiba inventase idila asta?… de ce nu-i spusese că ura bărbații?… dar bărbații nu credeau niciodată asta, oricum, mândria lor înnăscută le stătea în cale. Am așteptat cu nerăbdare experiența asta. Multe fete din Noua Zeelandă vin în Anglia, în vacanță. M-am gândit că mi-ar plăcea să petrec câteva luni aici. Am auzit mereu că neozeelandezii sunt amabili, democratici, ospitalieri… că nu se cramponează prea mult de trecutul oamenilor.

Săgeata ricoșă însă. Forrest spuse, netulburat:

– Dar faptul că te-ai îndrăgostit de tipul ăsta n-a surclasat mediocra experiență de a fi însoțitoare? Și el a venit aici să lucreze? Și dacă da, n-a vrut o soție cu care să-și întemeieze un cămin?

– El… călătorește, îngăimă ea.

– Poftim? Cu ce se ocupă?

Îndrăzni să pară că nu ezită. Îi răsări în minte ocupația unui bărbat de pe vapor, pe care nu-l putuse suferi. Din instinct, nu avusese încredere în el, dar avea genul de chemare care explica faptul că nu vroia să se înhame, acum, într-o căsătorie.

– E artist, spuse ea, disperată. Călătorește prin Noua Zeelandă timp de șase sau șapte luni; pictează. Un… comision… pentru o agenție de turism. Vom pune ordine în lucruri, după aceea. Acum ești mulțumit?

– „Mulțumit“ nu e tocmai cuvântul potrivit, spuse Forrest. Dar sunt bucuros că i-am dat de cap… dar conștiința mea! De ce bărbați se îndrăgostesc femeile!

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, care nu putea fi ruptă decât prin cuvinte usturătoare. Mătușa Lavinia intră.

– Vă supărați dacă mă duc mai devreme la culcare? întrebă încurcată Rowena, ridicându-se. Sunt foarte obosită și am plănuit o zi lungă mâine. Am pregătit cina. Nelly poate să vă facă ceaiul.

– Desigur, scumpo. Am s-o rog pe Nelly să-ți aducă o tavă. Ai avut câteva zile pline de evenimente. Nu mă mir că ești obosită. Du-te.

– Mulțumesc mult, doamnă Beechington. Noapte bună.

În seara asta, Rowena nu se mai osteni să se uite la stele. Trase draperia, conștientă de lacrimile care-i curgeau pe obraji, și se urcă plictisită în pat.

Își ascunse fața în pernă. „Oh, Geoffrey, Geoffrey… asta ar fi trebuit să fie luna în care ne întoarcem din luna de miere, din Norvegia… ar fi trebuit să avem o mulțime de amintiri pline de tandrețe… ne-am fi stabilit la Hollows. N-ar fi trebuit să mă interogheze nimeni… ar fi trebuit să fiu protejată, prețuită… Ainsley Dene n-ar fi fost departe, nici Leicester și Margot… dar mă aflu aici din cauza unui plan nebunesc, prin care încerc să-mi demonstrez că pot inspira iubire și fără fundalul unui cămin îndestulat. În schimb, nu inspir decât insulte și curiozitate, drept pentru care scot minciună după minciună, iar minciuna îmi lasă un gust amar… Oh, Geoffrey, aici m-ai adus… naufragiată într-o reședință periferică, la douăzeci și trei de mii de kilometri de casă, locuiesc cu un bărbat care disprețuiește toate femeile…“ Se întoarse cu fața la perete.

Capitolul 4

Rowena detesta faptul că azi nu putea să-i urască pe toți Beechingtonii. Mătușa Lavinia era atât de drăguță! Nu puteai să n-o placi. Era încântată că Rowena era acolo, și-i aproba munca încontinuu. Rowena știa că trebuia să aibă grijă ca afecțiunea pentru femeia mai în vârstă să nu-i influențeze sentimentele pentru insuportabilul ei nepot.

Nelly nu era atât de dificilă pe cât se temuse. Era un gen pe care-l cunoștea: incapabilă să-și asume vreo responsabilitate, dar o subordonată sârguincioasă. Era mult mai ușor, probabil, decât dacă ar fi avut de-a face cu cineva mai eficient, dar care ar fi putut să n-o agreeze. Una peste alta, era o situație plăcută, într-un cadru frumos, chiar dacă neglijat; ca întotdeauna însă, trebuia să existe o pată neagră – în cazul ăsta, Forrest Beechington.

Era destul de evident că era pregătit să recunoască faptul că era folositoare pentru casă și că, din moment ce mătușa lui o vroia acolo, nu mai conta altceva. Tot ce trebuia să conteze, din moment ce clarificase de la început că, orice treburi va avea cu ea, vor fi strict impersonale.

Poate că de aceea își permisese accesul acela de bunătate, seara trecută. Declarându-și atitudinea față de femeile fără obligații din casă, se aștepta ca ea să observe regulile lui.

Nu avea de ce să-și facă griji – dacă Forrest Beechington ar fi fost ultimul bărbat de pe planetă, n-ar fi… Rowena se forță să lase deoparte orice reacție personală și continuă să lustruiască balustrada scărilor. Mătușa Lavinia coborî și se opri lângă ea:

– Acum că ai terminat cu asta, trebuie să te odihnești. Du-te în camera de zi și citește ceva. Spune-i lui Nelly să facă la fel. E mai bine să lucrați și să vă odihniți în același timp.

– Cred că o să mă duc pe veranda din spate, doamnă Beechington; acolo stă și coase de obicei Nelly.

– Nu e nevoie să stai cu Nelly. Știu că gătești și că faci o mare parte din treburile casei, dar nu trebuie să simți că te privesc ca pe un soi de servitoare superioară.

– E drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, râse Rowena, dar am motivele mele. Cred că Nelly se simte singură. Asta le lipsește tinerelor fete. De asta pleacă de la țară și se duc în fabrici, la oraș. Nu au companie de vârsta lor. Sper să aducem repede o altă fată. În afară de asta, îmi place Nelly. Nu e prea citită, educația ei a fost cam superficială, dar are ceva foarte atrăgător, emană sănătate.

– În regulă, Rowena, știi mai bine. Mă duc să mă întind puțin. Făceți-vă un ceai și relaxați-vă după pofta inimii. Au sosit câteva reviste… le-am lăsat în hol. Forrest și ceilalți n-or să vină pentru ceaiul de după-amiază. Au plecat la râu, pun gardul și soția lui Joke o să meargă cu Land Roverul să le ducă ceaiul.

Nelly își ridică privirea de la cusătura ei, când Rowena ieși pe verandă.

– Ai nevoie de mine, domnișoară Fotheringham?

– Nu. Mă simt puțin cam singură. Te superi dacă împarți cu mine colțul tău însorit? Oh, bine. Doamna Beechington mi-a spus să aduc afară revistele. Vrei câteva?

Nelly păru recunoscătoare. Rowena ezită. Mai era ceva ce trebuia să-i ofere. Observase lipsa de formalitate a neozeelandezilor în privința numelor mici. Se lansă:

– Nu crezi că „domnișoara Fotheringham“ e puțin cam formal, având în vedere că nu suntem decât noi două în casă? Spune-mi, te rog, Rowena.

Nelly se îmbujoră. Arăta mulțumită, dar stânjenită.

– Mulțumesc, oricum, domnișoară Fotheringham, dar... nu m-aș simți în largul meu să fac asta. Nici una din celelalte însoțitoare n-ar fi acceptat asta. Se așteptau să le servesc și să le car lucrurile. Desigur, ele erau diferite.

– Cât de diferite, Nelly?

Culoarea rămase în obrajii fetei, însă făcu un curajos efort de a explica:

– Ei bine, vezi, nu erau... nu aveau... ei bine, nu erau de calitatea ta, dar asta le făcea să se comporte mai mult de parcă ar fi vrut să fie... mai ales în fața domnului Beechington.

Rowena fu iritată să afle că proprii obraji începeau să se înroșească. Râse și-i spuse:

– Ei bine, fă cum vrei, Nelly, și dacă, atunci când ne vom fi cunoscut foarte bine, vei vrea să-mi spui Rowena, simte-te liberă s-o faci.

Rowena insistă să facă ceaiul și să-l aducă pe verandă; Nelly uitase de cusătura ei și se concentra asupra revistelor. Oftă din tot sufletul, privind o reclamă pentru șampon.

– Nu reușesc niciodată să-mi arate părul așa!

– Părul tău ar putea arăta așa, Nelly, dar tu-l răsfeți arzându-l.

– Dar, domnișoară Fotheringham, e atât de drept... trebuie să-l ondulez.

– Părul drept poate arăta minunat, atâta timp cât e bine periat. Părul tău e auriu și ar putea străluci, dacă nu l-ai chinui cu atâtea áce. Când îl ondulezi, nu-l poți pieptăna la fel de bine. Dacă ai avea părul mai scurt și l-ai peria în fiecare dimineață și seară, cred că vârfurile s-ar întoarce singure. Îți spun sigur.

– Aș vrea s-o fac chiar acum, dar ziua mea liberă e abia marți, și...

– Dar ai acum timp liber. De ce nu iei bicicleta până în oraș?

– Nu e nici un coafor. Nu mai aproape de Geraldine.

– Nelly... am avut câteva experiențe în tuns. Întotdeauna îi tundeam pe gemenii vărului meu. Am fler în privința asta. Mi-ar fi

plăcut să fiu coafeză, dacă ar fi trebuit să-mi… Realiză imediat că urma să spună: „dacă ar fi trebuit să-mi câștig existența“, așa că rectifică „ dacă aș fi avut oportunitatea să locuiesc în Londra.“

– Vrei să spui că mi-l scurtezi tu?

– Aș fi bucuroasă, dacă riști, Nelly.

– Te-aș lăsa să faci orice, domnișoară Fotheringham.

Rowena zâmbi; devenise deja idolul fetei.

– E o afirmație făcută în pripă, Nelly. Mă duc să aduc foarfecele și ceva de pus pe tine.

Aduse o oglindă pe un stativ, o înfășură pe Nelly cu un cearceaf și, folosind o perie deasă, se strădui să îndrepte buclele buclucașe.

Nelly era încântată de schimbare, chiar și când Rowena era încă departe de a termina.

Ieșiră din nou pe verandă, să usuce părul abia spălat. Diferența pe care tunsoarea mai scurtă o aducea trăsăturilor atrăgătoare ale lui Nelly era uimitoare. Erau atât de absorbite de coafarea părului, încât nu auziră pașii pe verandă decât în clipa în care Forrest Beechington vorbi:

– Cerule! Un salon de coafură! Nu-i așa că ai talente multilaterale, domnișoară Fotheringham? Trebuie să presupun că ai o diplomă și în frizerie!

– Nu, e doar o îndemânare. Nu crezi că arată drăguț?

– Prea drăguț… Forrest ciupi obrazul fetei. Vom căuta o altă servitoare înainte să ne dăm seama unde suntem.

Nelly roși din nou, mulțumită. Era mai mult decât evident că, în ochii ei, Forrest Beechington nu putea greși cu nimic.

– Arată bine, aici, la voi… cornulețe proaspete… Mi-ar prinde și mie bine câteva.

– Doamna Beechington a spus că soția lui Jock vă duce ceaiul de după-amiază la locul de muncă, spuse Rowena cu răceală.

– Și așa a făcut. Dar asta a fost acum o oră, îndeajuns de mult încât să mi se facă sete din nou. A mai rămas ceai?

– Trebuie să fie rece. Am să mai fac. Rămâi aici, Nelly, am să-ți termin de aranjat părul după ce-i fac ceaiul domnului Beechington.

El o urmă în bucătărie.

– Câtă bunăvoinţă din partea ta, având în vedere că e timpul tău liber.

– N-am intenţionat să par binevoitoare, doar că…

– Doar că, ce? El întinse o mână şi o prinse pe a ei. Vroia atenţia ei.

– Doar că remarcele tale privitoare la precauţia faţă de celelalte însoţitoare fac ca între noi să nu existe naturaleţe. Cu greu pot părea nerăbdătoare să fiu în compania ta, fără să-mi pui aceeaşi etichetă ca şi lor, nu?

– Touché, zâmbi el cu maliţiozitate. Ce limbă ai, Katharina!

– Nu prea te văd în rolul lui Petruchio, spuse ea, râzând.

– De ce nu? Sprâncenele mobile zburară în sus.

– Nu te-aş vedea interesat să îmblânzeşti vreo femeie. La urma urmelor, chiar şi Petruchio avea o oarecare nevoie de Katharina, dar tu… n-ai avea nevoie de nici o femeie. Le dispreţuieşti. Îţi eşti absolut de-ajuns.

Fu dezamăgită, dacă sperase să vadă că-i displăcuse asta. El chicoti, scoţând-o din minţi.

– Dumnezeule, cum răspunzi la orice provocare. Nu absolut, Katharina. Femeile au utilitatea lor. De exemplu, a fost nevoie de tine să mă bandajezi ieri, şi când văd cât de eficientă eşti în majoritatea lucrurilor, sunt dispus să recunosc că aş putea deveni dependent de tine. Totuşi, în acea primă zi te-am avertizat, altfel, şi tu ţi-ai fi putut face iluzii. Şi noi te vom găsi din ce în ce mai folositoare. Mătuşa Lavinia nu va mai trebui să meargă cincizeci de kilometri, până la Ashburton, ca să-şi aranjeze părul… şi, dacă sunt prea ocupat ca să mă pot duce la Geraldine să mă tund, ai putea chiar să încerci să mă tunzi şi pe mine.

O senzaţie extraordinară puse stăpânire pe Rowena, la auzul cuvintelor lui. Degetele i se strânseră involuntar în palmă, la gândul că buclele lui negre aveau să asculte, docile, de atingerea ei. Era un sentiment atât de ciudat şi de emoţionant, încât spuse, scorţoasă:

– Erai destul de în siguranţă… în ce mă priveşte, chiar şi fără nici un avertisment.

– Adevărat? Nu sunt genul tău? Era destul de imperturbabil. Ai grijă, ai să te opărești într-o clipă, domnișoară Fotheringham.

– Am să las ceaiul să se răcească și am să aduc câteva prăjituri și sandvișuri aici.

– Am să-mi beau ceaiul afară, la soare. Du-te și continuă cu părul lui Nelly. Nu te pierde cu firea din cauza mea.

– Nu mi-aș pierde vreodată firea din cauza ta, spuse ea printre dinți.

Peste câteva seri, în sufragerie, Forrest Beechington lăsă ziarul jos și spuse:

– Domnișoară Fotheringham, trebuie să te învăț să călărești.

Ea își ridică privirea de la perdeaua căreia îi cosea câteva inele.

– „Trebuie“, domnule Beechington? Vrusese să-i arate că nu era necesar, că era expertă în hipism, dar el nu sesiză inflexiunea vocii ei.

– Da, trebuie. E un lucru necesar, aici. S-ar putea să trebuiască să-mi aduci un mesaj urgent și aș putea fi la kilometri depărtare, în chei, unde Land Roverul nu e de nici un folos. Nu-ți place ideea? E o realizare frumoasă.

– Forrest! interveni mătușa Lavinia. Nu fi atât de dictator! Rowena s-ar putea teme de cai. Unii oameni o fac. Nu trebuie să facă nimic, dacă nu vrea.

Nu se întâmpla prea des ca Forrest să-și supere mătușa, dar de data asta, spuse:

– M-am hotărât. În plus, după cum știi, adolescenții ăștia își petrec vacanțele în șa și aș fi mult mai liniștit în privința lor dacă domnișoara Fotheringham ar învăța să călărească și i-ar însoți.

Mătușa Lavinia se uită la el, uluită.

– Dar, dacă e novice, ei vor fi cei care vor avea grijă de ea!

– Mătușă Lavinia! Cum se poate una ca asta? Știind-o pe domnișoara Fotheringham, îți poți imagina că nu va excela în orice va încerca?!

Rowena detesta sarcasmul din vocea lui, dar hotărî să nu-i dea satisfacție și să i-o arate. Luă un alt inel și-i dădu drumul pe frânghie.

– Ei bine, nu… e atât de bună la toate, dar n-o bate la cap, Forrest. Nu vreau să fie nevoită să învețe să călărească, doar ca să-ți facă pe plac.

– Ai învăța să călărești doar ca să-mi faci pe plac, domnișoară Fotheringham? pufni el, ironic.

Vocea ei era glacială, nescuzându-se:

– Nu, domnule Beechington. Dacă învăț să călăresc, o voi face pentru propriul amuzament, nu ca să-ți fac pe plac.

Mătușa Lavinia scoase un oftat exasperat și flutură din mâini:

– Poftim, Forrest, ai supărat-o!

– Nu-i adevărat. Nu pot s-o supăr. Caii sălbatici n-ar supăra-o. Nici măcar taurii sălbatici, nu-i așa, domnișoară Fotheringham?

Pe neașteptate, mătușa Lavinia pufni în râs.

– Voi doi sunteți de groază, vă certați… întocmai ca Penny și Tony. Nu-i așa că e minunat?

Rowena fu înfrântă de sincerele sentimente, dar de data asta fu surprinsă, nu ofensată.

– Minunat, doamnă Beechington?

– Da, sună ciudat, dar știi la ce mă refer. Toate familiile se ceartă, și să vă aud înțepându-vă îmi amintește de zilele noastre fericite – înainte ca Linda și Darrell să moară.

Rowena simți că i se încețoșează ochii și se aplecă asupra cusăturii ei. În ciuda animozității dintre ea și stăpânul de la Tawhai Hills, erau momente când amărăciunea poveștii familiei lor îi slăbea apărarea. Momente când părea că Darrell și Collin nu erau atât de departe. Își ridică privirea și văzu că Forrest se uita sobru la ea. Se priviră câteva clipe, fără să trădeze nici unul nimic.

Vocea doamnei Beechington rupse tăcerea bruscă și tensionată. Nu-și ridică privirea de la titlul pe care se uita, dar spuse simplu:

– Rowena, de ce nu-mi spui „mătușa Lavinia“?

Rowena își regăsi suflul, conștientă că Forrest o fixase cu atenție. Asta era altceva… mătușa Lavinia era atât de veselă, atât de

inconsecventă, încât nimeni nu putea să ghicească vreodată că trăia sub amenințarea de a orbi. Acum, nu mai putea citi decât titlurile.

Chiar ieri îi spusese Rowenei cum tânjise să aibă proprii copii, fii, spusese, și o fiică scumpă… „o fiică așa, ca tine, draga mea.“ Cum putea să n-o placă?

– E drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Beechington, dar – vocea îi era puțin nesigură – dar… mi s-ar părea o impertinență.

Mătușa Lavinia nu se supără deloc:

– Nu-mi imaginez că ai putea să pari vreodată impertinentă, copilă scumpă, sau îndrăzneață, dar știu cât de greu e să începi să folosești un alt nume. Dar oricând vei vrea s-o faci, simte-te liberă.

– Oh, vă mulțumesc că sunteți atât de înțelegătoare. Nu îndrăzni să se uite la Forrest.

El spuse, ceva neașteptat, și cu… putea oare fi amabilitate?

– Ai putea să-i spui „Beechy“, să știi. Copiii nu spun niciodată „mătușa Lavinia“… întotdeauna i se adresează cu „Beechy“. „Beechington“ e atât de complicat să-l folosești zi cu zi. Aproape la fel de complicat ca… „Fotheringham“.

– Ar suna copilăros, nu? Sper că nu sunt așa. Se întoarse spre mătușa Lavinia și zâmbi brusc, plină de căldură și de afecțiune: Mi-ar face plăcere să vă spun „Beechy“, dacă pot, când nu sunt străini prin preajmă.

Tocmai când mătușa Lavinia se pregătea să vorbească, telefonul sună. Forrest răspunse. Întotdeauna primeau telegramele mai întâi prin intermediul telefonului. „Mi-am rezervat o cușetă pe Queen Charlotte. Plec luni de la Southampton. Cu drag, Helen“.

– Helen se întoarce acasă, repetă el, fără să fie necesar. Ar trebui să fie aici până… să vedem… în mai.

– Ce drăguț, spuse mătușa Lavinia și Rowena nu putu să nu observe că tonul bătrânei era lipsit de căldură. Nepotul ei păru neliniștit, după aceea. Se îngropă în ziare și reviste, fumă țigară după țigară, în locul obișnuitei lui pipe. În cele din urmă, deschise glasvandul dinspre sufragerie și se duse la pianul mare.

Rowena și mătușa Lavinia rămaseră tăcute cât timp el cântă la pian. Nu acompania și vocal piesele, dar Rowena le știa pe toate și potrivea cuvintele în gând. În cele din urmă, Forrest începu să cânte în surdină.

Mătușa Lavinia se încruntă.

– Ce ciudat!… N-a mai cântat și nu s-a mai atins de pian de când… Se opri. Chiar și mătușa Lavinia avea rezervele ei sau simțea că trebuie să respecte sentimentele nepotului ei. Dar nu era nevoie să-și termine fraza… Forrest Beechington nu se mai atinsese de pian de când Helen Dewmore părăsise Noua Zeelandă!

Acum, Helen se întorcea, și autoritarul stăpân de la Tawhai Hills cânta într-un ritm vioi: „vechea iubire, adevărata iubire, de dincolo de mare!“

Helen fusese logodnica lui Collin Beechington, care murise… Oare Forrest o iubise dintotdeauna? Considera că trecuse un interval decent de timp și vechea, adevărata lui iubire se întorcea acasă?

Poate că asta avea să-l îmblânzească, să-i slăbească îndârjirea față de ea. N-avea să creadă niciodată că Helen s-ar căsători cu el pentru bani, pentru că averea Dewmorilor era la fel de mare ca a lui. Da, Forrest Beechington putea fi cu ușurință mai puțin cinic, mai puțin înverșunat, dacă propria poveste de dragoste avea un deznodământ fericit. Toate astea trebuia s-o liniștească pe Rowena Fotheringham, s-o bucure, chiar… dar n-o făceau… era destul de stupid, inexplicabil, dar aproape că se simțea pustiită…

Capitolul 5

Forrest Beechington nu întârzie să-și țină promisiunea – sau amenințarea – de a o învăța pe Rowena să călărească.

– Acum, spuse el, presupun că toate vasele au fost spălate, paturile făcute, praful șters, totul e gata, conform programului domnișoarei Fotheringham. Nelly poate să facă restul, nu-i așa, Nelly? Fugi sus și ia-ți niște pantaloni, domnișoară Fotheringham.

– N-ar folosi la nimic să protestez încă o dată și să-ți spun că n-am nevoie de nici o lecție de călărie, nu-i așa?

– Ai dreptate. N-ar folosi la nimic.

Nelly chicoti. Forrest se întoarse spre ea, zâmbetul indulgent, care adesea era atât de evident în tratativele lui cu Nelly, îmblânzind severitatea expresiei lui.

– De ce râzi, Nelly?

– De felul în care ea, domnișoara Fotheringham, vorbește cu tine.

El zâmbi malițios și dădu din umeri.

– Vezi? E uimită de temeritatea ta. Să-i ții astfel piept șefului tău!

– Cred că realmente o admiră, spuse Rowena, cât putu de rece. Are marele avantaj de a fi crescut în cultul respectului și uimirii în

fața numelui Beechington. În afară de asta, nu mă duce nicăieri, nu? Chiar și când îți spun că n-am nevoie să învăț să călăresc, continui să insiști.

– Exact, spuse domnul Beechington, ratând din nou subînțelesul. Ți-am spus că e o necesitate, într-o țară ca asta.

– Presupun că nu contează că m-am grăbit în dimineața asta, ca să pot conserva fructele… E păcat să vezi fructele alea putrezind în livadă. De-aș fi venit mai devreme!

– Oh, n-am nici o îndoială că te vei descurca, cu sau fără lecții. În plus, prima lecție nu va dura prea mult… descoperim doar punctele sensibile. Și ca să compensez, am să curăț câte pere vrei, diseară. Du-te și schimbă-te, domnișoară Fotheringham.

– Da, domnule Beechington, spuse cu ironie Rowena și se duse fără grabă sus. Ei bine, era treaba lui! Avea să se învețe minte.

Se uită cu jind la hainele ei de călărie, pe care le depozitase cu grijă. Nu, ar fi trădat-o prematur. Mai întâi, avea să se distreze și încăpățânatul Beechington avea să afle că nu întotdeauna trebuia să le vâre ideile lui pe gât celorlați. Să presupună din oficiu că nu știa să călărească!

Ar fi putut râde din toată inima, când îl văzu pe Forrest Beechington scoțându-l pe bătrânul Dandy. Dandy, care era gras, leneș și îmblânzit. Fusese poneiul copiilor pentru lecții, și le făcuse o dată o demonstrație, dar de atunci trecuse mult și fusese scos la pensie, călărit doar ocazional, când copiii erau acasă.

Era ușor s-o facă pe amatoarea emoționată și neîndemânatică. Rowena întrebă dacă era sigur că șaua nu va aluneca, când puse un picior în scară. Ținu frâiele greșit, mai întâi prea strâns, apoi prea lejer. Din moment ce învățase mulți adolescenți să călărească, își amintea chiar și acum întrebarea: „ești sigură că o scară nu e mai lungă decât cealaltă?“

Forrest era surprinzător de răbdător, deși ura s-o recunoască, chiar și față de ea însăși, și nu-i dădea voie să-și asume nici un risc.

Rowena se întreba ce ar fi spus dacă l-ar struni pe Dandy la galop și-ar sări peste gard… dar Dandy nu era calul cu care să-și arate talentele. Nu… avea să aștepte – răzbunarea avea să fie cu atât mai dulce.

– Ține-ți genunchii spre interior, îi spuse instructorul. Mai târziu, vom pune niște peni între genunchii tăi și Dandy. Și n-o să te proclamăm profesionistă decât atunci când vei putea să-i păstrezi acolo. De fapt, nu te descurci rău deloc.

– Mulțumesc, spuse Rowena, cu ironie exagerată și suspicioasă.

– Nu sunt sarcastic… vorbesc serios.

O urmă de gropițe se zări, o clipă, în obrajii Rowenei.

– Ei bine… vezi, nu sunt obișnuită cu laude din partea ta, doar cu critici.

El sări, cu mâna pe frâiele lui Dandy, și se uită strâmb la ea:

– Domnișoară Fotheringham, nu-ți critic… munca. Orice altceva ți-am spus, a fost pur personal… legat de motivele și sentimentele femeilor. Cum aș putea să-ți critic munca? Tawhai Hills e gospodărit mai eficient decât în zilele Lindei. Chiar mai bine decât pe vremea mamei, și o consideram cea mai bună gospodină din lume. Și o faci fericită pe mătușa. Îi citești neostenit. Nu ești câtuși de puțin stânjenită, indiferent ce trebuie să citești din ziare. Celelalte însoțitoare erau aproape imposibile. Mătușei Lavinia îi place bârfa… Obișnuiau să spună: „hmm… ei bine… până la urmă, asta nu e atât de interesant… Mă duc să fac altceva“ și o lăsau pe mătușa plină de frustrare. Chiar și când nu eram acolo să ascult, nu suportau. Cititul cu voce tare e un talent ca oricare altul. Și nu trebuie să ne sfiim să vorbim despre treburile fermei.

– Nu-mi imaginez că te-ai sfii vreodată de ceva, sau că te-ai gândi să cruți sentimentele cuiva.

Urmă o pauză scurtă, apoi Forrest râse scurt, fără să fie amuzat.

– Cu siguranță, nu ești o adeptă a ocolișurilor, nu?

– Așa trebuie să procedezi, cu unii bărbați. Ce ciudat că oamenii grosolani nu arată niciodată o grosolănie corespunzătoare.

Urmă o altă tăcere, mult mai ușor sesizabilă. Rowena își ridică privirea și-l găsi studiind-o cu o expresie de nepătruns. Își mușcă buza. N-ar fi trebuit să facă ultima remarcă. Își umezi buzele, trebuia să spună că-i părea rău. Înainte să înceapă, Forrest i-o luă înainte:

– În ciuda faptului că ai un temperament atât de vulcanic, Rowena… strălucirea aceea roșiatică a părului tău ar putea scuza asta… am crezut că vei fi mai sinceră cu mine. Pregătită să-i dai diavolului ce i se cuvine, de fapt! Ochii lui dansau, ironizând-o. Vrei să te dai jos, acum? Te-ai săturat? Nu așteptă răspunsul ei și-i întinse mâna.

Ea descălecă destul de elegant, uitând o clipă că se presupunea că e novice, și câștigă lauda lui. O prinse de încheietura mâinii:

– Chiar crezi că obișnuiesc să calc în picioare sentimentele oamenilor, indiferent de reacțiile lor, domnișoară Fotheringham?

Rowena își făcu de lucru cu frâiele. O irită să descopere că-și pierduse oarecum răsuflarea, și nu vroia să simtă așa în privința lui Forrest. Preferă să-i arate indiferență:

– Afacerile cu tine nu m-au făcut să mă aștept la altceva, mă tem. Fără îndoială, mi te pot închipui afișând dispreț față de orice pudoare simulată în privința termenilor specifici fermei și fiind foarte nerăbdător cu oricine care nu e obișnuit cu ei.

– Pentru că am fost atât de slobod la gură în fața ta? Dar ai spus că ai trăit toată viața la țară. Spune-mi, te-am ofensat în vreun fel?

– Desigur că nu. Nici eu n-am răbdare, în astfel de cazuri. Viața este așa cum e creată, iar creatorul nu poate greși. Numai interpretarea ta ne face să ne stânjenim. Nu mi te pot imagina fiind înțelegător față de reacțiile unei femei de la oraș… o reacție pe care probabil ai cataloga-o „de fată bătrână“.

– Atunci, te înșeli. Îi strânse și mai tare încheietura. Chiar mi-a părut rău pentru domnișoara Braithwaite, în ziua în care Tony și cu

mine am purtat o discuție despre treburile fermei, de față cu ea. Biata de ea a făcut fețe-fețe și l-a rugat pe Tony ca, pe viitor, să se cenzureze de față cu ea.

Era prea mult pentru Rowena, își dădu capul pe spate și râse. Forrest râse și el.

– Așa e mai bine, spuse el. În ochii lui căprui, cu licăriri verzui, era ceva ce o tulbura… sau era ceva în sentimentele ei? Bărbatul ăsta uitase să fie într-adins ironic și cinic, el… oh, era o prostie din partea ei să lase garda jos, dar cu un alt început și un alt peisaj… dacă n-ar fi fost atât de neîncrezător în femei și dacă ea n-ar fi avut cicatrice din cauza lui Geoffrey, ar fi putut fi pe aceeași lungime de undă.

– Mult mai bine, repetă el. Știi, cred că ne-am putea înțelege foarte bine. Proprietatea asta are nevoie de cineva ca tine. Și, din moment ce ne înțelegem reciproc, e foarte puțin probabil să apară vreo complicație.

Explicația lui – „din moment ce ne înțelegem reciproc“ – îi răci pe loc inima. Chiar și în momentele lui de genialitate, Forrest avea grijă să-i amintească faptul că prietenia lor era doar atât, nimic mai mult.

***

Era deja de o jumătate de oră în bucătărie, când Forrest Beechington apăru.

– Aici erai! N-ai muncit destul pentru ziua asta?

Cum ea vru să protesteze, Forrest ridică o mână.

– Să nu-mi spui că nu ești obosită. Trebuie să fii. Dacă nu, trebuie să fii un robot… lipsit de orice slăbiciune omenească.

– Sunt obosită, domnule Beechington, dar timpul trece și curățatul fructelor nu așteaptă nici un om și ar fi o mare ușurare să termin cu ele în seara asta!

– Înțeleg. Te ajut. Să nu începi cu prostii de genul „treaba asta nu intră în atribuțiile tale“. Cu cât mai repede te obișnuiești cu obiceiurile noastre, cu atât mai bine. Nouă ne place să punem mână de la mână și să ne ajutăm reciproc.

– Nu aveam de gând să protestez. Am să aduc un recipient cu apă sărată, ca să poți pune bucățile de pere în el.

– Ce părere ai dacă lucrăm separat? Ar fi mai rapid și mai eficient. Dacă mă ocup cu decojitul, poți să le feliezi.

– Mai bine invers. Mă îndoiesc că poți ține ritmul cu mine, dacă decojesc eu fructele.

Forrest oftă, îi încredință instrumental de decojit și luă cuțitul.

– De ce nu stai jos? întrebă el.

– Masa e prea înaltă. Îmi place să fiu chiar deasupra fructului. Stând jos, nu-ți obosesc picioarele, dar îți obosește încheietura mâinii.

El se întoarse, se duse pe verandă și aduse un scaun înalt.

– Ăsta poate fi răspunsul.

Rowena știa că se încăpățâna prostește, însă spuse:

– Prefer totuși să stau în picioare, mulțumesc.

– Înțeleg, râse el. Ochii îi străluciră. În seara asta, nu-ți e prea ușor să stai jos, nu? Poate că toate glumele acelea răsuflate despre mâncatul de pe prichiciul sobei sunt adevărate, până la urmă… hm?

– Vrei să spui… din cauza lecției de călărie? Forrest încuviință. Nu mă doare deloc, mulțumesc, sări Rowena, așezându-se dintr-o dată.

El se amuza cu ironie și, auzindu-i, mătușa Lavinia veni să vadă despre ce era vorba. Nepotul ei o privi solemn.

– Am descoperit doar că domnișoara Rowena Melisande Agatha Fotheringham e mai grozavă decât noi și în privința pielii… nu e din același aluat ca noi!

– N-am idee despre ce vorbești, Forrest, dar cred că o să vin să croșetez aici, arată atât de primitor! Ieși să-și aducă lucrurile.

– Mă gândesc cu groază la ziua în care n-o să mai poată croșeta. Cum o să-și petreacă timpul?

– Cred că întotdeauna o să poată să croșeteze, spuse Rowena. Multă lume croșetează și citește în același timp. Nu trebuie să te uiți, dacă știi exact cum se lucrează.

– Ești o adevărată alinare, spuse el cu solemnitate ironică. Apoi, mai sincer: mă întrebam ce ne așteaptă, ca familie. Nu te mărita prea curând cu artistul tău, vrei?

Rowena nu se învrednici să-i răspundă. Luă câteva borcane, le așeză pe o tavă și le duse în cămară. Forrest o urmă.

– Mă bucur că ai avut inspirația să le faci atât de repede, având în vedere cantitatea… pur și simplu le-ai tăiat și le-ai pus la conservat. Credeam că n-o să reziști și o să le faci în concordanță cu Institutul Gospodinelor de Carieră.

Când termină fraza, ochii îi căzură pe câteva borcane, puse pe o măsuță separată. Erau conservate perfect, aranjate cu grijă și tăiate în bucăți egale. Forrest se uită la ea, nedumerit.

– Acelea sunt făcute din fructe perfecte. Poate că nu prea te dai în vânt după astfel de lucruri, dar m-am gândit că probabil se organizează expoziții de agricultură și poate ai vrea ca produsul moșiei Tawhai Hills să concureze cu celelalte. N-am pregătit multe.

În vocea lui se simți o notă caldă:

– Se organizează expoziții… cea mai mare e cea de la Christchurch. Noi am participat la paradele de vite, dar partea aceasta am neglijat-o până acum.

Era prima oară când Rowena simțea că laudele lui erau sincere, lipsite de ironie. Se întrebă, în timp ce urca scările, dacă să-i spună a doua zi că era expertă în echitație, dar că nu putuse rezista tentației de a se amuza pe seama lui.

***

Spăla vasele după cină, când auzi mașina lui Forrest intrând în garaj. Luă un prosop, șterse repede vasele și ieși pe hol chiar în clipa în care el apăru în pragul celeilalte uși.

– Oh, Rowena?

Ezită, gândindu-se dacă să se prefacă a nu-l auzi, apoi se întoarse.

– Tocmai mă duceam să mă culc, domnule Beechington. Beechy s-a culcat devreme și mă gândeam să-i urmez exemplul.

– Trebuie? E dezolant când un bărbat se întoarce din oraș și găsește toate femeile dormind.

– Oh… ți-am lăsat câteva sandvișuri și cafea, spuse ea pe un ton indiferent.

– Slabă consolare. Mă așteptam la ceva mai consistent. N-am avut timp să iau cina. Am avut multe de făcut. Credeam c-o să-mi pregătești o gustare, dar lasă. Am să prăjesc niște costiță și ouă. Du-te să te culci, dacă ești obosită. Faci prea multe. Ar fi mai bine să lași restul fructelor să putrezească.

Rowena nu vroia nici o favoare din partea lui.

– Oh, am să-ți pregătesc o masă decentă. Costița și ouăle numai consistente nu sunt! O să-ți frig niște carne, dacă vrei.

– Și mănânci și tu cu mine? Rowena îl privi cu îndoială. Arăta atât de copilăros! Urăsc mesele solitare.

– Foarte bine.

– Nu pari prea entuziasmată, domnișoară Rowena etc. etc. Fotheringham!

– Poate că nu e cel mai ușor lucru să par entuziasmată la ora asta, dădu ea din umeri.

Forrest se uită la ceas.

– Nu e decât zece, draga mea. În seara asta, chiar vorbești de parcă ai fi „domnișoara Matusalem“. La vârsta ta, noaptea abia începe la douăsprezece!

– Ar putea fi, în alte împrejurări.

– Vrei să spui că pentru asta ai nevoie de un ring de dans… de muzică și de romantism?

Rowena nu cedă farmecului închipuirii. La urma urmelor, nu-l detesta? Așadar, vocea ei fu glacială.

– Nu tânjesc după viața de lux, dacă la asta te referi.

– Nu era asta. Dacă ar fi fost așa, ai fi venit cu mine în oraș… deși am impresia că, în ciuda fructelor care te așteptau, dacă ai fi avut altă companie, ai fi venit totuși. Privirea lui era perspicace.

Așadar… cu toate că dăduse clar de înțeles că nu avea timp pentru un mariaj, îl irita faptul că unor femei le displăcea compania lui. Rowena zâmbi în sinea ei.

– Ce preferi la friptură? Roșii? Ouă?

– Ambele, te rog… și cartofi prăjiți. Unde sunt? Îi curăț eu. Ei bine, dacă ringul de dans și muzica ies din discuție, ce zici de lumina lunii? E o noapte minunată. Pari să fi petrecut prea mult timp în casă, cu mătușa Lavinia. Luna Noii Zeelande nu se compară cu a Angliei, dar să vezi luna deasupra Tawhai Hills e ceva memorabil. Putem face rost de o privighetoare și presupun că nimic nu se compară cu cântecul ei…

Presupunerea lui că-i era dor de casă și că nu-i plăcea peisajul sudic o făcu să-și iasă din fire.

– Întotdeauna ai impresia că-mi poți citi gândurile, domnule Beechington! Lasă-mă să te asigur că sunt departe de a-mi fi dor de casă. Consider că e o țară minunată. Vastitatea și senzația de libertate pe care ți-o oferă au farmecul lor. Și nu mi-e dor nici de cântecul privighetorilor.

Forrest râse și-și puse mâna pe umărul ei.

– Doamna mea aprinsă! o tachină el.

Rowena se eliberă de atingerea lui.

– Chiar trebuie să faci de fiecare dată glume malițioase?

El puse masa, acolo, în bucătărie.

– Îți place carnea de porc mistreț? o întrebă el. Sperăm să avem în curând o vânătoare de mistreți. Fac destule ravagii prin împrejurimi.

– Vânătoare de mistreți? întrebă ea uimită.

– Singurii porci pe care i-ai văzut au fost cei îmblânziți, din cocini, nu? Mistreții și căprioarele sunt o amenințare, aici. Sunt responsabili cu marea parte a eroziunilor. Trebuie să menținem scăzut numărul lor.

Rowena îl privi curioasă, în timp ce așeză farfuriile.

– Ai părut… ei bine, aproape reticent când ai vorbit despre menținerea numărului lor la o anumită limită. Am dreptate?

– Da. Părea mai degrabă jenat și era prima dată când Rowena îl vedea tulburat. Majorității bărbaților de aici le place la nebunie. Nu-mi face plăcere să omor nici o vietate, doar de dragul amuzamentului. Și unii din porcii aceștia sălbatici sunt atât de abili. Întotdeauna m-a captivat modul în care încolțesc câinii. Mai sunt și cazuri când câinii sunt sfâșiați de colții mistreților și trebuie să li se pună copci. Merg și la vânătoare de căprioare, când devin o adevărată pacoste. Sunt niște animale atât de nobile, pline de bucuria de a trăi și de poezia mișcării. Prefer să observ orice animal, la fel cum îmi place să urmăresc păsările, după cum știi… Dar să dobor o pasăre la pământ… nu, n-aș putea face asta. Se uită la ea, fără să încerce să se scuze. Îndrăznesc să spun că vei găsi asta foarte ciudat la un bărbat.

Ochii ei îi întâlniră candizi pe ai lui.

– Nu. Găsesc că e mai degrabă… înduioșător. Își dădu seama iritată că se înroșise.

– E împotriva firii, nu-i așa, Rowena, să descoperi că am calități cu care simpatizezi și pe care, prin urmare, trebuie să le aprobi? strâmbă el din buze, bătând-o ușor pe mână.

Ea își retrase imediat mâna. Forrest Beechington nu trebuia să aibă nici un argument plauzibil să spună că această însoțitoare în

particular îl încuraja. Se ridică, deschise cuptorul și scoase plăcinta cu caise pe care o pusese mai devreme la încălzit. Puse în fața lui frișcă și zahăr, cafea și biscuiți.

– Iartă-mă dacă nu mă alătur. Doar că nu mi-e îndeajuns de foame, deși mi-a plăcut friptura.

Începu să spele vasele. El luă un prosop și le șterse, după care le așeză la locul lor. Rowena spusese noapte bună și se întorcea să plece, când el o prinse de mână:

– Vino cu mine pe verandă, cât timp fumez o ultimă pipă. Vreau să discut ceva cu tine. Aș vrea să-ți cer sfatul. E vorba despre Lindsay – am văzut-o azi.

Își sprijiniră coatele de balustrada verandei. Lui Forrest nu părea să-i facă plăcere să înceapă discuția.

– Știai că partea asta a casei a fost construită prima? Primul adăpost mititel era împletit din nuiele și tencuit, dar a fost reamenajat curând. Balustrada asta e din kauri – de asta s-a menținut atât de bine. Străbunicul meu și soția lui obișnuiau să-și priponească aici caii. Nu a fost decât o cocioabă la început, o bucătărie și un dormitor.

Rowena mângâia ușor lemnul neted și dur.

– Câteodată, mi se pare incredibil că, în ciuda stabilimentului aparent străvechi al orașelor, istoria voastră este realmente atât de recentă. E aproape contemporană, nu? Vreau să spun, îți aduci aminte de bunicul tău? da. Ai ascultat povestirile lui despre străbunicul tău? Despre zilele de la început?

El încuviință din cap, studiindu-i chipul.

– Presupun că din cauza asta pare foarte crudă, nu?

Rowena fu surprinsă. Se întoarse scurt să-l privească.

– Oh, nu. Cum poți gândi așa? Mi se mare minunat. Începuturile civilizației albe să nu se piardă în negurile vremii, ba chiar să fie atât de proaspete în amintirea oamenilor! Imaginează-ți, Forrest, să poți să-ți amintești totul. Mă întreb dacă vom putea

vreodată să vedem cu ochii noștri astfel de schimbări, sau asta îi revine unei singure generații?

Rowena realiză dintr-o dată ceva… îi spusese „Forrest". Spera să nu fi observat.

Continuă tăios, conștientă că, timp de câteva clipe, lăsase garda jos:

– Dar vroiai să-mi spui ceva.

– Da… E Lindsay. Am băut un ceai într-un mic local din Regent Street. O atmosferă liniștită, foarte comodă. Ea era acolo, cu un străin înfricoșător. Puteai să-ți dai seama imediat.

– Ce vrei să spui? Un străin? Cineva care nu face parte din aceeași clasă socială? Un muncitor?

– Nu! Tonul lui era nerăbdător. Unii dintre muncitorii noștri de la fermă sunt niște oameni de toată lauda. Nu fi atât de snoabă. Mulți încep așa, se căsătoresc, își iau slujbe pentru cupluri, trăiesc un timp de pe urma vitelor și a păsărilor de curte, păstrându-și salariile, și în cele din urmă își întemeiază propriile ferme.

Rowena se simți furioasă. Vrusese să spună că el era snobul, iar acum o acuza de asta. Dacă cineva avea darul de a-i pune pe ceilalți într-o lumină proastă, Forrest era acela. Reuși să pară răbdătoare:

– Atunci, la ce te-ai referit?

– E lingușitor… ieftin… nechibzuit… e cu ochii pe lozul cel mare. Îți garantez că știe totul despre Beechingtoni.

– Cred că ai un fix cu asta; la tine, toată lumea e vânătoare de avere.

Cum o spuse, conștientiză stânjenită că avea o justificare să creadă asta… așa cum avea și ea.

– De data asta, era evident. L-am catalogat drept bădăranul absolut.

– Chiar atât de atotștiutor ești? Adică poate cineva să se hotărască la prima impresie, atât de decisiv?

– Da.

Nu te puteai contrazice cu un ton atât de hotărât, dar, de dragul lui Lindsay, pe care n-o cunoscuse încă, insistă.

– Dar se poate să fi fost doar un prieten. Sper că n-ai luat-o prea în serios. O abordare psihologică greșită.

– Psihologia… un subiect mult prea perimat! pufni Forrest.

– Sunt de acord, e perimat, dar reprezintă ceva. Sunt sigură că bunicile noastre se foloseau de el când își reuneau familiile, doar că îl numeau „bun-simț“, sau „simț practic“, sau doar „instinct maternal“.

– Rowena. Vocea lui avea o chemare care o atrăgea, împotriva voinței ei. Aici nu discutăm doar o problemă abstractă. E vorba de Lindsay, fiica iubită a fratelui meu, iar el nu mai e aici, s-o călăuzească. E tânără, nerăsfățată și îngrozitor de greu de înțeles. Te-am rugat să mă ajuți. Mătușa Lavinia e prea evazivă, trăiește în micul ei univers. Ești undeva între vârsta lui Lindsay și a mea, și ești femeie.

– Îmi pare rău, spuse ea și vorbi serios. Spune-mi, Lindsay v-a făcut cunoștință?

– Da. Cu un aer de bravură, așteptând să mă încrunt în semn de dezaprobare. În parte, pentru că tocmai chiulea de la școală, în parte, pentru că știe că nu-mi pierd timpul cu astfel de indivizi.

– Și presupun că a obținut ce se aștepta…

– Desigur. Doar nu te așteptai să sar la gâtul lui! N-am fost grosolan.

– Nu, spuse ea, exasperată. Doamne! Nu te-aș vedea grosolan… doar distant și impersonal. Punând-o pe Lindsay în defensivă și arătându-i-l pe bărbatul acela, probabil, mult mai galant decât tine. Suficient încât s-o împingi la limită și să se îndrăgostească de el, dacă, momentan, nu e decât atrasă de el.

Forrest nu se supără. Era mult prea îngrijorat pentru asta.

– E îndrăgostită, de acord. N-am mai văzut-o așa pe Lindsay. Tocmai asta mă îngrijorează. Tu ce ai fi făcut?

– Ignorând faptul că erai îngrozit, aș fi fost la fel de cordială cum ai fi fost dacă ai fi găsit-o cu un tânăr student și l-aș fi invitat aici, în timpul vacanței din mai.

– Să-l invit aici? De ce naiba?

– Pentru că e posibil ca aici, în fața unui fundal solid, a tot ce Lindsay cunoaște și iubește, el ar părea inferior, ieftin, de mâna a doua. Dacă e vreuna, sau toate lucrurile astea, adăugă în sinea ei. Își spuse că putea acționa pe două direcții… cealaltă fiind că, dacă era câtuși de puțin agreabil, Forrest putea să se mai înduplece.

– Cred că e posibil să ai dreptate. Cum ar trebui s-o dreg?

– Scrie-i prietenește, ca de la unchi la nepoată; îndrăznesc să cred că faci asta din când în când, nu? Și sugerează că poate-l aduce aici într-un sfârșit de săptămână. Presupun că lucrează în oraș… și nu e liber decât la sfârșitul săptămânii.

– Îmi închipui că va fi liber majoritatea vacanței. Ține ore de artă la diferite școli și colegii… e liber profesionist. Face treaba asta peste tot în Noua Zeelandă, sau așa mi-a spus când l-am întrebat ce face ca să-și câștige pâinea. Spune că e englez. Aș zice că e corcitură… are sământă de sud-american.

Rowena înlemni. Își umezi buzele. Trebuia să știe… trebuia – nu putea fi…

Își potrivi atentă tonul.

– Cum ai spus că-l cheamă?

– Dirk Sargison. Sună de parcă ar fi vreun star de cinema, nu? Ba chiar arată ca unul… mustață, gene lungi, păr ondulat, manichiură foarte bine pusă la punct.

Dirk Sargison! El era… iar Forrest avusese dreptate. Într-adevăr, era lingușitor, ieftin, nechibzuit… și femeile îl găseau irezistibil, femei mult mai experimentate decât o studentă din Varsity.

Cât avea să treacă până când perspicacele Forrest Beechington avea să facă legătura cu artistul pe care-l întâlnise pe vapor… și cu care, oh, nefericită alegere… pretinsese că are o înțelegere?

Capitolul 6

Și ea, Rowena Melinsande Ainsley Fotheringham, îi sugerase să-l invite acolo! Creierul părea să-i fi paralizat… trebuia să fie atentă… să nu-l lase să bănuiască nimic. Poate că peste noapte avea să se gândească la ceva. Între timp, trebuia să se străduiască să pară nepăsătoare.

Rowena nu dormi bine în noaptea aceea. Mintea i se agita și se zbuciuma o dată cu trupul, și până când se făcu dimineață, nu era mai aproape de o soluție. În orice caz, nu credea că dormise cineva la Tawhai Hills. Toate ferestrele scârțâiseră, copacii din grădină trosniseră, aplecându-se în bătaia vântului. Se auziseră picăturile de ploaie bătând pe acoperiș și nu fusese nevoie să ridice obloanele ca să vadă că Tawhai era acoperit de prima zăpadă a sezonului.

Dimineața adusese neaua la Tawhai, dar nu adusese și o idee mai înțeleaptă pentru Rowena. Nu putea decât să spere că, dacă Forrest îi scria într-adevăr, Lindsay o să-l refuze sau că lui Dirk Sargison o să-i fie imposibil să vină. Ultima speranță era una foarte slabă. Dacă avea vreo idee despre soliditatea și bunăstarea originilor lui Lindsay, va veni cu siguranță.

Dacă venea și dacă Forrest își dădea seama, avea să-și țină gura? Din câte văzuse până acum, se îndoia. Ar fi mai bine să-i spună,

înainte ca Dirk să sosească: „ar fi mai bine să-ți spun, domnule Beechington, că între mine și Dirk nu e nimic. L-am folosit ca pe un paravan, când erai convins că toate însoțitoarele de la Tawhai îți pun gând rău."

Rowena încercă să rostească asta cu voce tare, în camera ei, și fu uluită să realizeze cum suna. Suna a uneltire. Putea foarte ușor să creadă că îl folosise pe artist și presupusa lor legătură sentimentală tocmai pentru a-și ascunde propriile ambiții.

Îi veni o altă idee. Dată fiind trecerea timpului, îi putea menționa că înțelegerea lor nu dusese nicăieri, că nu trecuse de testul separării, că nu fusese altceva decât o aventură de bord, așa că o rupsese… Căldura abia simțită din sufletul Rowenei se stinse repede. Forrest n-ar crede decât că se hotărâse că sunt pești mai mari în apă… de exemplu, un proprietar de pământ bogat, preferabil unui artist ambulant. Gemu. Cât de complicate puteau deveni lucrurile!

În zilele care urmară, Rowena încercă să-și fortifice inima în fața lui Forrest Beechington. „Dacă nu te înduioșezi în fața lui", își spuse înfricoșată, „n-o să conteze atât de mult când vei fi demascată."

Așadar, când evenimentele săptămânii îi confirmară prima impresie despre el – că era aspru, dominator, intolerant – își spuse mai mult cu înverșunare decât cu convingere că era bucuroasă, foarte bucuroasă.

Un om fusese concediat fără prea multe argumente și luase cu el și alți lucrători tineri de la fermă, vrând să se îndrepte spre munți, însă Forrest le interzisese. Rowena auzise ecouri incoerente ale disputei aprinse dintre el și fiul unuia dintre oamenii lui. Tânărul, în vacanță cu părinții lui, era un sportiv împătimit și vânase un șoim. Din ce înțelesese Rowena dintr-o conversație fugară între Nelly și unul din oamenii lui, Forrest îi ținuse tânărului o predică memorabilă.

Părea cel mai nedrept lucru. Mai devreme, Rowena găsise admirabilă reticența lui față de uciderea animalelor, dar acum se îndoia că asta îi dădea drept de veto în toate activitățile de vântoare din district.

Chiar dacă putea să le interzică la Tawhai, avea oare dreptul, din puncet de vedere etic, de a interzice altora să practice sportul acela? În afară de asta, șoimii aceia erau atât de cruzi și făceau ravagii printre păsările de curte, dar uneori ucideau chiar și miei. Noua Zeelandă era extrem de norocoasă că nu avea vulpi, dar își imagina că șoimii trebuia ținuți sub control… credea că societățile de aclimatizare puneau un anumit preț pe capetele lor, așa că trebuia văzuți ca o amenințare. Atitudinea aceasta a lui Forrest, ca proprietar, era absolut ridicolă – o altă dovadă a faptului că-i forța pe ceilalți să-i respecte ideile.

Trebuia să-și amintească asta și să nu se înduioșeze în preajma lui. Oricare era atracția pe Rowena o simțea față de el, era doar magnetismul obișnuit pe care femeile îl găseau la bărbații autoritari, dar cu care le era atât de greu să trăiască. Bărbatul acesta o umilise în repetate rânduri, avea o atitudine disprețuitoare față de toate femeile, și asta numai din cauză că se întâmplase să se îndrăgostească de el câteva alergătoare singuratice. Nu conta realmente pentru ea, nu era decât nepotul angajatoarei ei!

Apoi veni și dimineața în care mătușa Lavinia se întoarse de la cutia poștală cu o telegramă pentru Forrest, ceva în legătură cu care nu i se telefonase, așa cum se întâmpla de obicei.

– Evident, nu e ceva urgent, Rowena, dar mă întreb dacă n-ai vrea să-l înșeuezi pe Dandy și să i-o duci lui Forrest. E la Miro Gully, deviază cursul de apă de acolo într-unul din sistemele noastre de irigare.

Rowena luă telegrama și urcă în camera ei, să-și ia pantalonii de călărie. Da… de ce nu? Erau zeci de garduri până la Gully. Ce

ocazie! Gândindu-se la reacția lui Forrest când își va vedea cea mai neîndemânatică elevă sărind gard după gard, pulsul i se acceleră.

Nu-l înșeuă pe Dandy, ci pe Queen of Mars, care-i aparținea lui Tony, despre care știa că aproape nici nu atingea pământul în galop.

Pajiștile se ridicau către dealuri, drumul era întortocheat, traversând șanțuri de irigare și râuri puțin adânci. Majoritatea gardurilor erau din sârmă sau din răchită, și Queen of Mars le trecu în zbor.

Nu-l putea vedea pe Forrest lucrând; trebuia să fie printre copaci. Păcat, i-ar fi plăcut s-o vadă apropiindu-se, nedumerit și uluit.

Văzu fum și bănui că tocmai pregătea ceaiul. Spera să nu fie singur – așa avea să fie mai reținut, nedorind ca ceilalți să-și dea seama cum fusese dus de nas, și avea să izbucnească mai târziu, când aveau să fie doar ei doi. Când mai avea trei pajiști de traversat, îl văzu răsărind la orizont. Evident, auzise bătăile copitelor, căci se opri, se uită în zare și rămase înlemnit.

Rowena sări primul gard… trecură doar câteva secunde până-l sări și pe următorul, iar cel de-al treilea fu tot ce-și dorise ca să-i arate lui Forrest de ce era în stare.

Apoi încetini și ajunse lângă el. Descălecă, lăsă frâiele și întinse cu nonșalanță mâna, netezind grumazul strălucitor al iepei și scoase din buzunar plicul galben.

– Telegramă pentru tine, domnule Beechington, spuse ea cu prefăcută modestie. El luă plicul și ochii li se întâlniră. Rowena simți cum îi sare inima din piept. Nu trebuia să-și plece privirea, să pară în vreun fel jenată.

– Așadar, începu el, și tonul lui controlat demonstra cât de rău se mâniase, mai mult decât dacă ar fi țipat la el. Așadar… ești o călăreață… de primă clasă… de paradă. Presupun că ai învățat să călărești de cum ai început să mergi, domnișoară Fotheringham.

Nu se dau diplome pentru asta, nu-i așa? Dar mă aștept să ai cupe peste cupe! Ești drăguță să-mi spui de ce m-ai lăsat să-ți dau lecții?

Ochii ei verzi, știa foarte bine, aveau o sclipire malițioasă.

– Ți-am spus de două sau de trei ori, îi aminti ea, că n-am nevoie de lecții de călărie. Și că… am un simț al umorului diferit de al tău.

– Mi-ai spus… și, Dumnezeule! ai dreptate.

Degetele lui erau încleștate pe umerii ei, ochii lui scoteau flăcări. Rowena nu trebuia să se lase intimidată de el și să dea frâu liber fricii pe care o simțea.

– Dă-i drumul! mormăi ea. Scutură-mă! E exact ce trebuia să mă aștept de la tine!

Ceva indescifrabil izbucni în ochii căprui, atât de aproape de ai ei. În ciuda rezistenței ei, era inexorabil atrasă spre el. O sărută aspru, cercetător și despotic.

Rowena nu știa cât durase, nu fusese un moment măsurabil în timp.

Forrest își dezlipi buzele de ale ei, însă continuă s-o strângă și s-o privească. De data asta, furia era în ochii ei. Își căută cuvintele, dar nu găsi nimic adecvat.

– Prima dată când te-am văzut pierzând… strâmbă el din buze. Nu-ți înfrâna supărarea. Poți oricând să mă plesnești! Așa se întâmplă în cele mai bune filme.

Îi dădu drumul. Rowena aproape căzu, atât de rigidă era în rezistența pe care i-o opusese. O prinse de cot și o sprijini.

Ea înghiți în sec și cuvintele năvăliră, reci și usturătoare, orice, ca să ascundă… ce?

– Ar trebui să fii mai atent, să știi, domnule Beechington. Să fii atent cum alegi pedeapsa pentru impertinență… impertinență e, nu? Să îndrăznești să râzi de domnul Beechington! Ți-ai dat osteneala să mă informezi că ești hărțuit de femei – în special, de însoțitoare. E foarte ușor să înțelegi greșit lucrurile astea. Ai noroc că eu înțeleg. Altcineva ar fi putut înțelege că ai nevoie de o femeie, dar eu realizez că n-ai vrut decât să mă insulți.

Când el începu să râdă, ar fi putut să-l plesnească. Își lipi mâinile de coapse, chinuindu-se să n-o facă.

– Ca toate femeile, exagerezi… dramatizezi totul, spuse el amuzat. N-am vrut să te insult. Nici să te pedepsesc. În ciuda faptului că ești rea și arțăgoasă, ești o femeie tânără și frumoasă, mai ales atunci când ești furioasă. Dacă nu vrei să fii sărutată, n-ar trebui să fii atât de provocatoare. Mi-a fost imposibil să rezist tentației, asta-i tot. În afară de asta, imaginează-ți că mă simt în siguranță. Nu sunt în nici un pericol, în ceea ce te privește, nu?

– Nici gând, spuse ea printre dinți. Întotdeauna ai fost în siguranță în privința mea… chiar dacă nu m-ai fi avertizat!

– Desigur, încuviință el, cu o nonșalanță iritantă. Idila de pe vapor.

– Nu aveam nevoie de imunitatea aceea. Crede-mă, dacă inima mea ar fi fost absolut pustie, ai fi fost la fel de în siguranță. La urma urmelor, majoritatea femeilor vor ca bărbații lor să aibă anumite calități de bază.

– Cum ar fi? Tonul lui era politicos interesat, nu mai mult.

– Bunătate… răbdare… un temperament controlat… toate lucrurile care-ți lipsesc, domnule Beechington. Care femeie ar vrea un soț, indiferent cât de bogat, atât de dur și de arogant, atât de nedrept, care-și impune ideile asupra tuturor celorlalți, într-un ținut unde libertatea ar trebui să fie la loc de cinste? Nu ești decât un autocrat îngust la minte, într-un loc pe care-l credeam emblema democrației. N-ai să poți să-mi iei dreptul la liberă exprimare, știu. Vei încheia disputa asta concediindu-mă fără preaviz, așa cum ai procedat zilele trecute cu omul acela… dar puțin îmi pasă!

– Hai să lămurim lucrurile, o întrerupse el, calm. Vrei să spui că eu l-am concediat pe tânărul Bradshaw?

– Știu că nu e treaba mea, dar…

– Ai făcut să fie treaba ta, din moment ce ai adus subiectul în discuție… și chiar și un autocrat are dreptul la un proces! Dacă îi

acorzi unui angajat două șanse și-l avertizezi a doua oară că, la a treia abatere, va fi concediat, nu e destul de cinstit?

– Ba da…

– Știi de ce a fost concediat?

– Nu.

– După cum știi, la ferme, uneori, animalele trebuie ucise. Aceasta e o proprietate prea vastă ca să mă pot ocupa personal de toate treburile. Trebuie să am oameni pe care să mă pot baza. Îmi place să cred că animalele sunt ucise cât de rapid și de nedureros posibil. Sunt membru activ al S.P.C.A. Prima dată când Bradshaw a dat greș și a lăsat toată noaptea în agonie o vită rănită, am crezut că a fost învățat să fie neîndurător față de animale și că-i va prinde bine puțin antrenament în privința asta. E mai bine să educi un coleg în spiritul considerației pentru animale, decât să-l condamni. Așa că i-am spus care este politica noastră… să salvăm animalul dacă veterinarul poate, dacă nu, să-i curmăm suferința cât mai repede și fără durere. Când dau ordin ca un animal să fie eutanasiat, mă aștept să se execute imediat. A doua oară i s-a spus să facă ceva similar și n-a reușit, l-am avertizat că de data asta i-o voi trece cu vederea, dar că data viitoare, îl voi amenda cu ultimul salariu și-l voi concedia. N-am fost rezonabil?

– Ba da, domnule Beechington. Rowena își umezi buzele și adăugă, înțepată: îmi pare rău.

– Și apoi, spuse el, înnebunitor de blând, ai spus că-mi impun ideile asupra tuturor celorlalți din ținut… la ce te-ai referit?

Rowena vorbi cu dispreț, ușurată că avea să-l acuze cu ceva ce nu putea fi scuzat.

– Am considerat drăguț din partea ta că-ți displace să omori vietăți, că preferi să privești zborul păsărilor, decât să-ți iei licență să le vânezi… dar trebuie să oprești distracția celorlați, cărora le place sportul ăsta?

– Dar fac asta? întrebă el, nedumerit. Jock se duce la vânătoare de rațe… nu aici, desigur, lacurile noastre sunt sanctuare. Se duce la Ellesmere… ce vrei să spui?

– Știi foarte bine la ce mă refer. Am auzit că nu-i permiți lui Fenmore să împuște șoimi. De ce? Trebuie omorâți; există și preț pe capetele lor. E ridicol, de fapt, o stupiditate pur sentimentală.

– Așadar, ai aceleași prejudecăți pe care le au majoritatea fermierilor despre șoimii vânători. Da, sunt ființe crude, urăsc să-i văd năpustindu-se asupra prăzii, dar ideea este că-și îndeplinesc adevăratul rol… hrănindu-se cu hoituri, fac un bine nebănuit fermierilor.

– Ce vrei să spui? Rowena îl privi uimită, uitând o clipă de furia ei. Atacă uneori miei slabi, nu-i așa? Și găinile?

– Da, mieii mai plăpânzi. Dar îi salvează pe ceilalți de alte mii de boli.

– Îmi demonstrezi din nou că mă înșel, recunoscu fără tragere de inimă Rowena. Dar cum rămâne cu faptul că le interzici oamenilor să meargă în munți? N-ai nici un motiv plauzibil, nu? În afara faptului că nu-ți place să-ți traverseze proprietatea… Vroia cu disperare să găsească ceva cu care să-și poată justifica atacul.

Văzu o expresie ciudată bântuindu-i chipul, o expresie neîndurătoare și dezolată. Dar trecu atât de repede, încât aproape crezu că și-a închipuit.

– Există un motiv foarte bun pentru care nu i-am lăsat. Nu mi-am dat seama că e posibil ca cineva să locuiască pe proprietatea mea, fără să știu. Nu vreau să discut despre asta, domnișoară Fotheringham. Ar fi mai bine să mă uit pe telegramă.

Scoase hârtia din plic și citi, apoi hotărî să plece cu ea. O trata cu dispreț, era meticulos de politicos, ca și cum ar fi ignorat ieșirea unui copil răsfățat. Călăriră împreună, în tăcere.

Când descălecară, îi spuse:

– Voi fi foarte bucuros dacă vei face exerciții pe rând cu toți caii copiilor. Când se vor întoarce acasă, în mai, am să împrumut iapa lui Helen pentru tine.

– Mulțumesc, spuse Rowena pe un ton intenționat lipsit de recunoștință, și-l urmă în casă. Era mărinimos, aruncând cărbuni aprinși… cum îl ura! Și cum ura instinctul trădător de a-i fi răspuns la sărut, ura faptul că recunoștea în sinea ei, într-o sclipire de onestitate, că… ei bine, că Geoffrey n-o sărutase niciodată așa!

***

Rowena privi vitraliile de la ferestrele bisericii și recunoscu adevărata artă. Una dintre ferestre era un memoriu adus Lindei și lui Darrel Beechington. Artistul surprinsese spiritul locului… muntele de acolo era Tawhai, fără nici o îndoială. Deasupra era Iisus, cu un miel în brațe; scria: „Încercând să-i salveze pe cei ce s-au pierdut“. Deasupra, mai era un text. Rowena îl citi încruntată. Ce însemna oare?… „Nici un om nu iubește mai mult decât acela care-și pune viața la picioarele prietenilor săi“.

Fără îndoială, era mai potrivit ca tribut adus eroilor căzuți în război, pentru fereastra care era un omagiu pentru tinerii districtului, printre care se număra și Collin Beechington.

Se auzi un zgomot în spatele ei. Era Peter Jerrold.

– Domnule Jerrold, de ce textul acesta e trecut pe fereastra închinată fratelui și cumnatei domnului Beechington? Credeam că au murit într-un accident de mașină.

– Au murit pe munte, salvând doi nesocotiți care fuseseră prinși într-o avalanșă de zăpadă. Erau alpiniști experți, amândoi, dar Linda a căzut peste o bordură de gheață, după ce i-a coborât în siguranță pe cei doi. Darrell a încercat s-o prindă. Au căzut de la o înălțime de șaptezeci de metri. Ceilalți au ajuns la fermă… restul

drumului n-a mai fost atât de dificil. Oamenii de la Tawhai au organizat o misiune de salvare, dar i-am găsit prea târziu.

Fața Rowenei pălise de tot. Preotul o privi curios.

– Dumnezeule! strigă ea și era o rugăciune, nu o blasfemie. I-am reproșat că e nesuferit, că nu-i lasă pe oameni să meargă în munți!

Peter Jerrold se uită o clipă la fața ei chinuită și o lăsă singură. Rowena se prăbuși pe carpeta albastră, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Alte mâini îi îndepărtară degetele ude. Când își ridică privirea, îl văzu pe Forrest Beechington.

– Peter mi-a spus să vin la tine, spuse el cu blândețe. O ținea de mâini și îngenunchease lângă ea. E în regulă, Rowena, nu știai.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, suspinând printre sughițuri. N-ai putut îndura?

– Am simțit că te-am umilit destul în ziua aceea. Ar fi fost o lovitură prea puternică sub centură să fi fost prea sigur pe mine.

Ea își lăsă capul în jos, rușinată.

– Aproape că-mi placi mai mult așa, spuse el. Ești atât de formidabilă, Rowena Melisande Agatha, cu eficiența și precizia ta de ceasornic. În felul ăsta, aduci a om.

Rowenei nu-i venea să creadă, dar o luă realmente în brațe, strângând-o ca și cum ar fi fost un copil. Apoi o privi în ochi și-i zâmbi:

– Ești bine, acum? O ajută să se ridice. Hai să facem un armistițiu, Rowena Fotheringham. Nu mă mai incomodează prezența ta la Tawhai; ți-ai demonstrat de mult valoarea. Tawhai n-a fost nicicând mai bine îngrijit. E puțin probabil să ne privim într-o lumină romantică, dar am putea fi buni prieteni.

– Mulțumesc, domnule Beechington, zâmbi ea.

– Ai putea să-mi spui Forrest, strâmbă el din buze. Toată lumea îmi spune așa. Oamenii care se ceartă atât de mult, ca noi, n-ar trebui să fie atât de formali.

Ieșiră împreună în lumina aurie și Rowena era conștientă de căldura care-i învăluia inima și care nu avea nici o legătură cu soarele.

– Poate că împreună vom reuși s-o salvăm pe Lindsay. Când o să-l întâlnești pe tipul ăsta, o să-ți dai seama ce țopârlan e. I-am scris lui Lindsay, așa cum mi-ai sugerat, și o să vină câteva zile, în vacanța din mai. La Varsity, școala se încheie în zece zile.

Rowena nu știa ce răspuns îi dăduse. Presupunea că fusese de acord să-l ajute. Zece zile! Cu siguranță, în timpul ăsta va găsi ceva să evite întrevederea, dar ce?

Cât de nesocotită fusese când inventase toată aventura asta… cât de copios trebuia să se fi amuzat soarta pe seama ei… prinzând-o în capcană. Devenea din ce în ce mai amenințătoare și, indiferent cum avea s-o rezolve, avea să pară o mincinoasă și o trișoare.

După după-amiaza aceea, credea că Forrest va fi iertător și înțelegător față de lucrurile pe care i le spusese în avalanșa temperamentului ei – dar n-ar înțelege niciodată lucrurile ciudate și complicate pe care inima ei de femeie o forțase să le facă în momentul când dragostea o trădase.

Câtă cruzime să se întâmple asta tocmai când încheiaseră un armistițiu periculos, dar dulce, când recunoscuseră că erau aruncați împreună în intimitatea vieții de la Tawhai Hills. Zece zile… Rowena se întreba dacă va reuși să facă acele zile de neuitat, când propria ei prostie, ieșită în sfârșit la iveală, o va forța să părăsească Tawhai…

Capitolul 7

– Forrest se acomodează uluitor de bine – e așa cum era înainte…

Rowena își ridică privirea. Oare mătușa Lavinia avea să spună „înainte ca Helen să plece“?

– Înainte de ce, Beechy?

– Înainte să-l refuze Jan.

– Jan? Cine e… sau poate n-ar trebui să întreb?

– Oh, nu e nici un secret… Jan e fata cu care era logodit. Era frumoasă, dar cam atât, și căuta genul de aranjament care să-i asigure tot ce-și dorea. Forrest era foarte tânăr și a suportat cu greu. A fost crescută de o mamă nechibzuită, care a învățat-o să fie strângătoare. Oh, Rowena, asta e!

– Asta e, ce? Încă o mai uimea obiceiul mătușii Lavinia de a sări de la un subiect la altul. Forrest părea singurul care putea să-i urmărească flecărelile fără s-o întrerupă frecvent ca să elucideze înțelesul.

– Șapte, jos… integrama de aseară. Știi… „cu ochii pe lozul cel mare“, asta era definiția. Da, strângătoare. Am fost toți foarte îngrijorați în privința alegerii lui Forrest, era atât de idealist, atât de

vulnerabil… Simțeam că avea să-i descopere adevărata față. Fermecătoarea mască de suprafață n-ar fi rezistat să fie purtată zilnic, și un mariaj este o afacere cu care ești ocupat douăzeci și patru de ore pe zi, nu? Știi la ce mă refer. Oricine poate fi numai lapte și miere timp de o oră-două, dar poate nu și înainte de micul dejun, sau atunci când lucrurile nu merg atât de bine, așa cum se întâmplă adesea la o fermă.

– Dar n-a fost o dezamăgire lentă. Erau la o seară dansantă. Forrest fuma în spatele unor copaci; Jan vorbea cu un prieten cu care se întâlnise acolo. A auzit-o spunând: „oh, da, mormane de bani… altfel, de ce crezi că m-aș resemna să trăiesc în pustietatea asta? Nu sunt tocmai genul soției de fermier!“

Rowena era înspăimântată. Poate că, până la urmă, atitudinea lui Forrest era scuzabilă; o putea corela cu propria experiență. Ironia situației o lovi din plin. Hotărâse într-adins să ascundă faptul că avea venituri private și trăia modest, în comparație cu viața ei obișnuită, din ce câștiga fiind un soi de bucătăreasă-însoțitoare. Totuși, dacă n-ar fi procedat așa, ea și Forrest Beechington s-ar fi întâlnit în termeni de egalitate, fără nici o bază care să creeze neînțelegeri.

Acum, dacă îi mărturisea totul, o va considera mincinoasă. Nu era un început prielnic unei legături sentimentale. Aproape că-i părea rău că știa atât de multe despre el, încât inima ei continua să găsească scuze pentru ce-i spusese și ce făcuse. În orice caz, care era folosul? Totul avea să se termine când începea vacanța universitară. Chiar dacă, printr-un miracol, putea s-o evite, familia părea să creadă că Helen Dewmore, care ar fi trebuit să fie doamna Collin Beechington, va stabili într-o zi regulile la Tawhai, găsind în Forrest ecoul primei ei iubiri.

Duminică seara, Forrest își ridică ochii din cartea lui și spuse în direcția ușii deschise, care dădea pe verandă:

– Ai stat prea mult acolo, mătușă. La vârsta ta, n-ar trebui să te mai emoționeze luna!

– Nu luna, Forrest, ci marea! Vântul bate în unghiul perfect, are un zăngănit ca de sare. Vino afară – și tu, Rowena.

– E greu de crezut că poți mirosi marea de aici, dar câteodată, când o cuprinde nostalgia, jură că poate. Ne captivează pe toți, desigur, îi explică Forrest Rowenei, în timp ce se ridicară.

Rowena știa la ce se referea. Întotdeauna fusese un Beechington pe mare. Era o tradiție de familie. Și Collin fusese marinarul generației acesteia…

Forrest puse un braț plin de afecțiune pe umărul mătușii sale și mirosi, ascultător.

– Cred că ai dreptate, îngerul meu. În regulă, hai să ne luăm zi liberă mâine și să mergem toți trei la Bay. Se întoarse spre Rowena. Până acum, a fost doar muncă și nici un pic de distracție – nu prea e cinstit. Nu cred că ți-am spus despre Casa Amiralului. E într-un un golfuleț din Lyttelton Harbour. Tata a cumpărat-o pentru vacanțe, când un bătrân amiral pe care-l cunoștea a murit. Când mătușii Lavinia i se face dor de mare, o duc acolo o zi.

– Ce minunat! spuse Rowena, cu voce caldă. Și mie mi-a lipsit marea, și nici chiar munții ăștia nu pot să-i țină locul. Acasă, nu se întâmplă niciodată să n-o vedem, sau să n-o auzim.

Fu o zi memorabilă. Porniră devreme la drum. Rowena nu-l mai văzuse pe Forrest într-o astfel de dispoziție: vesel, fericit, ținându-se de tachinării. Regretele nu-i dădeau pace. Nu ușura deloc lucrurile… ar fi preferat să vadă numai partea neîndurătoare a lui, din moment ce timpul se scurgea cu repeziciune, obligând-o să se demaște.

Mătușa Lavinia își aminti subit că era ziua în care trebuia să-și viziteze dentistul, așa că-l rugă pe Forrest s-o lase în oraș, să meargă doar ei în golf și apoi să treacă s-o ia la patru și jumătate.

Rowena se întoarse să se uite la ea. Mătușa Lavinia nu părea câtuși de puțin dezamăgită că pierdea ziua în golf. Mai mult, avea un anume aer de prefăcută inocență. Rowena se încruntă.

– Cred că ar fi mai bine să oprim la următoarea cabină telefonică, domnule Beechington, și am să vorbesc eu cu dentistul. Cum îl cheamă, Beechy? Mai bine ne asigurăm că programarea e pentru azi.

Simți, mai degrabă decât văzu, privirea scurtă pe care i-o aruncă Forrest. Oare își dădea și el seama că Lavinia încerca să-i cupleze?

– Sunt foarte sigură, se grăbi mătușa. Știu că memoria îmi joacă din când în când feste, dar de data asta am dreptate.

– Aș fi mai liniștită dacă aș telefona, insistă Rowena.

– Ei bine, lasă că-l sun eu, spuse mătușa Lavinia, supărată. Dacă vorbești tu, o să creadă că am dat în mintea copiilor.

– Îl sun eu, spuse Forrest, amuzat. Are cineva doi peni? Uite, am ajuns.

Se întoarse repede, zâmbind cu malițiozitate.

– Pentru prima oară, mătușa Lavinia are dreptate. La unsprezece și un sfert, scumpă mătușă. Unde vrei să te lăsăm?

Rowena realiză că suspiciunile ei fuseseră nefondate. Dacă ar fi dat telefon Lavinia, s-ar fi îndoit în continuare de validitatea scuzei.

În timp ce se îndreptau spre Dyer's Pass Road, Forrest spuse, făcându-i cu ochiul:

– Ai crezut că mătușa Lavinia o face pe pețitoarea, nu-i așa?

– Da. Dezgustător, nu-i așa? râse ea. Ai face mai bine să-i spui, domnule Beechington, că suntem de acord într-o privință: amândoi suntem imuni.

– Am spus vreodată că sunt… imun? mârâi el.

– Nu tocmai, dar la asta se ajunge în final, nu? Ritmul inimii i se accelerase și încercase din răsputeri să pară nepăsătoare.

– Nu sunt sigur, spuse el încet. Înainte să poată continua, frână brusc; un băiețel cu o bicicletă îi tăiase calea din senin. Numai

acțiunea rapidă a lui Forrest evitase un accident urât. Rowena se așteptase să-l muștruluiască temeinic pe micuț, însă Forrest scoase capul pe geam și spuse blând: să fii mai atent în dealurile astea, flăcăule. Apoi porniră din nou.

Rowena ardea de nerăbdare ca el să continue ce începuse să-i spună, dar nu îndrăzni să-l lase să creadă că stătea ca pe áce, așa că flecări întruna până ajunseră la superba casă de la Takahe.

Casa Amiralului nu era spectaculos de luxoasă. Era goală și austeră, însă Rowena înțelegea farmecul pe care-l avea pentru Beechingtoni. Avea un singur etaj, în afara terasei de sus, la care se ajungea prin intremediul unor scări, și unde se găseau un telescop și instrumente nautice, toate aparținând bătrânului amiral. Forrest îi povesti despre fiecare în parte.

– Hai să coborâm, Rowena. Mai târziu, vom lua prânzul. Vreau să te duc cu șalupa. Partea asta rămâne în umbră mai încolo.

Era o ușurință și o grație cu care Forrest stătea la volan, se gândi Rowena, privindu-l neobservată, ceva ce nu era atât de evident la Tawhai. Aici, lăsase toate grijile în urma lui. Era în elementul lui.

– În vacanță, îi promise el, dacă putem scăpa câteva zile, venim toți aici. Copiii adoră locul ăsta. Tony e cadet marinar. Se va înrola în Marină, mai târziu. Am sperat să cocheteze cu ferma. Îi place destul de mult, dar nu va fi niciodată fericit până când nu se duce pe mare. M-am gândit că e mai bine să aibă o șansă, viața are obiceiul de a se revanșa, mai devreme sau mai târziu. E mai bine să plece acum, cât timp nu are alte responsabilități personale. Când venim, în mai, el o să plece în larg și o să călătorească în jurul peninsulei, până la Akaroa. E o excursie fascinantă. Ai senzația că între tine și Antarctica nu e nimic. Ți-ar plăcea?

– La nebunie, domnule Beechington.

Mai… oare atunci, avea să mai fie cu Beechingtonii… sau va fi exilată, ca o mincinoasă?

– Apropo, Heather Richardson – ai cunoscut-o pe mama ei, în oraș, presupun? Da, ei bine, se întoarce acasă. A lucrat în Wellington, dar vrea să stea șase luni acasă. E logodită cu unul din oamenii lui Nicholas Dewmore. I-am scris și i-am oferit un post la Tawhai, pentru perioada aceea. Muncești prea mult, Rowena, și cu o altă fată, vei avea mai mult timp liber, ca azi. Întinse mâna și o trase mai aproape de el. Îmi imaginez că ai aprecia mai mult timp liber, nu?

– Da, deși împrejurimile de la Tawhai sunt atât de minunate, încât nu-mi doresc vreodată să le părăsesc, domnule Beechington, încuviință ea, mult prea conștientă că ochii lui îi fixau fața.

– Credeam că o să-mi spui „Forrest“, se încruntă el. Văzu culoarea urcându-i din gât și înroșindu-i pielea ca de caisă, și adăugă: uită tot ce ți-am spus prima dată când ne-am întâlnit. De când am început să te cunosc mai bine… nu mai bănuiesc toate femeile că sunt hrăpărețe.

Ochii lui erau calzi. Rowena nu-i putea înfrunta. O cuprinse amărăciunea. Așadar, ajunsese să aibă încredere în ea. Inima îi șopti că lucrurile n-aveau să mai stea mult timp așa.

Nu trebuia să permită ca discuția să ducă nicăieri. Dezamăgirea finală ar fi mult prea sfâșietoare. Spuse, agățându-se de ceva care nu era personal sau emoțional:

– Când sosește Helen Dewmore?

– În ultima săptămână de vacanță. Mă bucur pentru Nicholas. A avut o succesiune de menajere, nici una prea strălucită. Are nevoie de sora lui.

– Nu e căsătorit sau logodit?

– Nu. Nu e tocmai logodit.

– O înțelegere?

– Nu. Nimic atât de nedefinit sau de exasperant precum o „înțelegere“ – Rowena știa că disprețuia astfel de lucruri. Așteaptă

ca iubita lui să se maturizeze. Nicholas e unul din puținii oameni care mă pot face să cred în dragoste... dragostea aceea despre care citești în cărți...

– Și tânăra asta... o să-l...

– Da. Îl admiră dintotdeauna. Te las să aprofundezi singură. E cea mai romantică poveste de iubire.

Era prima oară când Forrest nu ocolea subiectul acesta. Dar Rowena trebuia să aibă grijă ca discuția să se poarte despre relațiile altora.

– Toată lumea pare s-o prețuiască enorm pe Helen. Cum e ea, Forrest?

– Șocantă. Ca descrierea din poveste... Albă-ca-Zăpada, nu?... „Buzele roșii ca sângele, fața albă ca zăpada, părul negru ca abanosul". Întotdeauna mă face să mă gândesc la asta. Are ochi albaștri și pare un trandafir englezesc mai mult decât tine, Rowena.

– Știu, spuse ea pe un ton ironic, de resemnare. Tachinăria prietenoasă din vocea lui Forrest îi tortura inima și chiar și descrierea strălucitoare pe care i-o făcuse Helenei sunase cumva... academică, nu personală. Râse. Nu poți fi un trandafir englezesc, când ai pistrui pe nas. Strâmbă poznaș din nas.

– Vrei să știi cum ești?

– Mai bine nu. Nu prea te descurci cu arta cuvintelor. Mi-ai spus o dată că sunt „rea și arțăgoasă"... nu prea sună a compliment!

– Aseară, priveai apusul de sub scorușul acela, cu frunziș fabulos toamna. Așa arătai... cu părul tău de culoarea alunei și cu pistruii împrăștiați pe nas... ca un scoruș.

– Ăsta e un fel de compliment? râse ea. Majoritatea fetelor sunt comparate cu trandafiri, cu violete sau cu orhidee.

– Ochii tăi sunt verzi ca marea. N-am mai văzut până acum ochi realmente verzi... am citit despre ei.

– Mai am puțin și mor de foame, Forrest. Când mâncăm?

– Ne întoarcem și atacăm puiul înghețat.

Da, fu o zi de neuitat. Rowena stătea pe vârfuri și privea cum Forrest deretică prin jurul casei. Dintr-o dată, problemele ei nu mai păreau atât copleșitoare. Acest Forrest nu era deloc intransigent… va înțelege. Aici, în liniștea golfulețului, învăluită în mireasma de lămâiță, simțea că are curajul să-i spună: „trebuie să-ți spun ceva. Din moment ce nu mai consideri că am un anume interes în ceea ce te privește, trebuie să-ți spun că am venit aici să-mi dovedesc ceva. Eram, ca și tine, căutată pentru averea mea și asta m-a implicat în fel și fel de complicații. Mă lași să-ți povestesc?". Da, trebuia să-i spună exact așa… acum…

Vocea lui îi întrerupse gândurile, tocmai când se ridica în picioare, scuturându-se de praf.

– Rowena, eu zic că trebuie să plecăm. N-am observat cât e ceasul. Am spus c-o luăm pe mătușa Lavinia la patru și jumătate. Să mergem.

Ei bine, nu conta… dar nu putea să-i facă un rezumat de câteva secunde. Diseară, va avea destul timp. Când Forrest avea să iasă pe verandă să fumeze o ultimă pipă înainte de culcare, avea să-l urmeze. Îi va fi încă și mai ușor să-i spună pe întuneric. Era posibil să fie furios, dar nu din cale-afară, se gândi ea. Apoi, când toate lucrurile vor fi fost lămurite și când el va ști că erau în aceeași tabără, legătura care tocmai se năștea între ei putea să înflorească…

***

Mai aveau încă o jumătate de oră de așteptat, cu toate că-și pierduseră deja vremea de pomană prin oraș.

– Niciodată n-a ajuns la timp, oricum. N-ai vrea să vezi Catedrala?

O luă de cot și în clipa următoare, o voce veselă, surâzătoare, spuse:

– Oh, unchiule Forrest! Amândoi se întoarseră în grabă.

Rowena știu că era Lindsay, chiar înainte ca Forrest să facă prezentările. Știa, pentru că bărbatul de lângă ea, lingușitor… ieftin… bădăran… era Dirk Sargison!

În ciuda faptului că o cuprinsese panica, Rowenei îi părea rău pentru Lindsay… îi părea rău că se îndrăgostise tocmai de Dirk. Era înaltă, avea părul castaniu și ochi mari, de un verde candid, iar felul în care se îmbujora era încântător.

Dar următoarele clipe vor fi cruciale… atât de multe depindeau de felul în care o va saluta Dirk! Poate că dacă avea să spună „bună, e altceva decât pe vapor, nu?“, n-ar părea că încerca să ascundă ceva… dar Forrest ar face repede legătura și o astfel de recunoaștere nepăsătoare l-ar nedumeri, mai ales că Rowena pretinsese că avea o înțelegere cu un artist cu care călătorise pe mare. Înainte să poată spune ceva, Lindsay i-o luă înainte.

– Ce crezi, unchiule Forrest? Dirk o știe pe domnișoara Fotheringham. S-au cunoscut pe vapor, când au venit aici. Îi povesteam despre aranjamentul de la Tawhai și am menționat numele ei; nu-i ciudat?

– Oh, nu știu, Lindsay… hai să rămânem la platitudini și să spunem că lumea e mică…

Forrest făcu o pauză și, privindu-l, Rowena recunoscu exact momentul în care își dădu seama că acela era artistul despre care îi vorbise. Ochii căprui se micșorară dintr-o dată, apoi se măriră, șocați. Rowena putea vedea înțelegerea plutind în ei. Își mușcă tare buza. Acum, ce se va întâmpla?

Ochii lui Forrest îi întâlniră pe ai ei și Rowena știa că, în ochii ei, citea vinovăția și disperarea. Buzele lui se strânseră și-și dădu seama că Forrest păstra ce avea să-i spună pentru mai târziu, când aveau să fie singuri.

– Unchiule Forrest… pot să vorbesc cu tine între patru ochi, câteva clipe? Ne scuzați?

Rowenei i se păru că fața lui se îmblânzește, ușurată poate, dar fu uimită să vadă cel mai indulgent zâmbet îndulcind severitatea buzelor lui, când se uită la nepoata lui. Se așteptase să fie aspru cu ea.

– Da, Lindsay, sunt sigur că ceilalți ne vor scuza, și cei doi se îndepărtară puțin. Rowena îl auzi spunând, în timp ce-și vâra mâna în buzunar: „cât vrei, Lin?“, și-și dădu seama că se întâmpla adesea să i se ceară bani, când se întâlnea cu nepoții lui în oraș.

Văzu cum Lindsay scutură indignată din cap. „O, nu și de data asta, unchiule Forrest… niciodată“, celelalte cuvinte ale fetei se pierdură, căci Dirk îi spuse, grăbit și recunoscător:

– Rowena, fii fată de treabă… nu mă da de gol.

Îl privi dezgustată, cu atât mai mult cu cât se pusese singură într-o postură în care nu putea fi prea caustică. Era posibil – în încercarea de a repara lucrurile între ea și Beechingtoni – să fie nevoită să-i ceară favoruri.

Nu era capabilă să gândească limpede, așa că îi răspunse pe un ton scăzut:

– Dacă te referi la comportamentul tău de pe vapor, n-o voi face. Se simțea la fel de josnică, așa cum era și el.

Lindsay se uită la ceas.

– Mi-ar plăcea să mai rămân, și s-o cunosc pe domnișoara Fotheringham, dar am programare la coafor. Vino, Dirk. Salutare! Dispăru, tânără, nerăbdătoare, surâzătoare și vulnerabilă.

Forrest și Rowena rămaseră singuri. Încet, Rowena își ridică ochii spre el. Nu-i plăcu ce văzu în ei. El îi spuse, cu violență reprimată, căci lumea trecea pe lângă ei:

– Nu trebuie să arăți așa. Doar nu te așteptai la fidelitate din partea unui șobolan ca ăla, nu?! Hai să mergem după colț. Nu mai am dispoziția necesară să vizităm catedrala. Limbajul și gândurile mele nu sunt potrivite cu un loc sfânt.

Făcură câțiva pași și se opriră lângă un perete, cu spatele la trafic. El așteptă până când Rowena fu obligată să-i înfrunte privirea. Fața lui era severă, ciudat de pală, dat fiind frumosul lui bronz.

– Ciudat, nu? Odată, n-am avut încredere în nici o femeie. Apoi, treptat, m-ai dezarmat. Aș fi jurat că ești o persoană integră. Și de când am vorbit cu tine, în noaptea aceea pe verandă, ai știut că individul ăsta cu care ai – sau mai degrabă, ai avut – un aranjament, era tipul de care s-a îndrăgostit Lindsay. În dimineața următoare, mi s-a părut că arătai ca și când nu dormiseși… probabil că ți-ai petrecut noaptea plângând după el… pfui! De ce n-ai putut să-mi spui? Cel puțin, ai fi fost sinceră cu mine!

Făcu o pauză. Rowena nu putu să scoată nici un cuvânt. Forrest continuă, și în vocea lui se strecura, din când în când, un surâs disprețuitor.

– Când te-ai decis să iei lucrurile așa cum sunt, domnișoară Fotheringham?

– Ce vrei să spui? spuse ea nesigură, umezindu-și buzele.

– Oh, fii serioasă, nu te preface că nu știi! Când te-ai decis că în mare sunt pești mai grași decât artistul ăsta ambulant? Când ai hotărât că poate despărțirea asta a fost cel mai bun lucru, văzând că s-a îndrăgostit de altcineva? Te-a scutit să-i dai tu însăți papucii, nu? Când?… Ei bine, dacă nu vrei să-mi spui, îți spun eu… de atunci, din biserică, nu-i așa? când pentru prima oară am… oh, dă-i drumul – dar peștele ăsta a reușit să scape!

Până acum, Rowena fusese albă ca varul, dar acum, o culoare proaspătă și strălucitoare îi urcă în obraji.

– Te înșeli, te înșeli amarnic. Am crezut că ești doar prietenos; și eu eram la fel. Ți-am spus cândva că ești în siguranță cu mine, îți amintești? Iar tu ai spus, pe tonul pe care-l detest cel mai mult: „nu sunt genul tău, nu-i așa?“ Ăsta e adevărul. Nu ești genul meu, cu sau fără bani.

Ochii căprui aproape se înnegriră de furie. Buzele i se uniseră într-o linie subțire.

– Și care e genul tău, domnișoară Fotheringham? Un meridional ca idiotul ăla cu care e Lindsay? Dumnezeule! De ce bărbați se îndrăgostesc femeile!

Acele ultime cuvinte o impresionară. Faptul că nu se îndrăgostise niciodată de Dirk Sargison, că el reprezenta tot ce ura la un bărbat, și umilința de a ști că propria prostie o adusese în situația asta aproape o împinseră la limită.

– Ei bine, spuse ea cu voce tremurândă, nu ești decât un ipocrit... Tu ce discriminări ai făcut când te-ai îndrăgostit de Jan – o femeie care nu-ți vroia decât banii?

Cuvintele usturătoare se stinseră într-o tăcere ca de gheață. Aproape puteai auzi cum se crapă. Rowena era înspăimântată. Ce spusese?

Forrest spuse aproape în șoaptă, pe un ton controlat:

– Nu te amesteca în treburile mele, vrei, domnișoară Fotheringham? Și nici eu n-o să mă amestec în ale tale.

– Excelent! spuse ușurată Rowena. Acum, n-avea să mai cerceteze. Desigur, am să părăsesc Tawhai Hills. Am s-o anunț în seara asta pe doamna Beechington.

– Nici vorbă. În ceea ce o privește pe mătușa mea, ești... indispensabilă. Nu vreau s-o privez de serviciile tale. Însă cu cât ne vedem mai rar, cu atât mai bine. Se întoarse. Cred că o văd venind. Pentru liniștea sufletului ei, la care țin foarte mult, s-ar putea – oricât de mult aș urî să-ți cer o favoare – să te comporți ca și cum... nu ne-am urî?

Vocea Rowenei era din nou controlată, deși inima îi bătea să-i spargă pieptul și genunchii îi tremurau.

– Oh, cred că sunt destul de echilibrată încât să mă comport ca un om civilizat... dacă și tu faci la fel. Tonul ei insinua îndoiala.

– Oh, bună, mătușă, spuse Forrest. Tocmai i-am arătat Rowenei exteriorul catedralei. N-am avut timp să vizităm și interiorul.

Rowena închise ochii când își auzi numele rostit cu o prietenie atât de ironică. Înțelese – mătușa Lavinia nu trebuia să fie supărată. Ar fi mirată ca, după o zi petrecută prietenește, în golf, ar reveni brusc la vechile formalități.

– Bună, copii, spuse vesel mătușa Lavinia. Ați avut o zi minunată?

– A depășit toate așteptările, spuse Forrest.

Din fericire, mătușa Lavinia era atât de vorbăreață, încât umplu cu abilitate prăpastia care se deschisese între ei, și dacă pe drumul spre casă fură într-o oarecare măsură tăcuți, presupuse cu inocență că-i obosise aerul de mare. Puse nenumărate întrebări despre cum îi plăcuse Rowenei casa amiralului și, din moment ce Rowena putea răspunde cu destulă naturalețe, nu fu tocmai coșmarul care ar fi putut fi.

– Ne-am întâlnit azi cu Lindsay… și cu individul ăla, spuse Forrest.

– Oh, cum ți s-a părut ea, Forrest? Și cea de-a doua impresie despre el a fost la fel de proastă ca prima?

– Mai proastă, spuse el, mult mai proastă!

– Ce părere ți-ai făcut despre el, draga mea? Lavinia se întoarse spre Rowena. E chiar atât de rău cum spune Forrest? Forrest e îngrozitor de conservator, desigur, și orice boem e insignifiant pentru el!

Rowena înghiți în sec.

– Cred că impresia domnului Beechington despre el este corectă.

– Atunci, mă aștept să fie realmente un bădăran! Dacă Rowena ar fi avut dispoziția necesară, s-ar fi amuzat. Mătușa Lavinia punea părerea ei mai presus de a nepotului ei! Lui Forrest avea să-i placă asta la nebunie. Mătușa Lavinia continuă: Dumnezeule! Iar vă spuneți pe numele de familie, Rowena? Semănăm mai mult a familie, dacă tu și Forrest renunțați la formalități.

– Mi-a… scăpat…

– Ei bine… ideea Rowenei e foarte bună. Dacă vine la Tawhai, poate Lindasy n-o să-l mai placă. Poate o să realizeze că John Macrae face cât zece Dirk.

– John Macrae?

– Da. Nu l-ai cunoscut? Locuiește dincolo de râu. E președintele Clubului Tinerilor Fermieri. Necazul e că Lindsay îl știe dintotdeauna și nu-l mai vede limpede. N-are nici o strălucire, pentru că e prea familiar. E atât de potrivit pentru ea!

Rowena oftă.

– Rowena oftează pentru că e de părere că nu poți iubi la comandă, mormăi Forrest.

Rowena își ridică scurt privirea:

– Nu-i așa că le știi pe toate?! Poți să interpretezi chiar și oftatul omului!

– Îmi place la nebunie cum vă duelați în replici, chicoti mătușa Lavinia. Cei doi nu comentară.

Mătușa Lavinia intră prima în casă, în timp ce Rowena rămase intenționat în urmă. Se uită la Forrest, de data asta cu ostilitate, nu cu vinovăție.

– Tu ești cel care a hotărât să rămân aici, spuse ea. Eu aș fi preferat să plec. Rămân pentru binele doamnei Beechington. Se pare că, de față cu ea, va trebui să-ți spun „Forrest“ – păcat că am început acum câteva zile, dar adu-ți aminte că nu înseamnă nimic. Și când suntem singuri, am să-ți spun „domnul Beechington“.

– Singurul lucru care mă preocupă este fericirea mătușii Lavinia, spuse el, cu fălcile încleștate. N-o voi necăji. A ajuns să te îndrăgească – ciudat; de obicei, mătușa Lavinia e mai circumspectă, în ciuda neclarității ei. Specialiștii îmi spun că până la sfârșitul anului își va pierde complet vederea. Nu am de gând să-i distrug încrederea în tine. Vreau ca puținele luni în care va mai putea vedea să fie cât se poate de fericite. Așadar, aparent vom continua

ca mai înainte. Ar trebui să te descurci destul de bine – cu siguranță, ești o actriță de zile mari. N-aș fi ghicit niciodată că ai știut cine este iubitul lui Lindsay. Depinde de tine; dacă ai vreun pic de decență, vei juca un teatru admirabil. O vei face?

– De dargul lui Beechy, da. Rowena se roti pe călcâie și plecă. Intră în casă. Aici erau îndatoririle cunoscute și familiare, care îi cereau să-și rețină lacrimile care o amenințau, să înăbușe insuportabila durere, căci ziua care începuse atât de promițător se încheiase cu deziluzii și cu lucruri înțelese greșit.

Două zile mai târziu, Nicholas Dewmore apăru, aducând cu el o iapă neagră. Făcuse deja cunoștință cu Rowena, așa că o salută vesel.

– Forrest m-a rugat să te las să exersezi cu Ebony Lass, cât timp copiii sunt acasă și sunteți în criză de cai. Mi-a spus că ești o călăreață al naibii de talentată.

Rowena mângâie urechile calului.

– Nu-i așa că e frumoasă? Ești sigur că sora ta nu se supără?

Ochii lui Nicholas se încrețiră la colțuri.

– E atât de des aici, când Helen nu e acasă, încât nu e cine știe ce diferență… a fost îmblânzită aici – e soră vitregă cu Dapple Lass al lui Forrest, știi? Am încercat s-o încălzesc puțin, Rowena… nu trebuie să-ți spun în continuare „domnișoara Fotheringham“, nu?… dar prefer iapa mea. Am s-o duc în grajd.

– Nu intri să bei un ceai, Nicholas?

– Cum să nu? Forrest e pe aici?

– Da, spuse o voce din spate și Forrest apăru, cu o șa în brațe. O lăsă pe verandă și intrară.

După ceai, Nicholas îi propuse Rowenei să facă împreună o plimbare călare, s-o încerce pe Ebony Lass. Rowena văzu expresia din ochii lui Forrest și, fără nici un motiv, roși. Înainte să poată pretinde că e ocupată, Forrest spuse:

– Bună idee. Vin și eu cu voi. Vreau să arunc o privire la albia râului.

Capitolul 8

Rowena era deja în pantalonii de călărie, căci trebăluise prin curte, așa că plecară imediat. Ebony Lass era un cal pe care merita să-l călărești și, cu Nicholas care să catalizeze situația ei și a lui Forrest, plimbarea îi făcu plăcere. Sperase că, atunci când ajungeau la râu, Forrest va fi ocupat o vreme, iar ea va putea pretinde că grădinăritul nu poate aștepta și se va întoarce acasă singură.

Dar nu fu așa; Nicholas inspectă râul împreună cu Forrest, deschise poarta de la hotarul dintre ferme și-și luă rămas-bun.

Forrest îi întinse mâna, s-o ajute să încalece.

– Mulțumesc, dar mă descurc și singură, domnule Beechington. Sări în șa și se uită la el. M-aș fi descurcat și fără compania ta, de dimineață. Una e că trebuie s-o îndur când mătușa ta e în preajmă – să mă comport de parcă am avea vreun interes comun, și alta e să te suport când Beechy nu e.

– Sunt perfect conștient că ai fi preferat să nu fi venit în dimineața asta… Vocea lui o făcu să-l privească înțepată.

– E doar o senzație, sau există un înțeles ascuns? Și dacă e așa, care este? Îmi scapă…

– Chiar nu știi? Ochii căprui o priviră ironic.

– Nu. Indiciile nu-mi sunt de nici un folos. Trebuie ca „i“-urile să aibă punctele puse și „t“-urile să fie tăiate, altfel e foarte probabil să înțeleg greșit.

– În regulă. Să tăiem „t“-urile. Din moment ce Dirk te-a dezamăgit, nu mai ești imună la iubire.

– Îmi scapă în continuare... Nu vrei să pui și punctele la „i“-uri?

Atitudinea lui era nepăsătoare, frâiele stăteau lejere pe grumazul calului, însă ochii îi erau ațintiți asupra ei.

– Foarte bine. Sunt cu ochii în patru pentru Penny, în ceea ce-l privește pe Nicholas.

Îl privi nedumerită. Era cu ochii în patru pentru Penny... Ce-i spusese odată despre Nicholas? Nicholas aștepta ca cineva să crească...

– Penny!

El încuviință. Rowena simți cum o cuprinde furia. Era insuportabil. O sugestie amicală din partea lui Nicholas de a o încerca pe Ebony Lass și Forrest Beechington insinua că-și făcea planuri cu el. Rowena o întoarse pe Ebony Lass, își înfipse pintenii în pântecul ei și dispăru în galop, alergând peste pajiștile care aveau atâta nevoie de precipitațiile iernii, sărind garduri și cursuri de apă, într-un abandon total. Chiar și așa, la ultimul gard, Forrest Beechington se înălță o dată cu ea.

– Trebuie să te fi scos din sărite, dar nu fi atât de temerară, când copiii sunt aici. Ar putea fi tentați să-ți urmeze exemplul, iar terenul este periculos.

Lucrurile se ameliorară, când cei trei veniră acasă. Rowena se temuse de sosirea lor, nu cumva să n-o placă – o străină care intrase în cercul familiei. Mai ales Lindsay, care era posibil să sufere în mod deosebit, din moment ce Rowenei i se dăduse camera mamei ei. Dar realiză curând că, pentru Lindsay, minunea de a se îndrăgosti eclipsase toate celelalte lucruri.

Avea un aer incandescent, ca și cum în spatele ochilor ei cenușii s-ar fi aprins lumânări, un aer inconfundabil. Uitându-se la Lindsay, orice femeie și-ar fi dat seama.

Penny și Tony, gemenii de șaptesprezece ani, erau încântători. Prima oară când o văzuse pe Penny, Rowena se gândise cât de ciudată era alegerea lui Nicholas, căci Penny părea doar un copil, cu părul negru ca al lui Forrest și cu breton deasupra ochilor, cu aceiași ochi căprui în care, din când în când, strălucea o rază verzuie, dar în mai puțin de douăzeci și patru de ore, Rowena își schimbă părerea.

Într-o zi, când Forrest veni pe verandă, lângă ea, uită ostilitatea dintre ei, când nu era nimeni în preajmă, și-i spuse:

– Penny e ciudat de matură, nu-i așa?

– Ai observat, nu? Nu mai crezi că e bizar că ea și Nicholas ar trebui să fie împreună?

– Nu, mi se pare chiar ideal. Vocea îi tremura, căci se temea că el putea să râdă sau să-i răstălmăcească vorbele, aducându-le împotrivă-i. Sper să nu se întâmple vreodată ceva care să spulbere o relație atât de idilică. Penny și-a planificat viața în jurul căsătoriei cu Nicholas, nu? Face cursul acela despre muncile casnice, învață despre întreținerea unei case și management de district. Când crezi că se vor…?

– Nicholas n-o să se însoare cu ea până nu împlinește douăzeci de ani. Spune că trebuie să iasă în lume, să aibă ocazia să cunoască și alți bărbați. Penny vrea să se mărite cu el la optsprezece ani. Mi-am dat consimțământul, dar el nici nu vrea să audă.

– Poate că e mai bine să mai aștepte puțin, șopti ea. Nicicând nu va fi ușor să fie stăpână într-o casă pe care o soră a administrat-o, evident, atât de bine. Dar va fi mult mai greu, dacă are doar optsprezece ani. Îmi imaginez că nici Helenei nu-i e ușor să renunțe la conducere,

– Asta nu va fi o problemă, spuse Forrest, scoțându-și pipa. Am motive să sper că Helen va fi la casa ei cu mult înaintea lor.

Rowena fu iritată să descopere că-și ține respirația. Motive să spere… la casa ei… și locul acela era Tawhai?

– Va sosi curând, nu-i așa?

– Nu. Am primit ieri o scrisoare de la ea. Rămâne o vreme în Australia. Nu prea lungă.

– Trebuie să aprind cuptorul. Le-am promis că le pregătesc ceva bun.

Era cea mai prietenească discuție pe care o avuseseră în ultimul timp, dar fu uimită cân el o urmă în bucătărie. Zilele astea, evitase să fie singur cu ea.

– Lindsay îmi spune că Sargison vine vineri și pleacă marți. Se pare că nu poate să stea mai mult. Poate că nu suportă să stea mai mult la țară.

Rowena nu spuse nimic; continuă să amestece cuburi de unt în făină.

– Cum o să suporți? Tonul lui nu trăda nimic. Rowena se uită la el.

– Cum o să suport? Poate vrei să spui cum o să mă comport?… Zâmbi strâmb și adăugă: n-ai de ce să-ți faci griji; Lindsay nu va avea motive să se teamă din cauza mea.

– N-o să-ți fie ușor să-i vezi împreună, nu? Spune-mi, i-ai scris să finalizezi lucrurile? L-am auzit rugându-te să nu-l dai de gol! exclamă el, disprețuitor.

Rowena se aplecă asupra mixerului. Cum ura ideea că, datorită propriei prostii, bărbatul acesta credea că odată căzuse în mrejele îndoielnice ale lui Dirk!

– Forrest, în ziua aceea, la catedrală, am căzut de acord să nu ne mai amestecăm în viața intimă a fiecăruia.

Ceva izbucni în ochii lui, ceva indescifrabil.

– Da, dar… se opri brusc. Avu impulsul aproape irezistibil de a-i spune: „continuă, Forrest! Dar, ce?“. Chiar dacă era ceva care

s-o rănească, era mai bun decât disprețul rece cu care se trataseră reciproc în ultima vreme. Dar nu îndrăzni. În schimb, spuse:

– E sufocant, nu? Adică, e prea bătrân pentru ea! Și ea se opri brusc. Conversația pe tema asta era cu atât mai dificilă, din moment ce era atât de implicată.

– Visezi cu ochii deschiși, hm? comentă cu asprime Forrest. Îl vrei înapoi?

– Nu-l vreau înapoi, îi răspunse la fel de aspru. Nu asta am vrut să spun.

– Atunci, ce?

– Exact ce am spus. E prea bătrân pentru ea.

– Câți ani ai? Ochii căprui licăriră curioși.

– Douăzeci și trei.

– Hm… cu trei ani mai mare decât Lindsay. Nu e mare diferență.

– Câștigi multă experiență în acești trei ani. La douăzeci de ani ești teribil de vulnerabilă. O tânără care iubește poate fi atât de ușor rănită… Nu că ar iubi… e doar îndrăgostită de ideea de iubire.

Își mușcă limba cum o spuse, căci el credea întotdeauna ce era mai rău despre ea și probabil acum se gândea că vroia să creadă că povestea lui Lindsay nu era dragoste adevărată.

Dar el nu se legă de asta; în schimb, spuse curios:

– Erai vulnerabilă la douăzeci de ani, domnișoară Fotheringham?

– Vulnerabilă… da, spuse ea cu amărăciune. Și eram naivă și aveam atâta încredere în bărbați!

El tăcu, așa că-și ridică privirea și ochii li se întâlniră. Era prima dată, de când stătuseră de vorbă în fața catedralei, când din ochii lui dispărea neîncrederea – sau așa i se părea.

– Atunci, există un motiv întemeiat pentru… comportamentul tău?

O clipă, fu tentată să-i spună. Apoi amintirea vocii lui strigându-i…“când tea-i hotărât că în mare sunt pești mai grași decât un biet artist

ambulant… ăsta e peștele care ți-a scăpat“… Oh, nu, era prea mândră să-i dea de înțeles că îl privise vreodată ca pe un posibil partener. Și ce șanse avea să-l facă vreodată să creadă ce se afla în spatele labirintului acela?

– Am căzut de acord să nu discutăm despre viețile noaste intime, spuse ea înțepată. Nu vreau să mă scuz în nici un fel, mulțumesc. Pot să îndur opoziția și neîncrederea ta în mine, dar n-aș suporta să fii tolerant și generos cu mine.

– În regulă, s-o lăsăm baltă, atunci, dar nimic din toate astea n-o ajută pe Lindsay. N-aș vrea s-o văd unindu-și tânăra ei viață cu un astfel de bărbat. Nu e vorba doar de vârsta lui, nu cred că e mult mai mare decât mine – eu am treizeci și unu de ani. Ce mă îngrijorează, e viața pe care a dus-o. Nu cred să fie prea multe privințe în care să nu fie experimentat. Știu tipul lui, anii petrecuți pe mare mi-au lăsat câteva impresii.

– Mă tem că exact asta o atrage pe Lindsay, spuse Rowena, ezitând. Pentru o fată tânără, e fascinant; aerul acela de om de pretutindeni și conștiința faptului că o găsește atrăgătoare, în ciuda lipsei ei de experiență.

– Tu ar trebui să știi. Din moment ce și ție ți s-a părut la fel.

– Dacă n-ai altceva mai bun de făcut decât să mă tachinezi, aș prefera să pleci. Sunt dispusă s-o ajut pe Lindsay să scape din încurcătura asta, să te ajut să descurci lucrurile, dacă e posibil, și – chiar dacă n-o să crezi – motivele mele sunt dezinteresate. Dar nu pot fi de nici un ajutor dacă tu crezi că orice fac sau spun este în interesul meu.

– Vrei să spui că Dirk Sargison nu înseamnă nimic pentru tine, acum? Că n-a fost decât o scânteie efemeră?

Rowena nu răspunse ultimei provocări. Încerca să spună adevărul.

– Pot să jur cu mâna pe inimă că acum nu mai înseamnă nimic pentru mine și că, dacă pot s-o vindec pe Lindsay de el, o voi face.

Puse prăjiturile în cuptor, apoi se întoarse să-l înfrunte.

– Foarte bine. Cred că ai trecut peste el. Nu mai pot avea încredere în tine așa cum am avut odată – nu înțeleg de ce mi-ai ascuns adevărul, dar… Ei bine, să le oferim copiilor o vacanță cât se poate de frumoasă. Poate ai avut dreptate și când vine Dirk Sargison, își va da arama pe față.

– Înțeleg, spuse ea cu o inflexiune subtilă a vocii. Trebuie să-ți mulțumesc, se pare, pentru șansa de a reintra în grațiile Beechingtonilor! Părăsi bucătăria.

Uneori, când sub efectul unei vrăji efemere, Rowena reușea să uite umbra care plutea asupra inimii ei, se distra în sânul familiei Beechington. Casa era plină de clinchetul vocilor tinere, de râsete, tachinării și dispute aprige. Împotriva voinței ei, căci acum se agăța de orice-i susținea indignarea față de proprietarul de la Tawhai, observă că Forrest era bun cu copiii, nici prea sever, nici prea indulgent, iar el și micul Tony erau mai mult frați decât unchi și nepot.

Cel mai mult se temea de ziua în care Dirk avea să sosească, se temea la fel de mult cum Lindsay tânjea după ea, Lindsay, care în noaptea dinainte se perinda de colo-colo cu stele în ochi, care pregătise singură camera pentru el, care cânta în șoaptă plimbându-se prin curte.

Rowena se ruga ca Forrest să-și păstreze cumpătul și să nu cedeze tentației de a o dojeni și de a-l critica aspru pe Dirk. Merse atât de departe, încât îi spuse:

– Cred că ar fi o idee bine să n-o deziluzionăm pe Lindsay prea brusc. Las-o să-și dea seama treptat. Nu-mi imaginez că Dirk poate să cadreze bine aici. E foarte posibil să realizeze destul de repede că nu au nimic care să dureze în comun, dar dacă încerci să grăbești lucrurile, n-o să reușești decât s-o întorci împotriva ta. Vreau să spun… dacă insinuezi că el și cu mine am…

– Ați fost interesați unul de celălalt, continuă el.

Ea înghiți în sec. Cât de dezgustător era!

– Da, dacă se întâmplă asta, n-o să facă decât să-i întărească atracția pentru el – în stadiul ăsta, e pornită să-i ia partea, și ar fi păcat să strici… Se opri din nou.

– Să stric ce? Oh, cred că știu… ți se pare că Lindsay te place… Tonul lui ironiza discernământul lui Lindsay. Ar fi putut la fel de bine să spună: „Lindsay s-a îndrăgostit de Dirk, așadar s-a îndrăgostit și de tine". Repetă ultimele cuvinte: crezi că Lindsay te place și nu vrei să afle.

– Nu asta vroiam să spun. Dacă tu ai fi cel care ar deziluziona-o în privința lui Dirk, ar putea strica relația dintre tine și ea. La urma urmelor, nu voi rămâne la Tawhai o veșnicie, după ce voi pleca, voi fi curând uitată.

– Deci, ești dispusă să recunoști că nu sunt prea dificil cu Lindsay, nu sunt tocmai un catâr?

– Întotdeauna sunt dispusă să recunosc lucruri… care evident sunt adevărate.

– Totuși, nu ești niciodată tocmai deschisă, nu-i așa, Rowena Fotheringham?

– Am recunoscut că ești bun cu Lindsay. Nu e de-ajuns?

Nici el nu-i răspunse direct la întrebare. Oftă și spuse:

– Necazul meu a fost întotdeauna reversul. A trebuit să lupt să n-o răsfăț pe Lindsay. Nu e ușor să-i refuz ceva, când se uită la mine cu ochii lui Darrell.

Forrest se întoarse și ieși din bucătărie; în vocea lui fusese atâta durere, încât Rowena vru să alerge după el, să-și împletească brațele cu ale lui, consolator, și să se plimbe împreună, fără să spună nimic, dar nu putu. Între ei se căsca abisul de netrecut al neîncrederii, al suspiciunii și al… minciunii.

Vizita lui Dirk Sargison nu decurse exact cum plănuiseră. Fără îndoială, Rowena se simțea așa cum știa dinainte… ca și cum mergea pe marginea unui crater vulcanic, care putea erupe în orice moment. Dar Dirk nu părea în afara elementului lui, așa cum crezuseră.

De exemplu, era un călăreț destul de bun. Speraseră că aici n-avea să dobândească nici un avantaj, că avea să fie nervos. Un alt exemplu, artistul din el era atât de fremecat de Tawhai, încât îi dezarma puțin. Făcea la nesfârșit schițe ale colțurilor casei, ale grădinii, ale munților, ale grajdurilor.

Erau conștienți că Dirk Sargison era impresionat de bogăția și soliditatea Tawhaiului și aprecia evident eleganța reședinței, acceptând cu farmec leneș felul în care-l aștepta Lindsay și răsplătind-o cu drăgălășenii și complimente lipsite de însemnătate.N-o să ies prea des. Cu un oaspete în casă, sunt mai multe treburi de făcut, îi spuse Rowena lui Forrest.

– Nu. Nu pot merge întotdeauna cu ei, munca de teren trebuie făcută și n-am încredere în Dirk. Nu m-ar mira s-o ia pe Lindsay departe de ceilalți, s-o compromită cumva, ca să ne forțeze să-l acceptăm.

– Chiar crezi că ar merge atât de departe? întrebă ea, speriată. Nu cred că a simțit vreodată… dezaprobarea noastră.

– Cred că e soi rău. Se potrivește aici mai bine decât mă așteptam, dar nu e decât o acomodare cameleonică. Întruchipează orice, pentru oricare oameni. Are o oarecare anxiozitate… poate nu e chiar asta, mai degrabă o lipsă de încredere care mă face să mă întreb dacă nu cumva are ceva de ascuns. Îmi place ca oamenii să fie deschiși și sinceri.

Rowena ignoră ultimele lui cuvinte.

– Nu cred că și-a dat seama că nu ești de acord. Până acum, ai făcut-o pe gazda ideală.

– Și tu la fel. Expresia lui era imposibil de descifrat. Ca să-ți recunosc meritele, te descurci destul de bine, n-ai arătat nic un fel de resentimente față de Lindsay, sau față de el. Asta mă face să realizez ce șobolan e, să te ignore, când ați avut aranjamentul acela. Presupun că e de părere că Lindsay e o partidă mai bună… Sau, în călătoria voastră pe vaporul de lux, a crezut că erai mai bună decât ești.

Rowena se simțea ca și cum marginea craterului se cutremură sub picioarele ei. Oricât îl detesta pe Dirk, situația nu era cinstită pentru el. Nu era tocmai nemernicul pe care-l credea Forrest.

– Domnule Beechington – nu i-o luați în nume de rău. A fost mai mult din partea mea decât din a lui… chiar nu trebuie învinovățit… am impresia că am înțeles mai mult decât ar fi trebuit.

– Nu te înțeleg deloc, Rowena Fotheringham. O privi cu neplăcere. Ești cel mai ciudat amestec – uneori, pari atât de onestă, atât de candidă… alteori, uneltitoare și vicleană. Aș prefera să rămâi într-un fel sau în altul. Uneori, în ciuda puterii mele de discernământ, aproape înclin să am încredere în tine. Se întoarse.

Cuvintele lui luminară inima Rowenei. Dacă Lindsay ar renunța la Dirk, poate că toate astea ar putea fi trecute cu vederea… dacă nu date uitării, n-ar mai fi atât de vii între ei. Poate că vizita asta nu era tocmai dezastrul la care se așteptase. Forrest îi arăta o fărâmă de respect pentru felul în care se presupunea că trecuse peste aventura cu Dirk. Spera cu disperare că nu se va întâmpla nimic care să-i reînvie suspiciunile și neîncrederea în ea. Rowena continuă să-l evite pe cât posibil pe Dirk.

Păcat că el intră în bucătărie la ora ceaiului, când era singură acolo.

Rowena purta o rochie gri, din lână, mai degrabă austeră, guler și manșete albe, apretate. La brâu avea un lanț alcătuit din zale, care-i atârna într-o parte.

Zdrobea concentrată între degete niște ierburi. Își ridică privirea și-l zări uimită pe Dirk.

– Rămâi așa, te rog? Până mă întorc.

Ușor uluită, Rowena făcu întocmai, încruntându-se puțin. Dirk reapăru, ținând în mână blocul de desen și un creion. Schiță rapid. Apoi se opri și se uită la ce desenase.

– Nu cred că am realizat, pe vapor, ce subiect bun pentru pictat ești… silueta, tenul. Am observat câte ceva în ziua aceea, la

tropice… strălucirea părului tău. La umbră, pare aproape negru, dar în lumina nemiloasă a soarelui, era arămiu. Și ochii tăi… atât de verzi și de misterioși. Dar azi e mai mult decât frumusețe… mi-ai dat un subiect și un titlu. Pe vapor, erai doar o fată drăguță, printre multe altele. Aici, făcând ce tocmai făceai adineauri, arăți în elemetul tău. Ai fi putut fi într-un alt secol… stăpâna casei, în budoarul ei. Îmi voi intitula tablul „Castelana“. Nu vom avea mult timp… trebuie să-mi pozezi. Totuși, aș vrea să-ți ții părul puțin mai lejer. Făcu repede un pas înainte și-i aranjă puțin buclele de culoarea alunei.

Rowena știa că nu era conștient decât de inspirația muzei lui, că nu era nimic personal, dar privi peste umărul lui Dirk, direct în ochii lui Forrest. Arăta întunecat și aproape că scotea flăcări pe nări.

Spuse în grabă, sperând să nu pară vinovată:

– Ei bine, Dirk, cu siguranță, nu-ți pot poza acum. E aproape ora ceaiului. Penny a spus că mă ajută mai târziu cu ierburile astea. Și trebuie să le și împachetăm. Tocmai le împărțeam. Tabloul va trebui să mai aștepte. Oricum, poate reușești să-l pictezi după schiță, când te întorci în oraș.

– Cerule! Ce oribil! Am s-o fac chiar aici, desigur, pufăi ironic Dirk.

– S-ar putea să nu pot găsi timp. La urma urmelor, nu sunt liber-profesionistă. Îi percep un salariu domnului Beechington. Trebuie să-l merit.

Vocea lui Forrest fu decisivă. Îl făcu pe Dirk să se rotească pe călcâie.

– Dar cine sunt eu să stau în calea… artei? Bineînțeles că poți să-ți faci timp să-i pozezi lui Dirk. Ar trebui să te simți flatată… deși nu sunt așa de sigur că Lindsay o să fie încântată.

– De ce nu? interveni din spatele lui vocea tânără a lui Lindsay. De ce n-o să fiu încântată, cu ce?

– Dirk arde de nerăbdare s-o picteze pe Rowena. Rowena știa că nu-și imagina triumful din glasul lui – era bucuros să-i arate lui Lindsay că pe Dirk îl putea fura peisajul.

Suprinderea lui Lindsay păru sinceră,

– De ce să mă supăr, unchiule Forrest? Pe mine m-a pictat deja. Ar trebui să vezi… tonul ei era comic de îndurerat. Sunt inocența întruchipată, ca un heruvim dintr-o pictură italiană… arăt de parcă aș crede că bebelușii se găsesc sub tufișuri de agrișe!

Rowenei i se păru că Forrest sare ca ars. Surprinse privirea pe care Dirk i-o aruncă lui Lindsay și, o clipă, se temu pentru fată. La douăzeci de ani, nimănui nu-i plăcea să fie considerat inocent sau ignorant. Oare cât de departe avea să meargă Lindsay, din dorința de a părea cunoscătoare și experimentată? Dirk o măsura din priviri, în ochii lui se citea dorința…

– Ei bine, cu sau fără tablou, trebuie să pregătesc ceaiul.

După masă, îl întâlni pe Forrest în hol.

– N-am vrut ca Dirk să mă picteze. Ar fi trebuit să ai bunul-simț să spui că suntem prea ocupați. Și totul a fost în zadar. Lui Lindsay nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

– Îmi atribui tot felul de motive. Și câtă vreme n-am încredere în el, în ceea ce privește femeile, trebuie să recunosc că se pricepe la pictură! Lasă-l să te picteze – cel puțin, când face asta, nu face dragoste cu Lindsay.

Dirk Sargison deveni atât de interesat de tablou, încât rămase încă două zile și plecă joi seara. Gemenii se întoarseră luni la școală, dar Lindsay mai rămase o săptămână. Își petrecu majoritatea timpului învățând, iar durul John Macrae făcu tot posibilul s-o scoată afară, cu el.

Rowenei îi plăcea John. Avea părul de culoarea nisipului și ochi albaștri, umeri lați și un fizic impresionant. Odată, îi spuse lui Lindsay. Fata ridică din umeri:

– Da, dar e atât de evident că mă place! Și e cam încet. Și foarte plictisitor.

– Ciudat, dar eu nu-l găsesc plictisitor. Aș zice că în el arde o flacără foarte bine controlată.

Lindsay păru surprinsă.

– E un bărbat interesant, continuă Rowena. Întotdeauna îmi lasă impresia că are resurse lăuntrice pe care nu le-ai putea epuiza prea ușor. Înțelegi la ce mă refer? Întotdeauna pare să aibă o rezervă. Te surprinde din când în când. Genul care, mai târziu, devine membru în parlament. Cred că femeile îl găsesc irezistibil.

– John! John Macrae! Lindsay era mai mult decât uluită.

– Da, John Macrae, râse Rowena. Îl cunoști de prea multă vreme ca să știi realmente cum e, Lindsay. Cum apare în fața altor femei. Se spune că atunci când cunoști o persoană pentru prima dată, trebuie s-o privești cu atenție, pentru că e singura dată când o vezi cu adevărat. Apoi, familiaritatea încețoșează imaginea. Prin urmare, n-ai avut niciodată șansa să-l vezi realmente pe John Macrae așa cum e.

Se uită la Lindsay. Lindsay stătea aplecată asupra mesei din bucătărie, tăind pătrunjel; poate de asta roșise. Lindsay era o fată dulce, prea dulce să fie mânjită în vreun fel de un bărbat de standardul lui Dirk.

– Rowena, ce crezi că mi-a promis unchiul Forrest aseară?... că putem organiza aici un bal ca pe vremuri, în noaptea din Ziua Reginei. Vom fi acasă în sfârșitul acela de săptămână. E o sărbătoare a locului, circulă trenuri între Christchurch și Arthur's Pass și oamenii se perindă de colo-colo. Uneori, dacă vremea e rece, mergem cu toții să patinăm pe lacul Ida. E minunat. Dar Forrest spune c-o să aranjeze cu tine să deschidă vechea sală de bal. N-a mai fost întrebuințată din ajunul anului nou, dinainte ca mama și tata să moară. Vocea îi tremură puțin.

– Cred că părinții tăi s-ar bucura dacă v-ați distra ca înainte. O să-ți iei o rochie nouă pentru ocazia asta?

– Da. Unchiul Forrest a spus că-mi cumpără una nouă, atâta timp cât nu e sofisticată și mulată! Lindsay era de-a dreptul dezgustată.

– Nu-i așa că bărbații sunt conservatori când vine vorba de îmbrăcămintea de damă? râse Rowena. E puțin în urmă cu noutățile, nu? Numai fetele de șaptesprezece ani vor lucruri sofisticate și mulate, nu și o femeie de vârsta ta.

– Da, nu-i așa că bărbații sunt țepoși? Nu intenționez să-mi fac o apariție ștearsă, în negru sau oliv, dar…

– Dar nici nu vrei să porți alb, ca o debutantă… Rowena credea în căile de mijloc.

– Fii binecuvântată, Rowena! Mă înțelegi, nu? Ce zici, mă ajuți să-mi aleg rochia?

– Da. Cred că unchiul tău o să ne împrumute mașina, să mergem într-o zi la Christchurch.

– V-o împrumută, se auzi vocea unchiului.

– Adevărat, unchiule Forrest? Pentru un om cu o statură atât de impunătoare, te furișezi destul de bine. De cât timp ne asculți conversația?

– De când Rowena zicea că bărbații sunt conservatori.

– Și nu te superi, nu-i așa? chicoti Lindsay, râzând.

– Nu. Își puse brațul pe umerii nepoatei lui. Probabil că ai dreptate. Suntem țepoși. Ne place ca femeile noastre să arate bine, nu senzațional. Și va fi o schimbare să te văd în altceva decât în pantalonii ăștia strâmți și-n cămăși largi. Nu știu ce se întâmplă cu studenții de azi. E aproape o uniformă. Nu mă deranjează pantalonii de călărie sau cei scurți, atâta vreme cât îi porți cu un scop, nu tot timpul! Nu-ți favorizează deloc silueta, Lindsay. Te fac mai plinuță. Îmi plac femeile care poartă fuste lungi. Dar poți să-ți iei ce vrei pentru bal, dacă-i permiți domnișoarei noastre Fotheringham să te călăuzească.

– Dumnezeule, Rowena! Lindsay făcu ochii mari. Nu-i așa că are încredere în tine? Se aruncă de gâtul lui Forrest, îl sărută pe obraz și fugi din bucătărie.

Rowena își ridică ochii la Forrest.

– Da… nu-i așa că ai încredere în mine?! spuse ea cu amărăciune.

– Cu atât mai prost sunt c-o fac, spuse el și plecă.

Cumpărăturile fură un succes. Forrest le făcu fetelor cadouri bijuterii asortate cu rochiile de bal. Se oferi chiar să-i cumpere și Rowenei o brățară, în semn de recunoștință că fusese amabilă și le asistase, însă ea refuză.

– Ai putea să mai faci față încă unei zile în oraș, înainte de vacanța de iarnă?

– Dacă trebuie, da. De ce?

– Pentru că mi-ar plăcea să aibă și Nelly o rochie. Ai făcut minuni pentru ea. A ajuns chiar să vorbească mai bine decât înainte. E un copil atât de bun… întotdeauna a fost sclava familiei mari a mamei ei. Nu e o familie rea, doar incapabilă, dar Nelly e podoaba lor. Poate că ai observat, dar Dutchman are ochi doar pentru ea. Aș zice că vine dintr-un peisaj mai bun. Ieri, am găsit-o uitându-se pe o revistă de modă. Speră să-și facă o rochie. Aș vrea să aibă una fără să se spetească muncind. Ia-i una cu adevărat frumoasă. Vreau ca, măcar o dată, să se simtă ca Cenușăreasa.

– Cu mare plăcere. Vocea Rowenei era caldă. Își dorea cu ardoare ca Forrest Beechington să nu-i arate partea aceea a lui… îi era mult mai bine dacă îl detesta în continuare, și-i găsea culpe care o făceau să-și spună că-i era indiferent că lucrurile ieșiseră așa.

În weekendul balului, toată lumea era agitată. Numai Lindsay părea să fie calmă. Își purta umerii căzuți.

– Ce este, Lindsay? întrebă Rowena.

– Dirk nu vine la bal. Lacrimile apărură în ochii cenușii. A… primit o altă invitaț ie, mai flatantă. A fost invitat la Queenstown, cu

un grup de conferențiari. O să picteze lacul Wakatipu... Oh, știu că trebuie să înțeleg că arta e pe primul loc pentru el, dar acceptase deja invitația noastră.

Rowena simțea un amestec de emoții... era bucuroasă pentru ea că Dirk nu va veni, îi părea rău că Lindsay suferea, dar în același timp era ușurată că evident fata nu era de acord cu nepăsarea lui față de bunele maniere. Lindsay era la fel de nepăsătoare, ca majoritatea studenților, dar fusese crescută într-o altă tradiție decât Dirk. Așa ceva pur și simplu nu se făcea.

Rowena se întoarse și puse mâna pe umărul lui Lindsay.

– Lin, asta înseamnă foarte mult pentru unchiul tău. A pus atâta suflet. A făcut-o pe dragul vostru. Vrea ca Tawhai să fie așa cum era cândva. Prefă-te puțin, vrei? Nu-l lăsa să vadă cum te simți.

– Știu, spuse Lindsay, răspunzând îmbrățișării. M-am simțit oribil că-mi pasă atât de mult că Dirk nu va fi aici. N-am să-l dezamăgesc pe unchiul Forrest. N-a fost niciodată ușor pentru el – nu e chiar atât de mare față de noi – și a încercat să facă tot posibilul pentru familia noastră. Am realizat asta, în ultima vreme.

– Bravo! Rowena se gândi că Lindsay se maturizase mult, chiar între vacanța din mai și aceasta. Dar maturizarea nu se măsura niciodată în timp, ci în progrese mari – în bătăi ale inimii, mai degrabă decât în minute. Dar, oh, câtă din maturitatea aceasta puteau pune pe seama lui Dirk Sargison?

Capitolul 9

Seara, Forrest făcu focul în șemineul mare din sufragerie, o încăpere pe care o foloseau foarte rar.

– În seara asta, vom asculta muzică. Mătușa Lavinia a spus ieri seară, cu tristețe, că a trecut mult până să ne adunăm lângă pian. Și înseamnă atât de mult pentru ea, acum. E un lucru de care se poate încă bucura pe deplin.

Rowena nu realizase până acum ce familie de cântăreți erau – se armonizau atât de firesc. Chiar și mătușa Lavinia li se alătură. Nici unul dintre ei nu gusta muzica modernă, doar vechile melodii favorite.

În timpul unui cântec de leagăn, când Lindsay stătea la pian, cântând visătoare un vals de demult, Forrest se așeză lângă Rowena.

– Nu cânți? Nu ne lăsa să-ți răpim plăcerea.

– Nu am talent, spuse ea cu regret. Îmi place muzica, dar nu am voce. N-o să puteți înțelege. Se pare că este un har de familie.

De data asta, expresia lui nu fu ostilă. Clipi.

– Știi că sunt chiar recunoscător să aflu că există ceva în ce nu excelezi. Ești șocant de eficientă în majoritatea lucrurilor, încât creezi tuturor complexe de inferioritate.

Rowena își ridică privirea. Dacă ar fi ghicit cum se simțise când Geoffrey îi spusese că n-a iubit-o niciodată! Cât de nesigură pe ea devenise! Spre oroarea ei, simți că-i dau lacrimile. Privi repede în jos… nu trebuia să plângă doar pentru că vocea lui fusese o dată blândă. Nu trebuia să-și lase garda jos. O dată sau de două ori, crezuse că prăpastia dintre ei se astupase, dar întotdeauna între ei existaseră sarcasme subtile, cuvinte usturătoare și văpaie care pârjolea și veștejea. În ceea ce-l privea pe bărbatul acesta, inima ei era făcută din petale de trandafir, care se ofileau cu ușurință.

– Cât de drăguț din partea ta să mă consideri eficientă, spuse ea cu același sarcasm cu care Forrest obișnuia să-i vorbească. Eficientă, dar nu demnă de încredere! Nu-i așa?

Nu răspunse. Lindsay se opri din cântat. Forrest se uită la ea.

– Cântă „Galway Bay“, Lindsay. O să ne alăturăm cu toții, și inventă o scuză s-o lase pe Rowena.

Continuară cu acorduri irlandeze. Rowena simțea că era ignorată, așa cum adulții ignoră un copil obraznic. Dar era mai bine așa, decât să creadă Forrest că se înduioșa în fața lui.

Rowena realiză că nu mai putea să continue așa, să trăiască aici, într-o usturătoare dușmănie cu bărbatul pe care-l iubea. Spera cu disperare ca Lindsay să depășească pasiunea pentru Dirk și ca la sfârșitul anului universitar de la Varsity să se întoarcă acasă și să ocupe locul de fiică a casei. Atunci, putea să aibă grijă de mătușa Lavinia.

Rowena ar fi liberă să plece… n-ar mai conta acum, dacă s-ar întoarce în Anglia, căci se dezbărase de toate legăturile vechi ce o uneau de Geoffrey și n-ar mai durea-o să-l întâlnească. Până acum, probabil se căsătorise. Acolo, l-ar uita pe Forrest Beechington și toate greșelile ei prostești, ar învăța să trăiască fără el.

Penny își termină cântecul, veni lângă ea și se așeză pe canapea. Forrest rămase la pian, cântând fragmente din melodii celebre.

Dintr-o dată, Rowena conștientiză că Forrest cântă melodia pe care o fredonase în acea zi dezastruoasă în care fuseseră în golf, o zi care, în amintirea primelor ei ore, îi părea idilică.

– Ce este, unchiule Forrest? E fascinant.

– Mulțumesc, Penny, zâmbi Forrest, înclinându-se. E o creație de-a mea. Mă bucur că-ți place.

– Oh, ai început din nou să compui? întrebă Lindsay încântată.

– Nu chiar în ultima vreme. Acum câteva săptămâni – am compus melodia pentru un poem care mi s-a părut bun.

Rowena găsi că era minunat, iar cuvintele erau neobișnuite. Se ridică, pierdută în farmecul cântecului, cu ochii ațintiți asupra solistului. Era nepregătită pentru ultimele două versuri: „Dar minunea verde a ochilor tăi surâzători/ Mă atrage de fiecare dată, iubito, surprinzându-mă din nou!“

Când termină de cântat, Forrest se uită intenționat la ea, cu o licărire ironică. Copiii îl implorară să cânte încă o dată.

– Nu, spuse el. Nu merită. L-am compus într-un moment de slăbiciune. Îmi imaginez că toate cântecele de dragoste sunt compuse în momente de slăbiciune. Mai bine să le uităm; nu durează.

– Unchiule Forrest! Penny era oripilată.

– E în regulă, Penny. O dragoste ca a ta durează, dar foarte rar te întâlnești cu așa ceva.

Rowena părăsi încăperea. I-ar fi plăcut să poată ieși din casă, chiar dacă era foarte frig, să găsească un loc unde să poată plânge singură. Dar nu putea. Nu avea să-i dea lui Forrest șansa să creadă că o rănise.

Iar ea, biată proastă, ironizată și tachinată, nu putea nici măcar să-l urască. O umplu amărăciunea. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Dirk în ziua aceea, poate i l-ar fi cântat cu sinceritate…

***

Seara balului fu minunată; era un bal colonial în adevăratul sens al cuvântului, realmente democratic – toată lumea se distra cu absolut toată lumea. Rowena, Lindsay și Penny erau de-a dreptul năucitoare. Și Nelly arăta minunat, la brațul lui Dutchman.

Rowena realiză că Lindsay dansase mai mult cu John Macrae și nu arăta ca și cum ar fi avut inima îndurerată… Rowena zâmbi. Când aveai doar douăzeci de ani, era greu să reziști farmecului veseliei, era ușor să uiți când începeau acordurile muzicii. Oare steaua lui Dirk Sargison pălea?

Penny trecu prin fața ei, în brațele lui Nicholas. Micuța Penny arăta ca și cum tot universul era al ei. Rowena îl admira pe Nicholas. Era atât de evident că, pentru el, nu exista decât Penelope Beechington. Dar era atât de rezervat, atât de controlat și atât de orb… la optsprezece ani, Penny avea să fie pregătită să-i fie soție.

Abia pe la unsprezece, proprietarul de la Tawhai o invită la dans, un vals.

– Oh, nu trebuie, să știi, îi spuse ea, fără animozitate. Sunt o mulțime de fete aici pe care nu le disprețuiești…

Înainte să termine de vorbit, o trase pe ringul de dans.

– Nu fi absurdă. Familiei i s-ar părea ciudat dacă n-am… Ce mi-ar face mătușa Lavinia! În afară de asta, vreau să văd dacă dansezi la fel de bine cum le faci pe toate, exceptând cântatul. O clipă mai târziu, adăugă: Și așa este.

Rowena încercă să se liniștească. „Dacă te înduioșezi, ai să fii rănită. Profită cât poți… de brațele lui în jurul tău… de muzica minunată… și conștientizează că și fără ele, lumea e frumoasă.“

Când melodia se termină, Forrest o trase pe o verandă mică, umbrită de viță de vie. Găsitul unui colț ascuns nu făcea parte din ritualul dansului! Se sprijiniră de balustradă, privind luna. Rowena simți privirea lui Forrest ațintită asupra ei.

Își strecură un deget sub pandantivul colierului ei și-l studie. Rowena era perfect conștientă de atingerea lui pe piele și se strădui să n-o arate. Ochii lui erau sfredelitori, calculați.

– Nu e de mirare că nu m-ai lăsat să-ți cumpăr o amărâtă de brățară! spuse el, și în vocea lui transpăru disprețul.

– Ce vrei să spui?

– Oh, nu încerca să disimulezi… o rochie cusută cu briliante verzi, ai spus, și un colier care să se asorteze. În cazul ăsta, dacă broderia rochiei tale se potrivește cu acest colier, trebuie să fie cusută cu smaralde… Îmi imaginez că rochia e făcută de un vestit creator de modă, dar cred că nici unul nu și-ar broda opera cu smaralde, decât dacă ar fi… pentru regină!

Dădu drumul smaraldelor, care-i căzură pe piept, și ridică din umeri.

– Mă bucur că nu te-ai deranjat să negi. E frig aici, nu? Nu e perioada anului în care să stai afară… hai să ne întoarcem în sala de bal.

După asta, Rowena spera că juca teatru la fel de bine ca Lindsay, părând că se distrează de minune. Fu mai degrabă bucuroasă când petrecerea luă sfârșit. Își spuseseră noapte bună și se îndreptaseră spre scări. Vocea lui Forrest o interpelă.

– Aș vrea să vii o clipă în biroul meu, te rog.

Rowena nu vroia să arate că era speriată. Îl urmă, cu genunchii tremurânzi.

El îi făcu semn să intre și veni în fața ei. Rowena îl privi cercetătoare. Forrest îi întinse mâna.

– În regulă. Scoate-le. Am să le pun în seif și mâine mă duc la banca din Timaru.

Ea își desfăcu grijulie colierul și, fără un cuvânt, îl depuse în mâinile lui.

Forrest se uită la smaralde, cântărindu-le absent.

– Mai ai ceva de valoare în dormitorul tău?

– Nu.

– Îmi spui adevărul?

– Da. Poate n-o să mă crezi, dar da.

Încuie colierul în seif, apoi se întoarse la ea. Rowena stătea nemișcată, așteptând ca el să vorbească. Forrest o prinse de umeri, strângând-o ușor.

– Rowena, ce se ascunde în spatele poveștii tale? Vrei, te rog, să-mi răspunzi sincer la întrebările pe care ți le voi pune?

– Da.

– Sunt smaralde ale familiei?

– Da.

– Ai mai lucrat vreodată pentru cineva… în afară de familia ta?

– Nu.

– Înțeleg.

– Ce înțelegi, Forrest Beechington?

– Înțeleg totul. Cunosc fiscalitatea aspră care a dat naștere familiilor de vază ale Angliei… a ta face parte din categoria asta?

– Da.

– De ce nu mi-ai spus?

– Am avut motivele mele.

– Au fost motive bune?

– Așa mi s-au părut… da… dar erau motive personale. N-aș vrea să ți le spun, așa că, din moment ce ți-am promis să-ți dau răspunsuri sincere, te rog, nu mă întreba care au fost.

– Acum ceva timp, am realizat că ai venit cu o navă de linie de lux. Care a fost ideea? De ce n-ai venit ca imigrantă? Sau, dacă asta dura prea mult, de ce n-ai luat un vapor mai ieftin?

– Văd unde vrei să ajungi, răspunse glacial. Crezi că mi-am dat ultimul peni într-o încercare disperată – am luat un bilet pe un vapor luxos ca să-mi găsesc un soț bogat, nu?

Rowena pierduse indiferența ultimelor săptămâni, controlul ultimelor momente; ochii ei verzi scăpărau revoltați.

– Îți pun întrebări pentru că vreau să știu totul, și mi-ai promis adevărul.

Rowena își mușcă buza, să-și împiedice cuvintele furioase. Mai presus de toate, trebuia să păstreze secretă iubirea ei pentru el. Apoi îl privi drept în ochi, pentru că își regăsise autocontrolul.

– Dacă fac o declarație completă, domnule Beechington, o vei accepta fără să-mi mai pui alte întrebări?

– Da.

– Aș vrea să-ți spun că toată viața n-am căutat, nici nu mi-am dorit un soț bogat. Mă crezi?

Nu era pregătită pentru schimbarea lui. Se așteptase la dispreț și la neîncredere. Dar văzu o mișcare ușoară a buzelor, o licărire în ochii lui căprui.

– Rowena, începu el și i se păru că-i tremura glasul. Când te uiți așa la mine, trebuie să te cred. Există multe lucruri pe care nu le înțeleg, dar… Zâmbi dintr-o dată, aproape ca un copil, însă Rowena nu înțelese intenția lui. Forrest se aplecă și o sărută. În secunda următoare, sună telefonul.

El se ridică, ținând-o încă în brațe și se întinse după receptor:

– Cine naiba o fi la ora asta? Alo?

Rowena auzi clar vocea de la celălalt capăt al firului. Era Nicholas.

– Bună, Forrest. Știam că încă nu te-ai culcat. Tocmai m-a sunat Helen. E în Auckland, așa cum ne așteptam, dar în loc să vină cu feribotul, ia avionul de patru treizeci. Vrea să știe dacă o aștepți la aeroportul Harewood. Te duci la Christchurch cu cei mici, nu? Eu trebuie să mă duc la Oamaru. Poți? bine. Și, ascultă, Forrest…

Helen. Cea căreia Forrest îi cântase mai demult. Ce bine că i se amintea de Helen. Trebuia să aibă grijă, se mai întâmplase o dată să lase un bărbat să-i calce inima în picioare. Se eliberă din îmbrățișarea lui. Sărutul nu însemnase nimic; fusese doar un moment tensionat, destul de obișnuit în viața unui bărbat. Lucrurile astea însemnau mai mult pentru femei, decât pentru bărbați.

***

Forrest făcu prezentările.

– Mai bine vă spuneți de la început Helen și Rowena, Nicholas și ea folosesc deja numele mici. O să vă vedeți foarte des.

Mâna Helenei era încleștată de brațul lui Forrest. Așa cum spusese mătușa Lavinia, era nespus de frumoasă. Rowena își dorea

să-și fi scos șorțul și să se fi pudrat puțin. Își simțea fața fierbinte și strălucitoare din cauză că stătuse aplecată la cuptor.

Descrierea pe care Forrest i-o făcuse Helenei fusese corectă… negru, roșu și alb, ochi îngrozitor de albaștri, care nici măcar noaptea nu aveau nevoie de machiaj; oare moartea lui Collin îi încercuise ochii așa? Era atrăgătoare, cu aerul ei de fragilitate – genul pe care un bărbat atât de agresiv ca Forrest îl găsea irezistibil.

Rowena trebuia să recunoască faptul că Helen Dewmore nu era doar o priveliște încântătoare, dar avea și o fire extrem de generoasă și răbdătoare, căci nu se arătă deloc plictisită de felul în care Forrest și curând mătușa Lavinia, îi aduceau laude Rowenei pentru modul în care pusese pe picioare Tawhai.

Rowena se trezi dorindu-și să-i poată displăcea Helen, dar nu era așa.

Următoarele săptămâni părură pline de Helen. Fură invitați la Matuku Peak să vadă toate suvenirurile pe care le adusese acasă. Helen fu rugată să le vorbească despre călătoria ei la Institutul Femeilor și la Divizia Feminină și Rowena asistă și ea plictisită. Frații Dewmore petrecură mai multe seri la Tawhai, arătându-le pozele și filmele pe care Helen le făcuse în excursia ei.

Rowena tânjea după zilele dinainte, petrecute în intimitate, și încercă să se revanșeze pentru gândurile ei nu tocmai amabile, continuând să fie drăguță cu Helen. Nu că ar fi fost greu.

Forrest fusese destul de prietenos de la incidentul din noaptea balului, dar nicidecum intim. Poate se bucurase că fugise de el. Poate că în lumina obiectivă a dimineții, când toate păreau prejudecăți, o parte din neîncrederea lui revenise. Trebuia să fie recunoscătoare pentru că în ultima vreme aversiunea dintre ei pălise… dar nu era – uneori, tânjea după scânteile dintre ei.

Apoi, începură ninsori abundente și Tawhai rămase fără curent electric. Aproape că-i era rușine, dar Rowena se bucură că, timp de câteva zile, Helen nu avea să-i mai viziteze, și nici nu avea cum să telefoneze.

Capitolul 10

Brusc, drumurile se eliberară din nou și în jurul reședinței încolți iarbă galben-verzuie. Zăpada avea să persiste câteva săptămâni în chei și în depresiuni, dar cel puțin puteau relua treburile fermei.

Mătușa Lavinia îi spuse Rowenei:

– Acum, Helen o să stea din nou toată ziua pe la noi.

Remarca era atât de evident cârcotașă și atât de nepotrivită firii vesele a mătușii Lavinia, încât Rowena rămase uluită. Lavinia chicoti.

– Oh, presupun că, la fel ca toți ceilalți, o consideri drăguță pe Helen… ei bine, în privința ei, sunt o rebelă. Niciodată nu mi-au plăcut oamenii îndrăgiți de toată lumea… sortiți să reprezinte, undeva, ceva rău. Dacă e cineva căruia i-a plăcut vreodată să îngrijească o inimă frântă, aceea e Helen!

Rowena nu se putu abține să chicotească.

– Oh, Beechy, răutăcioaso! N-ar trebui să vorbești așa. Helen e foarte grijulie, se simte bine în orice companie.

– Știu, draga mea. Scutește-mă cu lista ei de virtuți. Mi-ar plăcea mai mult de ea dacă ar avea și câteva vicii. N-are nici un rost, Rowena, fata asta mă scoate din sărite, niciodată n-am putut-o suferi.

– Oh, Beechy… draga de tine! Vocea Rowenei era plină de afecțiune. Nu e de mirare că mă placi, sunt plină de păcate originale.

– Da, ești iute la mânie, plină de duh, incisivă – cel puțin cu Forrest, dar așa sunt toți Beechingtonii, și pot să accept asta. Dar dacă lucrurile ar fi stat altfel și Collin și Helen s-ar fi stabilit aici, n-aș fi rămas nici într-o mie de ani. M-aș fi întors la Summer.

– Beechy, trebuie să-i acorzi Helenei credit măcar pentru constanță. A rămas foarte credincioasă memoriei lui Collin.

Mătușa Lavinia oftă.

– Normal că e credincioasă. Dar mă întreb adesea. Întotdeauna am avut senzația că e îndrăgostită mai mult de Tawhai decât de el… a crescut în ideea că se va căsători și va veni aici. N-a avut curajul să se despartă de genul de viață pe care l-a dus până acum. Sper că Forrest o să stea departe de ea.

Rowena simți cum îi ard obrajii.

– De ce, Beechy? N-ar fi ideal? Ar vindeca orice pierdere pe care probabil o simte Helen, și… și Forrest n-ar simți niciodată că l-a ales pentru banii lui, așa cum a făcut fosta lui logodnică.

Ceva în tonul Rowenei îi atrase atenția mătușii Lavinia. Zâmbi, neobservată, în barbă.

– Forrest s-ar sătura de ea în mai puțin de o lună. Nu-i plac femeile numai lapte și miere. Are nevoie de varietate. De fapt, are nevoie de cineva ca tine!

– Beechy! gemu Rowena. Nu trebuie s-o faci pe pețitoarea! Dacă o faci, mă pui într-o situație extrem de jenantă. Forrest și cu mine n-am putea fi niciodată împreună. Ne-am certat pe tema asta încă de la început… când nu erai acasă… mi-a spus fără ocolișuri că toate celelalte însoțitoare ale tale au fost foarte obositoare. Dar el și Helen sunt pe picior de egalitate. N-ar bănui niciodată că ea…

– Își așterne culcușul cum îi e mai bine, încheie mătușa Lavinia, satisfăcută. Bătu ușor mâna Rowenei. Nu te teme, copilă, am planuri… o să iasă perfect.

Rowena intră în panică. Nu spusese Forrest că toți dansau după cum le cânta mătușa Lavinia? Era destul de adevărat; mai devreme sau mai târziu, sfârșeau făcându-i toți pe plac și cu toate astea, nu era câtuși de puțin dictatoare sau zbir.

– Beechy! N-o să te amesteci. Dacă o faci, fug de aici! N-o să faci nimic, îmi promiți?

Mătușa Lavinia râse în cel mai iritant mod.

– Totul e atât de ridicol, visezi cu ochii deschiși, Beechy! insistă ea cu disperare. Nu-ți dai seama cât de incompatibili suntem, cum ne certăm tot timpul?!

– Și ce sunt certurile voastre, decât glasul ascuns al iubirii?

Înspăimântată, Rowena se gândi că poate se trădase, așa că rămase tăcută. Trebuia să fie atentă la fiecare cuvânt pe care-l spunea, la fiecare privire, căci dacă se trădase în fața mătușii Lavinia, putea s-o facă și față de ceilalți, chiar și de Forrest – oh n-ar putea îndura asta!

– Nu te necăji, draga mea. Îți promit că n-o să te pun într-o postură jenantă față de Forrest.

Rowena trebui să se consoleze cu asta, deși, de câte ori își amintea, era conștientă de profunda stânjeneală. Prin urmare, era înțepată cu Forrest, ceea ce era ciudat, după camaraderia lor din timpul ninsorii. Păcat, tocmai când amenințarea lui Dirk Sargison părea să dispară.

Nu că Forrest ar fi părut să observe rezerva ei. Din noaptea balului, fusese mai prietenos și mai destins cu ea. Rowena punea asta pe seama faptului că el și Helen petreceau mult timp împreună și se simțea mai în siguranță, lăsând garda jos față de însoțitoarea mătușii lui. Era evident că Forrest Beechington era mai fericit de când se întorsese Helen.

Într-o zi, îi spuse:

– În ultima vreme, Lindsay nu l-a mai menționat pe Dirk în scrisorile ei. Oare relația lor se destramă? E plecat la Dunedin. Probabil că-și scriu, dar cunoscând genul lui, mai mult ca sigur o să-și găsească destul de repede pe altcineva și o s-o părăsească pe Lindsay.

Rowena roși. Forrest credea că ea era una dintre obsesiile pasagere ale lui Dirk, pe care o agățase la bordul vasului și de care se descotorosise apoi, când drumurile lor se despărțiseră… și nu era decât vina ei!

– I s-a oferit acolo o slujbă cu jumătate de normă, ca asistent universitar și i-a convenit. Otago are peisaje frumoase și poate picta în districtele din jurul lacului și să câștige în același timp bani.

– Ce noroc, pentru Lindsay și pentru noi, c-a apărut o astfel de slujbă.

– N-a apărut din cer, spuse sec Forrest. Am tras niște sfori… i-am menționat unui prieten care frecventează cercul academic de acolo ce artist al naibii de bun e.

Rowena îl privi cu un nou respect.

– Ce inteligent – mult mai inteligent decât ideea mea de a-l aduce aici, crezând că o să contrasteze cu restul familiei. A fost un eșec în toată regula. Planul tău e mult mai eficient.

– De câte ori mă lauzi, Rowena, lipsa oricărei trageri de inimă din vocea ta e foarte amuzantă. Îți displace total, nu-i așa? să recunoști, chiar și față de tine, că acritura de Forrest Beechington are punctele lui forte.

Rowena se făcu roșie ca focul și-i spuse indignată:

– Nu ți-am spus niciodată „acritură“!

– Nu, scumpa mea? Atunci, e singurul apelativ pe care nu l-ai folosit. Lasă-mă să mă gândesc la celelalte – nepoliticos, arogant, infatuat, insuportabil, nedrept, autoritar, aspru… oh, nici nu pot să mi le amintesc pe toate!

Rowena luă un bol mare.

– Trebuie să aduc niște cartofi, și se aplecă asupra lădiței din magazie, iritată să descopere că tremură. Nu însemna nimic faptul că-i spusese „scumpa mea“. Așa li se adresa și lui Lindsay, lui Penny și mătușii Lavinia, chiar și lui Nelly. Nu trebuia să-i acorde prea multă importanță; cu altcineva, nu folosea cuvintele acelea decât atunci când tachina.

Se întoarse, spunându-și că-și dorea ca el să fi plecat. Forrest privi cum se duce la chiuvetă și dă drumul la apă.

– Desigur, recunosc că le-am meritat pe toate, continuă el nepăsător, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ce ai meritat, Forrest? se prefăcu Rowena.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc, râse Forrest.

Ea continuă să curețe cartofi. El veni în spatele ei, o prinse de coate și-și aplecă fața peste umărul ei.

– Dar chiar dacă le-am meritat pe toate, sper că într-o zi le vei lua înapoi, chiar… Se opri, apoi spuse cu sălbăticie:oh, la naiba! În locul ăsta, e imposibil să nu fii întrerupt! Dacă nu e Nelly sau Heather, e mătușa Lavinia… și dacă nu e nici una din ele, e preotul… nici că-și putea găsi un moment mai nepotrivit!

Rowena își ridică atentă privirea și obrazul i se lipi o clipă de al lui. Pe fereastra bucătăriei, îl văzură pe preot ajutându-și soția să coboare din mașină. Forrest ieși să-i întâmpine.

Preotul și soția lui rămaseră la ceai și după aceea Forrest trebui să plece la o întâlnire. Mătușa Lavinia era în vizită la soția lui Jock. Rowena trebuia să meargă mai târziu s-o ia și era destul de bucuroasă că era singură și putea să stea în fața focului și să viseze.

Beechingtonii erau atât de imprevizibili; dat fiind că Forrest era unul din ei, trebuia să-i dea o explicație – sau visa cu ochii deschiși că-și schimbase atitudinea față de ea dintr-un motiv anume? Nu avea cum să însemne ceva!

Auzi o mașină oprind în fața casei. Încă nu putea fi Forrest… decât dacă ședința se terminase mai devreme. Pulsul i se acceleră la gândul acesta, și simți cum o cuprinde o căldură inconfundabilă… aici, în seara asta, datorită câtorva cuvinte pe care i le spusese zâmbind după-amiază, era pregătită să viseze din nou…

Pași repezi, o bătaie ușoară și clanța ușii fu apăsată. Helen intră. Arăta altfel, ceva ce nu avea prea mare legătură cu faptul că purta o rochie nouă, nu albastrul pal sau griul pe care le alegea de obicei, ci un roșu strălucitor. Nu, avea de-a face cu starea de spirit. De data

asta, Helen arăta vie. În obrajii ei palizi era o culoare mai profundă, ochii îi sclipeau, dar era evident dezamăgită că Forrest nu era acolo.

– Nu mi-am dat seama că e plecat, râse ea. Oh, o să țină. M-am gândit deja prea mult la asta. Doar că știu că Forrest o să fie foarte fericit.

Pe Rowena o cuprinse o adâncă neliniște. „Forrest o să fie foarte fericit" – nu vorbi, nu putu.

– Mi-a spus în repetate rânduri că trebuie să-l uit pe Collin. Că trăind din amintiri, nu-ți reglezi conturile cu viața. Doar că n-am putut să-l dau uitării. Forrest m-a făcut să plec în călătoria asta. Mi-a spus că e convins că jumătate din timp am fost îndrăgostită de Tawhai… totuși, nici când m-am întors, nu m-am putut hotărî. Mi-a atras atenția ieri. I-am spus că simt la fel, dar brusc, ceva s-a schimbat. Așadar, vroiam să-i spun. Nu-i așa că Forrest are întotdeauna dreptate? Știe întotdeauna ce vrea.

– Da. Într-adevăr, știe ce vrea. Și, cu siguranță, este un om foarte categoric.

– Dintr-un motiv anume, nu-l placi prea mult, nu-i așa, Rowena? întrebă, curioasă, Helen. Părerile voastre se contrazic. Cu toate astea, nu cunosc pe cineva mai bun.

Ceva în interiorul Rowenei tresări. Nu-l plăcea prea mult – oh, „a plăcea" nu descria ce simțea pentru Forrest!

Dar trebuia să aibă grijă, nu trebuia să spună ceva care să-i umbrească Helenei fericirea. Helen o merita. Trecuse prin pierderea pesoanei iubite, petrecuse ani de singurătate și, în ultima vreme, trebuise evident să ia o decizie importantă. Dar să-și imagineze că stătea pe gânduri… să-și imagineze că Forrest îi oferise dragostea lui și ea nu o primise cu mâinile amândouă! Să-și imagineze că Helen nu știuse… oare iubirea nu mai venea ca o erupție… ca o fanfară… nu mai auzeai trompete răsunând în vânt? Nu era ceva ce ți se revela chiar și în miezul furiei și al resentimentelor?

Spuse cu voce tare, alungând acele gânduri:

– Este bun, Helen, știu asta. Doar că ne scoatem reciproc din sărite. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus. Îți urez toată fericirea din lume.

Forrest și Helen. Mătușa Lavinia avusese dreptate. Într-un an, Forrest avea să se plictisească de moarte. De ce nu-și alesese pe cineva cu mai multă vitalitate, cineva care să răspundă puterii și sentimentelor care Rowena era sigură că erau ferecate în inima lui? Oh, Forrest, de ce?

Rowena își aminti cu regret după-amiaza care tocmai trecuse și de întrerupere, apoi se hotărî că nu trebuia să-i pară rău. Poate că nu însemnase nimic – sau poate însemnase că Forrest, obosit de toanele Helenei și știind că Tawhai are nevoie de o stăpână, că mătușa Lavinia și copiii o iubeau pe Rowena Fotheringham, în ciuda defectelor ei, se hotărâse că ar fi fost o alegere destul de bună.

Încă nu trebuia să-i spună mătușii Lavinia… n-ar face decât s-o tulbure. Ce ar face… și-ar lua imediat un apartament la Summer? Și dacă da, ar vrea ca Rowena să stea cu ea? Căci Rowena știa că nu mai putea rămâne la Tawhai, când Forrest și Helen se căsătoreau, să vadă fericirea sau nefericirea lor. Dar poate că era mai bine să rupă definitiv legăturile cu Beechingtonii, pentru propria liniște sufletească.

Rowena rămase trează mult timp după aceea. Auzi când Forrest veni acasă și intră în camera lui. Înainte să adoarmă, începuse deja să se crape de ziuă.

Se trezi o oră sau două mai târziu, urând ceasul deșteptător, frigul, nevoia de a se ridica din pat și a pregăti masa. Părea ciudat, privindu-l pe Forrest în capul mesei, că încă nu știa că femeia pe care o iubea capitulase. Cu câteva ore în urmă, citise în două cuvinte nepăsătoare o nouă promisiune, o nouă speranță.

– De îndată ce-l văd pe Jock, plec la Timaru. În urma ședinței de aseară, trebuie să-l văd urgent pe președintele Consiliului Rural și mi s-a spus că după-amiază pleacă la Dunedin.

Rowena ezită. Trebuia să-i spună că Helen vrusese să-l vadă seara trecută? Nu, mai bine nu. Helen n-ar fi vrut să strecoare o astfel de știre între micul dejun și o întâlnire urgentă, ci în timpul necesar, între patru ochi… când vor avea răgaz pentru un sărut, pentru a cunoaște extazul ca lucrurile să se rezolve în cele din urmă…

Fu o zi lungă, lipsită de bucurie. La ora patru, sună telefonul.

– Oh, Rowena… ascultă, rulează un film magnific. Ce zici, iei autobuzul de cinci fără un sfert, să-l vedem împreună? Nu e timp să vin acasă și să mă întorc. Trebuie să-l iei de la răscruce. Vine dinspre Geraldine. Crezi că ai putea să ajungi?

Prima invitație de genul ăsta din partea lui Forrest, și trebuia să vină tocmai acum, când… vocea lui se auzi din nou: „ești acolo, Rowena? S-a întrerupt legătura? Poți să ajungi?“

Știa că ar trebui să-l refuze, dar cu toate astea, îi spuse:

– Mi-ar face mare plăcere. Unde ne întâlnim? Nu cunosc Timaru. Oh, vei fi în stația de autobuz. Foarte bine, trebuie să zbor.

Fugi sus. Mătușa Lavinia se odihnea. Își vârî capul pe ușă.

– Beechy, a sunat Forrest; în Timaru rulează un film pe care vrea să-l vadă. Terbuie să iau autobuzul de la răscruce. O să te descurci? Ți-am lăsat prânzul pregătit și, oricum, Nelly poate să te ajute.

– Desigur, mă bucur mult, copilă dragă. Oh, dar nu ai prea mult timp la dispoziție. Cum ajungi la răscruce?

– O să iau bicicleta lui Heather…

– Oh, nu. Îl sun pe Jock, să te ducă. Acum, du-te și aranjează-te. O să-ți pregătesc rochia cea nouă..

Jock o aștepta în curte, când Rowena coborî. Își pusese rochia tucoaz și un sacou, ca să nu fie prea gătită pentru autobuz. Dacă ar fi avut timp, și-ar fi scurtat puțin părul, dar și-l pieptănase și-l strânsese la spate.

În comparație cu alte ieșiri ale Rowenei, aceasta era una obișnuită. Timaru abia dacă avea dimensiunile necesare să fie

numit oraș, dar avea să fie o ieșire importantă. Pentru Forrest nu însemna nimic, doar un gest amabil față de o fată care muncea din greu și nu-și lua prea multe pauze. Dar era ceva ce să-și aducă aminte. După ziua de mâine, nu vor mai fi astfel de ieșiri. După ziua de mâine, va fi Helen! Ceva se rupse în inima Rowenei. Dar va profita din plin de ziua de azi. Nu-și va aminti cât de dezamăgită păruse Helen când telefonase de dimineață și aflase că Forrest era plecat.

***

În timp ce luau cina la restaurantul unui hotel, Forrest spuse:

– Te deranjează dacă ne întoarcem foarte târziu?

Ea scutură din cap. Cu cât stăteau mai târziu, cu atât mai multe erau de amintit.

– Pentru că-l cunosc pe căpitanul unuia din vapoarele din port. Mă plimbam pe faleză, după-amiază, să treacă timpul. Vrea să mergem să bem o cafea.

– Ești sigur că n-ai prefera să mergi singur? Nu mă deranjează să aștept în mașină.

– Dumnezeule! Ce idee! I-am spus lui Mac că vin cu tine. Ochii îi căzură pe gâtul ei. Nu porți nici un colier!

– Nu. N-am avut timp. Am vrut să-mi pun, dar n-am reușit să-l prind. Nu puteam să mai zăbovesc. Jock m-a dus la răscruce – ideea lui Beechy.

– Știu că e de acord, zâmbi el cu malițiozitate.

Rowena simți cum se îmbujorează. Forrest părea amuzat. Își pipăi buzunarul și scoase un pachet învelit într-o batistă.

– Simt că acum o să accepți asta din partea mea.

Rowena desfăcu batista și-și ținu respirația când văzu frumosul colier din scoici, sudate delicat cu zale din argint. Oh, știind ce știa, avea un gust dulce-amar, dar avea să-l ia. Helen va avea restul, și pe Forrest și Tawhaiul, dar când se va întoarce în Anglia, va scoate uneori bijuteria și o va admira, amintindu-și de scoicile de pe plajele Noii Zeelande.

– Oh, Forrest, e superb. Îmi plac atât de mult bijuteriile provenite din adâncurile mării.

– Și mie la fel. Nu este realmente o bijuterie, sunt doar scoici, dar îmi place. Frumos, dacă nu rar.

– Da, știu, șopti ea. La fel cum prefer un trandafir din grădină unei orhidee.

Ochii li se întâlniră. Rowena trebui să-și întoarcă repede privirea, să-și amintească de…Helen.

Era o noapte strălucitoare și geroasă, iar portul licărea plin de viață. Inima Rowenei vibră când văzu cât de în largul lui părea Forrest la bord. Era bucuros că Rowena era cu el, își dădea seama; în ochii lui se citea mândria, dându-i de înțeles că arăta minunat.

– Scoici, observă căpitanul. E o idee. Am să-i duc și eu una soției.

În cabină fusese excesiv de cald și Rowena își scosese sacoul. Forrest i-l luă, i-l ținu, îi încheie nasturii și-i legă eșarfa cu un aer foarte nestânjenit. Prietenul lui îl urmări cu un zâmbet indulgent. Era evident la ce se gândea. Mai devreme, se uitase la mâna stângă a Rowenei.

Pe drum spre pădurea Tawhai, Forrest își luă mâna stângă de pe volan și o strecură sub a ei, acolo unde se odihnea, în poală, împletindu-și degetele cu ale ei. Rowena se gândi că ar fi trebuit să facă ceva în privința asta. Tăcerea aceea era periculoasă… era prea plină de înțelesuri, prea intimă.

Forrest continuă să conducă, fredonând în surdină ceva obsedant de minunat… cântecul pe care-l compusese, cântecul pe care nu putuse să-ndure să-l asculte, când ochii lui o priviseră atât de ironic. Dar cumva, printr-un miracol, ajunsese să aibă din nou încredere în ea. Inima ei își aminti versurile… și simți că ochii verzi i se topesc. Asta se întâmpla prea târziu. Forrest o iubise multă vreme pe Helen, fusese răbdător și nu-i ceruse nimic, abia dacă o sfătuise să plece în străinătate și să-și pună ordine în sentimente. Acum, Helen se hotărâse și Forrest nu știa că, în sfârșit, putea avea ceea ce-și dorise.

Păcat că, văzând că Helen nu-l vroia, și el luase o decizie – să accepte ce-a de-a doua variantă.

Ea, Rowena, era cea de-a doua opțiune. Oh, ar fi acceptat bucuroasă rolul, pentru fericirea de a-i fi întotdeauna alături, de a-i fi soție… dar exista Helen. Ar fi o viclenie crudă să-i răpească șansa de a fi fericit și dacă ar afla vreodată, așa cum era destul de posibil, ar urî-o. Trebuia să-l îndepărteze, să-l oprească să-i facă vreo declarație.

Ajunseră acasă și intrară în garaj. Forrest stinse farurile și lăsă doar luminile de la bord. Se întoarse și o privi, puse un deget sub bărbia ei, încercând să-i ridice fața.

– Unde a dispărut toată dușmănia dintre noi, Rowena?

Ea nu-i răspunse. Cu cealaltă mână căută mânerul portierei. Trebuia să coboare.

– A fost înlocuită de altceva, nu-i așa? continuă el, apropiindu-se de ea. Ceva mai mare decât noi…

Atunci, trebuie să fi simțit lacrima pe mâna lui. Degetele lui zburară instantaneu pe obrazul ei, simțind șuvoiul tăcut de lacrimi. O trase mai aproape.

– Rowena, scumpa mea… plângi. Ce este? Spune-mi.

Să-i spună! Singurul lucru pe care nu putea, nu trebuia să-l facă!

Încercă să se elibereze, dar el o ținea strâns, și totuși infinit de blând. În cele din urmă, își lăsă capul pe umărul lui. El o mângâie, alinând-o.

Vocea lui sună pocăită. Putea fi acela Forrest? Spusese odată „nu l-am auzit niciodată să fie umil". Ei bine, acum îl auzea.

– Rowena, îmi pare rău. Te-am luat prea repede? Credeam că simți același lucru. Tăcerea dintre noi, în mașină, am crezut că suntem unul. A fost la fel de intimă ca respirația… ce este?

Îi era imposibil să vorbească, iar el simți.

– Poate că n-am realizat cât de mult a însemnat pentru tine – despărțirea de Anglia – schimbarea condițiilor – de la a ști multe, la a munci să-și câștigi existența… și putem fi o familie foarte

exigentă, știu. Ce este, iubito… dorul de casă, de zilele de demult? Spune-mi că asta e, Rowena. Spune-mi că nu e din cauză că încă iubești pe altcineva.

Când nu-i răspunse, se încordă puțin.

– În regulă, speram să fi trecut peste asta. Dar, cu timpul, cred c-o vei face. E în regulă, n-o să te grăbesc. Lasă-mă să-ți șterg lacrimile. Scoase o batistă și-i șterse cu grijă ochii. Avem tot timpul înainte – timp să îndreptăm totul. Acum, am să închid mașina. Făcu ocolul, îi deschise portiera, încuie garajul și o luă de braț.

O duse în camera ei. O lumină difuză ardea în fundal. Rămase uitându-se la ea, și un zâmbet îi îmblânzi buzele.

– Noapte bună, draga mea. Mâine e o nouă zi, o vom lua de la capăt.

N-o sărută, așa că nici măcar nu va fi nevoită să-și amintească de noaptea aceasta. Rowena deschise ușa și-i auzi pașii coborând pe scări.

Forrest spusese că mâine o vor lua de la început. Până mâine, în ciuda a ce spusese în seara asta, Forrest Beechington putea foarte bine să se trezească logodit cu Helen Dewmore. Un bărbat nu putea bântui ani de-a rândul o fată, s-o trimită într-o călătorie costisitoare în cealaltă parte a lumii, încercând s-o facă să se hotărască și apoi să-i respingă decizia, atunci când în sfârșit o lua. Rowena își scoase colierul de scoici și-l aruncă în dulap.

***

Rowena și mătușa Lavinia își beau ceaiul, când auziră pașii lui Forrest pe verandă. Rowena simți că pulsul i se accelerează. Se întorsese mai devreme decât crezuse; trebuia să se autodisciplineze, să fie pregătită să-și alăture felicitările celor ale mătușii Lavinia. Să se comporte ca și cum noaptea trecută nu existase.

Când intră, Forrest arăta realmente fericit, bronzat și lipsit de vreo grijă…

– Am vești pentru voi, spuse el. Ce crezi, mătușă Lavinia? Helen s-a logodit. Cu un tip pe care l-a întâlnit în drum spre casă, un australian.

Rowena nu-l luă în srios. Rămase uitându-se fix la el, albă ca varul. Dintr-o dată, realiză că mătușa Lavinia dădea răspunsurile obișnuite, părând în culmea fericirii, căci niciodată n-o dorise pe Helen aici… dar și că Forrest era conștient că știrea fusese un șoc absolut pentru Rowena. Nu reușea să-și revină.

Își puse mâinile pe masă, să se sprijine, și se ridică.

– Logodită cu… un australian, gemu ea. Dar am crezut că…

Reuși să-și stăvilească șuvoiul de cuvinte, dar mersese îndeajuns de departe încât să le stârnească amândurora curiozitatea și nu știa cum să încheie propoziția, așa că părăsi în grabă încăperea, îndreptându-se spre camera Turret. Ușa avea o cheie pe dinăuntru, știa.

Ajunse acolo, trânti ușa de perete, încercă s-o închidă, dar brânciul pe care i-l dădu Forrest o proiectă tocmai lângă fereastră. Rămase locului, cu spatele lipit de fereastră și cu mâna încleștată pe bara metalică.

Forrest râse triumfător.

– Oh, Rowena, credeai că poți fugi de mine? Că voi lăsa ca o încuietoare, sau orice altceva, să mă împiedice să te fac să termini ce aveai de spus? O prinse de umeri și gura lui era plină de tandrețe, surâzătoare. Haide, o să te țin aici până când îmi spui.

Nu-și putea lua privirea de la flacăra căpruie ce ardea în ochii lui și știa că nu era nevoie să mai tergiverseze lucrurile.

– Am crezut că o să fie logodnica… ta!

– Știam că asta vei spune, râse el, dar, înainte de a continua cu lucrurile care într-adevăr contează, spune-mi de ce ai crezut asta.

– Oh, s-au spus lucruri, s-au făcut aluzii, mătușa Lavinia spera cu disperare să nu se întâmple asta, dar… au continuat să se adauge… Și apoi… Helen a venit în noaptea în care erai la ședință. A zis că are să-ți spună ceva ce o să te facă fericit… că i-ai spus de nenumărate ori că trebuie să treacă peste Collin. Că uneori ai crezut că iubirea ei era mai mult pentru Tawhai, decât pentru el… că ai trimis-o departe să se hotărască. Oh, Forrest, ce puteam să cred?

El încuviință din cap.

– Ai încredere în Helen. Fata asta pur și simplu nu poate să spună ceva până la capăt. E atât de aeriană. M-am săturat s-o văd perindându-se pe aici, ca o regină curajoasă a tragediei, cu ochi încercănați, încât i-am spus să plece de la Tawhai, să înfrunte faptul că oamenii sunt făcuți să trăiască, nu să sufere încontinuu. Am întrebat-o, când s-a întors. Mi-a mărturisit că s-a îndrăgostit de tipul ăsta, dar nu știa dacă o să-i placă să locuiască în Sydney. I-am spus părerea mea… știi cum sunt, Rowena. Nu despic firul în patru. Acum, s-a lămurit. Dar, mă tem, scumpo, că va trebui să-mi dai o explicație. De fiecare dată când am simțit că ajungem să ne înțelegem, a apărut ceva care m-a făcut să-mi pierd încrederea în tine. Nu te enerva, poți să-mi explici mai târziu. Chiar de atunci, când ai fost atât de dulce, în ziua în care m-am înțeles cu mătușa Lavinia și s-a prefăcut că are programare la dentist, ca să te pot avea doar pentru mine… Mai aveai puțin și-mi încurcai ploile… vroiai să-i telefonezi dentistului… Apoi a apărut Dirk. Sper că acum ai să-mi spui că nici măcar n-a însemnat mare lucru pentru tine. Dar ne pierdem vremea. Spune-mi, dacă seara trecută n-ai fi crezut că eu și Helen… ai fi… În timp ce o trase mai aproape, se opri, își îndreptă capul și ascultă. Se auziră pași grăbiți răsunând puternic pe trepte.

– Ce naiba?! Sunt sigur că mătușa Lavinia ne poate lăsa câteva minute, ca să-ți…

– Forrest, repede! Râul s-a umflat și a ieșit din albie… câteva case au fost luate de ape… repede!

Capitolul 11

O femeie tânără alerga nebunește în josul drumului pietruit, împingând un cărucior care se zdruncina și, într-un scaun atașat acestuia, era cocoțat, agățându-se cu disperare de mânere, un copilaș care abia începuse să meargă.

Femeia îi privi neîncrezătoare.

– Slavă Domnului! Soțul meu e plecat cu mașina. Nu avem alt mijloc de transport. Am auzit avertismentul la radio. M-am gândit să duc căruciorul cât de departe pot. Mititelul nu poate să alerge prea repede.

Forrest încredință frâiele lui Rowenei, îl ridică pe micuț și-l așeză în șa, în fața Rowenei.

– Te descurci? Ochii lui păreau încrezători.

Luă copilul din cărucior, îl înfășură bine în broboada lui, îl puse în brațele femeii, apoi o urcă în șaua lui.

În timp ce călăreau, Forrest privi spre Tawhai. Nu putea vedea cine știe ce, dar spuse:

– Oh, Dumnezeule… apele depășesc malul, acolo… dacă se împrăștie pe teren întins, o să-și piardă din forță, și putem ajunge la mașină înaintea lor. Nu mai e mult până acolo. Să dăm bice. Fiecare minut contează.

Făcură cotitura și drumul cobora abrupt către mașină. Traseră de hățuri, deznădăjduiți. Apa se învârtea în jurul mașinii; odată cu ea veneau bușteni, aruncați ca dopuri de plută. Râul era de două ori mai lat decât de obicei și se lățea cu fiecare minut.

– Nu ne putem întoarce, spuse Forrest. Rowena…?

– Eu sunt de acord, zâmbi ea.

– Nu avem ce face, spuse el, cu fața înnegurată. Apa din pășuni se va învolbura în curând în spatele nostru. Lasă-ți calul să-și urmeze drumul, picioarele lui vor simți… Voi merge puțin înainte, o vom lua în aval… vom reuși. Se aplecă spre băiețelul din șaua Rowenei. Trebuie să te ții cu toată puterea, fiule. Ea are nevoie de ambele mâini.

Femeia își ținea copilul strâns în brațe; se uită la băiețelul ei, pe chipul căruia se vedea bunăstarea în care trăise. Forrest privi în grabă înapoi… în josul dealului văzu apa venind; cu toate că nu urcau repede, aceste prime ape noroioase vesteau potopul.

Își grăbiră caii spre torentul rotitor. Nu dură mult, dar părură ore. Albia era erodată; împreună cu apa, veneau și bolovani bubuind și zgomotul era înfricoșător. Caii alunecau și se împiedicau. Erau conștienți că deasupra malului îndepărtat apăruseră brusc oameni, țipând, oameni care cădeau în tăcere sub ochii lor.

Forrest grăbea caii cu toată puterea glasului său. Apa le ajunsese până la genunchi, forța și absorbția erau incredibile… dar, cu siguranță, se apropiau de mal. Rowena văzu calul lui Forrest aproape ajuns acolo, al ei urmându-l de aproape. O văzu pe Lass cățărându-se, încercând cu disperare, alunecându-i copitele, să urce la mal.

Forrest se uita spre ea; cu o mână ținea frâiele, pe cealaltă i-o întinse ei.

– Aproape am reușit. Haide, Lass, haide, Queen… haideți…

Lass urcă. Forrest descălecă, îi dădu frâiele femeii și se întoarse s-o grăbească pe Queen, dar, brusc, pierzând paravanul celuilalt cal, Queen alunecă.

Rowena își pierdu una din scări, strânse cu genunchii și, știind că va cădea, își eliberă și celălalt picior și strigă „copilul! copilul!“ și i-l aruncă lui Forrest.

Forrest prinse copilul și, cufundat până la brâu în apă, făcu o încercare disperată de a o salva pe Rowena, însă nu reuși. Rowena simți cum calul alunecă într-o parte sub ea și se aruncă singură departe de greutatea iepei. O clipă, fu înconjurată de ape; căzătura o orbi, aruncându-i brațul într-o rădăcină uriașă care stăpunsese malul. Se agăță de ea și auzi brusc o oribilă pocnitură surdă, ca și cum se lovise lateral de ceva. Se ținu cu disperare de rădăcină și în secunda următoare, îl simți în spatele ei pe Forrest. Brațele lui o înconjurară și se agățară de rădăcină, domolind forța curentului care amenințase s-o smulgă de la mal.

– Rowena, te țin eu… trebuie să te cațeri pe mal… mă auzi, urcă-te! Își folosi toată puterea, s-o ridice. Prinde-te și de cealaltă rădăcină.

– Nu pot, Forrest, se auzi spunând, nu pot să ridic celălalt braț. E rupt.

Dintr-o dată, femeia veni deasupra lor, îngenunche și o ținu până când veniră ajutoare. Brațe salvatoare, vânjoase, îi scoaseră pe Rowena și pe Forrest din apă, un efort care-i provocă o durere groaznică, până când îi dădură lacrimile.

O puseră jos. Forrest îngenunche lângă ea. Fața lui era cenușie de îngrijorare.

– Ce este, Rowena? Brațul?

– Coastele, gemu ea, strângând din dinți. M-a lovit un trunchi de copac. Dar o să fie în regulă, acum…

Următoarele săptămâni fură extrem de neplăcute pentru Rowena. Scăpase ca prin urechile acului de pneumonie și trebuise să lupte singură. La Tawhai, toată lumea era ocupată, deși ținură permanent legătura cu spitalul prin telefon.

Apoi, când s-ar fi putut aștepta la vizite mai dese, fu trimisă cu ambulanța la spitalul din Christchurch. Copiii veniră s-o vadă:

Penny și Lindsay, îngrozite de încercarea prin care trecuse, Tony regretând amar că pierduse toată distracția.

Fusese oare vreun moment mai năpăstuit de soartă pentru o cerere în căsătorie? Înainte s-o lase în rezerva spitalului, Forrest se aplecase, o sărutase și-i spusese:

– Fă-te bine repede… avem de pus în ordine câteva lucruri.

Reporterii îi luară gândul de la asta.

– Ești un dar de la Dumnezeu! îi spuse unul, cu sinceritate. Nu ne doream ca cineva să-și piardă viața și astfel să avem o poveste, dar ai fost atât de aproape de asta, încât e un miracol. Mi-ar fi plăcut să fi fost bandajată și la cap… ai fi arătat mai bine în fotografii.

Rowena se alarmă. Nu vroia nici un fel de publicitate. Dar reporterul îi spuse:

– Scutește-ne, cucoană… trebuie să trăim și noi din ceva.

Și Rowena cedă.

Rezultatul fu că, în dimineața următoare, la patul ei, însoțită de asistenta șefă, se prezentă o siluetă înaltă și familiară. Sir Guy Chennings. Oftalmologul tatălui ei.

– Nu te așteptai să mă vezi, nu-i așa, Rowena? Mă aflu aici într-o excursie și am văzut articolul în ziar. Un spectacol destul de bun. Dar ce naiba cauți aici?

– Îmi câștig existența. Și-mi place foarte mult. Se bucura să-l vadă și nu se temea că putea s-o dea de gol, căci în după-amiaza aceea pleca la Dunedin, la niște cursuri.

Știa că Forrest era ocupat cu nesfârșitele comitete de întrajutorare. Munceau din greu la Tawhai să ridice case și, atunci când venea s-o vadă, era întotdeauna însoțit de cineva.

Într-o zi, mătușa Lavinia veni singură s-o viziteze. Asta o înduioșă pe Rowena, căci știa că Beechy ura să călătorească în autobuz.

– Ei bine, draga mea, nu-mi place deloc să știu că stai singură aici. Am făcut și eu câte ceva. De dimineață, m-am întâlnit din nou cu avocații mei. Mătușa Lavinia zâmbea în barbă. Avea aerul unei conspiratoare.

– Ce-ai pus la cale, Beechy?

– Mi-am făcut un nou testament, zâmbi larg Lavinia. L-am făcut acum câteva săptămâni, dar abia azi au întocmit actul de donație… către tine.

– Ce ai spus? clipi Rowena.

– Un act de donație… ca să poți avea ceva bani de acum. Restul îl vei primi după ce mor.

Rowena se ridică.

– Nu trebuie să faci asta. Banii familiei Beechington trebuie să rămână în familie. N-aș putea. Nu am nevoie de ei.

– Nu te agita, draga mea, o bătu ușor pe mână Lavinia. Nu sunt banii Beechingtonilor. Banii soțului meu le revin copiilor. Aceștia au fost ai mamei. Ai fost mai mult decât o fiică pentru mine, așa că nu mă refuza. Și nu se știe niciodată, o sumă frumușică poate fi la îndemână, când ai nevoie de un trusou.

– Trusou! gemu Rowena. Oh, Beechy, te pripești.

– Nu știu exact ce se întâmpla în dimineața potopului, dar chiar dacă vederea mea e foarte slabă, știu că am întrerupt ceva de importanță majoră… Ei bine, am descoperit că Forrest a trimis după niște cataloage cu verighete. Și asta a clarificat totul, ideea asta a mea: de acum, veți fi pe picior de egalitate. M-am gândit că ăsta e răspunsul complet la reținerile pe care Forrest le are de când Jan l-a refuzat.

Rowena închise ochii, capitulând în fața adevărului. Mătușa Lavinia spusese că negocierile se derulau deja de câteva săptămâni… acele săptămâni încântătoare în care Forrest păruse să uite tot ce fusese între ei.

– Spune-mi, Beechy, i-ai spus lui Forrest despre testament?

– Desigur. Ce rost ar fi avut să-i ascund? Era singura cale să-l conving că tu ești cea care-l va iubi pe el, nu banii lui.

Dintr-o dată, Rowena începu să râdă, controlat, căci simțea nota crescătoare de isterie. Nu trebuia s-o rănească pe mătușa Lavinia.

Nu era de mirare că Forrest își schimbase atitudinea față de ea… chiar dacă erau bani care aparținuseră mamei mătușii Lavinia, nu avea de gând să-i lase să părăsească ograda Beechingtonilor.

***

Când ajunse acasă, Rowena luă o hotărâre. De îndată ce va vorbi cu Forrest, îi va spune că s-a răzgândit. Nu va dramatiza prea mult. Pur și simplu, îi va spune că se lăsase purtată de val și că-și dăduse seama că, până la urmă, nu-l iubea.

Brațul Rowenei se vindeca frumos, deși mătușa Lavinia era de părere că e cam deprimată. Poate pentru că Forrest nu era acolo. Dar avea să vină într-o zi-două.

Vineri, când sorta corespondența, Rowena văzu un scris de mână familiar, care o șocă. Se uită fix, nevenindu-i să creadă. Era al lui Geoffrey!

Deschise plicul, cu degete tremurânde. Citi o dată și încă o dată, apoi aruncă scrisoarea, furioasă cum nu fusese niciodată în viața ei.

Geoffrey nu se căsătorise până la urmă… spunea: „Mi-am venit în fire, Rowena, și mi-am dat seama ce am pierdut când te-am pierdut pe tine. N-a fost decât o pasiune trecătoare, mi-a luat mințile. Și n-a durat, aventurile astea nu durează niciodată. Totul s-a terminat brusc și am știut că doar tu ești potrivită pentru mine. O fată pe care o cunosc dintotdeauna, în care pot avea încredere. Am făcut-o pe Margot să-mi dea adresa ta. La început n-a vrut, dar am bântuit pe la Ainsley Dene săptămâni întregi și în cele din urmă, a cedat. Întoarce-te acasă, Rowena, sau vrei să vin după tine? Aș putea fi cu tine într-o săptămână, spune-mi doar!“

Rowena se ridică; apatia dispăruse. Avea de ce să se ocupe… și cum, încă! Cheia erau cuvintele „ce am pierdut când te-am pierdut pe tine“. Oh, da. Poate că nu o avere, dar cu siguranță, o soție cu venituri proprii. Geoffrey avea să fie scuturat bine din complezența lui. Nu-l va cruța cu nimic.

În camera ei, așternu pagină după pagină, cuvinte usturătoare curgeau fără întrerupere din stiloul ei. Ajunse în josul paginii și privi ultimele cuvinte pe care le scrisese: „vezi tu, Geoffrey, am învățat multe de când m-am îndrăgostit de tine… am căzut în palma ta ca o prună coaptă, nu-i așa? Am fost o pradă ușoară pentru tine. Eram atât de vulnerabilă, atât de credulă, atât de sigură de tine.“

Rupse pagina și începu alta. „Nu, nu mă căsătoresc cu tine… Nu-ți amintești că ți-am spus, în noaptea aceea în care ai rupt logodna noastră, că, din motive pe care le înțelegi, dacă vreodată, în viitor, vei afla că m-am măritat, va fi cu un bărbat bogat precum Cresus?“

Rowena reciti totul și, brusc, toată indignarea pe care, pe bună dreptate o simțise, dispăruse. N-o va trimite. Era prea lipsită de demnitate, prea sentimentală. Era mai bine să fie mai detașată, mai decisivă, mai controlată. Nu mai simțea așa în privința lui Geoffrey… în scrisoare așternuse de fapt toată amărăciunea pe care i-o provocase Forrest, care era de aceeași teapă…

Nu va mai scrie nici o scrisoare. Îi va telegrafia un mesaj. După ce îl concepu, alergă satisfăcută la telefon. Nu spunea decât „Îmi pare rău. Propunerea a ajuns prea târziu. Rowena.“ Va înțelege că s-a căsătorit cu altcineva.

Seara, în timp ce citea în sufragerie, auzi ușa deschizându-se. Forrest intră. Rowena se uită la el și instantaneu știu că se întâmplase ceva. Îl mai văzuse furios, dar niciodată așa; buzele îi erau strânse într-o linie și ochii îi scânteiau întunecați. În mână ținea o coală de hârtie.

Rowena se ridică. Totul era greșit… undeva nu sesizase o aluzie. Ea era cea care trebuia să-l învinuiască, dar…

În ochii lui se citea un dispreț care o făcu să tresară.

– Așadar, m-ai luat încă o dată de fraier. Ce prost am fost… să cred în tine, în ciuda tuturor dovezilor contrare, am avut încredere

când nu aveam în cine, mi-am spus că trebuie să existe o explicație plauzibilă pentru tot ce m-a făcut vreodată să mă îndoiesc de tine… că atunci când te vei întoarce din spital îmi vei explica totul. Râse scurt. Mătușa Lavinia mi-a spus că ești acasă. Am reușit să rezerv un bilet de avion mai devreme… am numărat fiecare kilometru, fiecare minut. Apoi, acum două minute, găsesc asta în garaj… I-o aruncă.

Rowena luă nedumerită hârtia și inima îi îngheță. „Nu, nu mă căsătoresc cu tine… Nu-ți amintești că ți-am spus, în noaptea aceea în care ai rupt logodna noastră, că, din motive pe care le înțelegi, dacă vreodată, în viitor, vei afla că m-am măritat, va fi cu un bărbat bogat precum Cresus?“

Fără să știe că pagina aceasta zburase, încredințase zărilor înnegurate restul scrisorii. Își ridică privirea.

– Nu pot să mai spun nimic, nu?

– Nu. De data asta, n-ai cum să mă minți și să te absolvi de orice vină. E aici, negru pe alb.

Urmă o pauză plină de acuzații, de neîncredere și de o incredibilă durere.

– Presupun că n-o să mă crezi dacă-ți spun că, atunci când ajungeai acasă, mă hotărâsem să-ți spun că nu mă căsătoresc cu tine… șopti ea.

El râse din nou. Exista oare un sunet mai aspru decât un râs fără o fărâmă de bucurie în el?

– Oh, aș putea crede asta, domnișoară Fotheringham. Spune-mi, decizia asta ai luat-o în momentul în care ai aflat că mătușa Lavinia îți lasă toți banii ei?

Așadar, credea că nu mai avea nevoie de un mariaj înstărit… acesta ar fi trebuit să fie momentul în care să-i spună că propriile lui planuri nu fuseseră mai breze… dar se săturase. Dacă mai rămânea, dacă mai spunea ceva, avea să se prăbușească. Așa că rămase tăcută, condamnată.

– Lindsay va veni acasă la sfârșitul lui octombrie. Atunci, poate să aibă ea grijă de mătușa Lavinia, ai înțeles?

– Da, mulțumesc. Înțeleg perfect. Se întoarse să plece. În dreptul ușii, vocea lui o opri. Un post scriptum plin de ură la scena aceea umilitoare... Și, în caz că te interesează, nu sunt la fel de bogat precum Cresus. El nu avea oi bolnave și nici pășuni inundate. Păcat pentru tine, nu-i așa?, domnișoară Fotheringham, că o rafală întâmplătoare a adus asta la picioarele mele. Sau să fi fost îngerul meu păzitor? Dumnezeule, cât de josnice și de viclene pot fi femeile?

Rowena se întoarse spre ușă și abia atunci îi dădură lacrimile. Albă ca varul, cu mâinile încleștate pe hârtia aceea, alergă în camera ei, trecând pe scări pe lângă mătușa Lavinia.

O auzi pe mătușa Lavinia cerându-i o explicație lui Forrest.

– Tu și Rowena n-ați mai avut nici o altă neînțelegere, nu-i așa?

Rowena ezită. Auzi vocea lui Forrest, atingând tăioasă culmea furiei:

– Oh, nu, nu e nici o neînțelegere. Ne înțelegem unul pe altul perfect – pentru prima dată. Și lasă-mă să clarific asta o dată pentru totdeauna, mătușă Lavinia, nu te vei amesteca!

În zilele care urmară, Forrest fu autoritar și tăcut; își petrecu serile în camera lui. Abia dacă vorbea cu Rowena, transmițându-i mesaje cu ajutorul lui Nelly și al lui Heather.

Mătușa Lavinia plecă pentru câteva zile la Christchurch. Cât timp era plecată, Rowena îi scrise lui Sir Guy Chennings, la Dunedin, cerându-i să treacă, dacă putea, când se întorcea la Christchurch, ca să examineze ochii mătușii Lavinia.

Rowena era bucuroasă să aibă toată casa pentru ea. Forrest era la Omaru, la un târg de animale. Le dăduse fetelor zi liberă și după-amiază conduse până la Geraldine, să-și scurteze părul.

Conducând Land Roverul, pe drumul spre casă, observă o mașină care aștepta pe marginea șoselei, cu fața în direcția din care

venea ea. Probabil că aștepta pe cineva. Când trecu prin dreptul ei, omul de la volan se uită la ea și ochii li se întâlniră, blocați de șocul recunoașterii. Dirk Sargison!

Era o prostie că se speriase; doar nu i se interzisese să vină la Tawhai. Și chiar dacă era în district, asta nu trebuia s-o mai tulbure acum. La urma urmelor, ea și Forrest se înstrăinaseră dincolo de orice împăcare, așa că nu puteau fi alte complicații.

Intrase doar de câteva minute și-și făcuse un ceai, când primi un telefon de la Christchurch… probabil, mătușa Lavinia.

Dar nu era ea. Era o voce străină, irascibilă și agitată. O întrebă dacă era mama lui Lindsay. Inima Rowenei tresări. Dar n-avea de ce să se alarmeze, nu-i așa?

– Mama lui Lindsay a decedat cu mulți ani în urmă. Mătușa ei e de obicei aici, dar acum e plecată.

– Cine sunteți… sora ei?

– Sunt… menajera. Așa era cel mai simplu. Vă pot ajuta cu ceva?

– Depinde. Fata aceea o caută cu lumânarea. A fugit cu un bărbat căsătorit. Crede că e singur.

– Poftim? Rowenei nu-i venea să creadă… dar Lindsay era îndrăgostită de Dirk… Lindsay n-ar… De unde știți?

– Pentru că sunt soția lui.

Rowenei i se învârtea capul.

– Cum vă numiți? Cine e soțul dumneavoastră? Spuneți-mi repede unde credeți că s-au dus. Am să-i opresc.

– Sunt doamna Dirk Sargison. Tocmai am sosit în Noua Zeelandă. Am angajat detectivi să-l urmărească, dar a reușit să-i păcălească. Lindsay a părăsit azi internatul. Îngrijitoarea m-a lăsat să mă uit în camera ei. I-a spus îngrijitoarei că se duce acasă pentru sfârșitul de săptămână, dar am găsit un bilet de la el în care-i spunea că se întâlnesc în stația de autobuz, la trei și jumătate, și că are deja un certificat pregătit. Am tot sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Abia am ajuns. Totul se potrivea îngrozitor de bine. Nu era de mirare că Dirk pălise când o văzuse… oare avea vreo șansă să-i prindă din urmă? Dacă ajunseseră la Timaru sau la Dunedin, nu-i va găsi niciodată.

De obicei, nu conducea cu viteză, dar acum accelera, încercând să calculeze cu cât era în urma lor. De s-ar întâmpla ceva să-i întârzie!

Oare ce-i spusese Dirk? Lindsay știa că era minoră și nu se putea căsători fără consimțământul unchiului ei, prin urmare, probabil că-și falsifica vârsta. Oare vor încerca să se căsătorească, în trecere prin vreun oraș? Trebuia să încerce mai întâi la Geraldine… Rowena apăsă pedala de accelerație. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, își dorea ca Forrest să fi fost acolo. El ar fi știut ce să facă. Bărbații gândeau mai repede în chestiuni din acestea… oare era pe drum spre casă? Trebuia să se uite după mașina lui… un Chevrolet masiv, verde. Singură, nu avea curajul să sune la poliție. Pe Forrest putea să-l înfurie prea multă vâlvă.

Dacă vedea mașina lui Dirk, se ținea după ei până opreau. Și apoi… Rowena nu putea gândi dincolo de momentul acela, dar într-un fel sau altul, ar lua-o pe Lindsay. Odată ce Lindsay afla că era căsătorit, n-ar mai vrea să fie cu el. Dar, oh, ce oroare, dacă nu-i găsea împreună, dacă Lindsay se căsătorise cu un bigam!

Geraldine! Era îndeajuns de mic încât să-l cutreiere în lung și-n lat și să se asigure că mașina lui Dirk nu era în nici un garaj sau în fața vreunei ceainării. Conduse nebunește în cercuri, dar nu văzu nimic. Trebuia să încerce la casa parohială. Știa unde era.

Opri la un stop și sări din mașină. avea să fie de pomină. Își imagină cum dă buzna în parohie, întrebând-o pe soția preotului „a încheiat soțul dumneavoastră vreo căsătorie în după-amiaza aceasta, după un certificat special?“. Și dacă răspunsul era nu: „ei bine, pot să dau de la dumnevoastră un telefon la vicariat?“

Dar nu conta, indiferent cât de jenant, trebuia pus în aplicare fără întârziere. Se făcea destul de trâziu și știa că Forrest putea să

treacă pe acolo, cât timp ea era înăuntru. Dacă nu-i prindea din urmă, avea să telefoneze acasă de la Timaru, rugându-se să-l găsească pe Forrest. El putea să riște toată publicitatea și să anunțe prin radio ca mașina lui Dirk să fie oprită.

Când sări din Land Rover, Rowena își prinse sacoul în portieră. Se întoarse nervoasă să-l elibereze și… incredibil… o zări pe Lindsay! Era singură, cu o geantă în mână, arătând ciufulită și teribil de abătută, venind dintr-o grădină.

Nu era ciudat?! Te rugai atâta timp pentru un miracol și, când în cele din urmă se întâmpla, nu-ți venea să crezi!

– Lindsay! Alergă de-a curmezișul drumului.

Lindsay tresări, apoi păru ușurată, apoi îngrozitor de stânjenită. Rowena nu avu timp să-și ordoneze emoțiile, să se întrebe.

– Lindsay, unde te duci? Unde e Dirk?

– De unde știi că sunt cu Dirk?

Rowena era prea supărată să fie grijulie.

– A sunat soția lui. M-a sunat de la Christchurch. Te-am căutat.

Fața lui Lindsay deveni cenușie. Spuse în grabă:

– Rowena, mi se face rău.

I se făcu. După ce se liniști, Rowena începu:

– Acum, spune-mi.

Lindsay se uită hăituită jur-împrejur.

– Hai să plecăm de aici. Fug de el.

– De el?

– Da. Lindsay tremura. Are un acces de furie. Poate să mă ajungă din urmă în orice clipă.

– Nu poate să-ți facă nimic, cât timp ești cu mine. Dar haide, urcă în Land Rover, să mergem acasă.

Lindsay se simți mai în siguranță în mașină.

– Credeam că fugim. Credeam că i-o plătesc unchiului Forrest… a aranjat ca Dirk să plece departe de Christchurch… credeam că e romantic, incitant. Apoi am descoperit că nu avea nici

cea mai mică intenție să ne căsătorim. Prima dată, cred că i s-a părut prea dificil să obțină certificatul. A spus că, dacă Forrest află că mi-am petrecut noaptea cu el, va fi foarte bucuros să mă lase să mă mărit cu el… n-ar mai fi nici o mare scofală că se căsătorește cu o minoră. Oh, a fost oribil, Rowena. Brusc, mi-am dat seama că nu vroia să ne căsătorim deloc… nu vroia decât să mă aibă… oh, a fost atât de bătător la ochi și de înfricoșător. I-am spus să oprească în Geraldine și voi lua autobuzul înapoi spre casă. El a râs și a continuat să conducă. Eram disperată, mă gândeam că dacă ajungem prea departe, n-o să scap niciodată de el… dacă săream din mașină, mă prindea din nou. Așa că… Tremura iar.

– Așa că ce, Lindsay?

– Așa că am tras volanul și am aruncat mașina într-un șanț, cam la un kilometru de aici.

– Lindsay! În vocea Rowenei era atât admirație, cât și groază și Lindsay se înduioșă. Ai fi putut să mori.

– Ei bine, n-am murit. Dar i-am rupt axul. Și cât timp el înjura încă, am coborât și am fugit.

– Bine ai făcut!

Temându-se de cenzură și auzind numai admirație, fata începu să plângă. Rowena o lăsă să se descarce. Era o ușurare. Printre suspine, Lindsay spuse:

– Am crezut c-o să te înfurii, deși am fost îngrozitor de bucuroasă să te văd. Mi-am lăsat bagajul în mașină și am luat asta în loc, nu aveam nici un ban. M-am ascuns în mica bucătărie de pe terenul de camping, întrebându-mă ce să fac. Mă teroriza ideea că m-ar putea căuta. E foarte aproape; trebuie s-o fi remorcat într-unul din garajele acestea.

Cum rosti cuvintele, un camion ieși de pe o stradă laterală, remorcând un Humber cenușiu, și opri la garajul vecin.

– Rămâi aici, Lindsay. Ce am să-i spun lui Dirk Sargison n-o să dureze mult.

Lindsay părea alarmată. Rowena continuă:

– Am să mă asigur definitiv că n-o să se mai apropie niciodată de tine. Înainte ca Lindsay să mai protesteze, dispăru.

Era puțin spus că Dirk Sargison se sperie când se trezi că Rowena îl bate pe umăr.

– Ce mai faci, domnule Sargison? spuse ea, amabilă. Proprietarul camionetei stătea în apropiere. Te-am văzut în trecere. O duc pe Lindsay acasă. Dar mai întâi, am un mesaj pentru tine.

El își umezi buzele cărnoase, sub mustața atent pieptănată. Nu-l mai văzuse niciodată pe Dirk să-și piardă cumpătul. Pălise.

– Un mesaj?

– Da. De la soția ta.

Văzând schimonoseala hâdă a feței lui, Rowena cunoscu o satisfacție nemăsurată.

– Da, a telefonat de la Christchurch, să-mi spună despre Lindsay. Avea biletul tău. Rowena ar fi râs isteric de figura pe care o făcu Dirk. Mi-a spus că dacă te găsesc, să-ți dau adresa ei. Hotel Rialto, Christchurch. Nu cred că ne vom mai vedea vreodată. La revedere. Și se întoarse pe călcâie. Era prea preocupată de gândurile ei , întrebându-se cum era mai bine să procedeze cu Lindsay, să mai observe uriașul Chevrolet verde care oprise la benzinărie.

Urcă în Land Rover și Lindsay îi spuse:

– Rowena, unde e unchiul?

– E la Omaru. E posibil să nu se întoarcă până diseară, târziu.

– Trebuie neapărat să știe? Vocea fetei avea un ton rugător.

– Nu, nu văd de ce. Oricum, mi-ar plăcea să cred că până diseară te vei întoarce, în siguranță, la internat. Altfel, reputația ta va avea de suferit. Te-aș putea urca în expresul de Orari. Am bani la mine și i-aș putea telefona de acolo îngrijitoarei, să te scutesc să mai dai alte explicații, și am s-o rog să nu spună nimic nimănui. Am să-i telegrafiez lui Sargison. Acum, crezi că te poți aduna și să înfrunți tot ce o să-ți spună îngrijitoarea?

– Pot. Trebuie. Și e femeie cumsecade, nu e bârfitoare.

Rowena reuși s-o aranjeze pe Lindsay cât de cât, îi împrumută o geantă de mână, îi luă bilet de tren și-i cumpără o cafea și câteva sandvișuri. Răsuflă ușurată după ce adolescenta plecă. La șapte și jumătatea va fi înapoi la Christchurch și experiența asta îi va prinde bine. N-o va deranja s-o facă din nou pe proasta. Rowena se gândi să-i facă o aluzie lui John Macrae, că dacă vroia să se ducă în oraș la sfârșitul săptămânii, s-o invite la teatru pe Lindsay, o va găsi doritoare.

Era o mare ușurare să fie din nou acasă, căci brațul și coastele începuseră s-o doară și avea o migrenă îngrozitoare. Era o mare ușurare să vadă că ajunsese înaintea lui Forrest. Era mai bine pentru Lindsay, dacă el nu afla. Nu se știa niciodată care era reacția unui bărbat.

Când se întoarse, o găsi singură. Nu se aștepta să-i vorbească. Dar o făcu.

– Ai scos Land Roverul?

– Da. Am fost să mă tund, dar m-am întors pe la trei.

– Chiar așa? Buzele lui se încordară. Ce ciudat! Te-am văzut într-un garaj, în Geraldine, cu Dirk Sargison, pe la patru și jumătate.

Rowena își ridică privirea. Simțea că i se face rău, dar din moment ce nu fusese nevoie să-l sune pe Forrest, n-avea de gând s-o trădeze acum pe Lindsay.

– Oh, ei bine, spuse ea fără urmă de emoție. Oricum, nu te aștepți decât la minciuni din partea mea, nu? Apoi plecă.

***

Venise octombrie. Rowena simțea că zilele ei la Tawhai erau pe cale să se sfârșească. Primise un bilet de la Sir Guy, în care-i spunea că săptămâna următoare va trece s-o vadă pe Lavinia.

Forrest era politicos cu ea în privința asta, formal recunoscător, dar nimic mai mult.

– Ți-ai căutat altă slujbă? Vreau să spun, vrei să-ți scriu o recomandare?

– Nu am nevoie de nici o recomandare de la tine. La ce mi-ar folosi? Ai putea spune că sunt eficientă, dar cu siguranță n-ai putea spune că sunt demnă de încredere. Apropo, nu-i spun mătușii Lavinia decât în ultima clipă. Nu vreau s-o supăr înainte de consultația lui Sir Guy. Mă întorc în Anglia și… pentru liniștea ta sufletească… m-am întâlnit cu avocații ei. Testamentul a revenit la forma inițială și actul de donație a fost anulat.

Forrest se roti pe călcâie și părăsi încăperea, dându-i Rowenei o satisfacție pustie.

Rowena își făcu planul. Forrest avea să fie plecat zece zile. Ea avea să plece înainte de întoarcerea lui. Avea să fie un gol de aproximativ o săpătmână până la încheierea anului universitar la Varsity, dar Nelly și Heather se puteau descurca în intervalul acela scurt.

Vizita la specialist avea să fie deja făcută, căci și Sir Guy trebuia să plece la sfârșitul săptămânii, la o conferință la Wellington, iar raportul lui avea să sosească mai târziu.

Își împachetă discret lucrurile, călări cu Queen of Mars în toate locurile ei preferate, petrecu o seară în camera Turret, încercând să reînvie momentele pe care le împărțise acolo cu Forrest – acele câteva clipe divine dinaintea potopului. Dar nu duseseră la nimic. Evenimentele ulterioare distruseseră magia.

Era marți. Mâine îi va spune lui Beechy că pleacă și poimâine va pleca. O zi după aceea, proprietarul Tawhaiului se va întoarce acasă și n-o va mai găsi acolo.

Era după-amiază târziu. Umbre lente coborau deasupra fermei, aerul era îngreunat de mirosul de liliac. Rowena îi citea mătușii Lavinia cu voce tare, în sufragerie. Pregătirile pentru cină erau în plină desfășurare, iar Nelly și Heather urmau să servească.

Se auziră mașini apropiindu-se. Păreau a fi două. Mătușa Lavinia întrerupse cititul:

– Cine o fi?

– Oh, băieții. Jock a luat camioneta, iar Gerhard Land Roverul. Trebuie să se întoarcă.

Continuă să citească fără să se grăbească. Brusc, o umbră acoperi fereastra franțuzească, întunecându-i pagina. Când se uită, în dreptul ușii stăteau doi bărbați: Forrest și Sir Guy Chennings.

Rowena simți cum i se oprește inima. Nu știa ce ghinion îi adusese pe cei doi împreună, dar… Forrest avea s-o ia drept cea mai mare mincinoasă în viață. Sir Guy era un apropiat al familiei ei.

Și dacă se întrebase cum se întâmplase, Forrest îi explică:

– Am venit mai devreme acasă. Sir Guy era în același avion. Am intrat în vorbă și am aflat cine e. E în drum spre cursurile de medicină. Așa că a venit cu mine de la aeroport. A fost atât de amabil să vină să ne dea personal raportul. Îi zâmbi mătușii Lavinia. Crede că, fără îndoială, necazul poate fi împiedicat, draga mea. Doar că vrea să mergi cu el la clinica lui din Anglia. Am s-o rog pe Rowena să meargă cu tine. Cunoaște terenul.

Rowena nu era capabilă să scoată vreun cuvânt. Beechingtonii! Indiferent ce credeau despre tine, te foloseau dacă aveau nevoie. Nu putea spune nimic acum, în fața lui Sir Guy, dar avea să comenteze îndeajuns… mai târziu. Pentru moment, trebuia să pară cât mai naturală și mai detașată, să salveze aparențele.

– Sir Guy nu poate rămâne la cină, Rowena; este așteptat la Omaru, va petrece noaptea acolo, dar am rugat-o pe Heather să aducă ceaiul.

În cazul ăsta, dacă nu rămânea la cină, poate reușea să scape de el înainte ca Forrest să afle că tot timpul jucase un rol la Tawhai. Nu că ar fi contat prea mult. Oricum, avea deja o părere foarte proastă despre ea; încă puțin dispreț nu conta.

– Cât timp bem ceaiul, Sir Guy o să ne spună toate detaliile despre vederea mătușii. Totul se făcu într-o manieră plăcută și amiabilă. Rowena era uluită. Poate că Forrest vroia la fel de mult ca ea ca Sir Guy să nu afle de animozitatea dintre ei.

Singura bucățică din inima Rowenei care rămăsese neînghețată era aceea care o iubea pe Lavinia… cea care, acum, se părea că va putea să păstreze bruma de vedere care-i mai rămăsese. Nu se va mai înrăutăți și era posibil chiar să se amelioreze.

– Corespondența ta e pe masă, îi spuse Rowena lui Forrest, în timp ce turna ceaiul în căni. El se uită scurt, apoi mai privi o dată.

– N-ai deschis încă Weekly News de săptămâna asta? întrebă el.

– Nu. Rowena o să mi-l citească diseară. Tocmai terminam romanul.

– În el scrie ceva ce o să ți se pară foarte interesant, strâmbă Forrest din buze. Luă ziarul făcut sul, aruncă elasticul cu care era strâns și-l deschise la mijloc, arătându-le și privind-o pe Rowena.

Ochii ei se măriră. Opt fotografii mari erau împrăștiate în centru, fotografii despre ferme, dar… nu din Noua Zeelandă. Erau ferme englezești… Hampshire… Ainsley Dene! Deasupra stătea un titlu scris cu litere de-o șchioapă: „Una din puținele proprietăți impunătoare ale Angliei care este încă înfloritoare“. Erau mult mai multe… rapoarte ale experimentelor făcute de-a lungul anilor la Ainsley, veniturile estimate ale așezării, planurile de viitor. Erau și fotografiile lui Leicester și a lui Margot.

Își recăpătă suflarea. Mătușa Lavinia se aplecă să arunce o privire, cu vederea ei încețoșată.

– E o parte a Angliei pe care Rowena o cunoaște foarte bine, mătușă Lavinia. Am să-ți citesc totul, după ceai. Articolul ăsta l-a făcut pe Sir Guy să mă abordeze în avion. S-a uitat peste umărul meu și mi-a spus: „ciudat… cunosc bine locul acesta. Și toată familia.“ Apoi am aflat fiecare numele celuilalt.

– Ei bine, îmi pare rău că nu pot vizita ferma, dar mă voi întoarce, spuse Sir Guy, ridicându-se. Domnul Beechington m-a invitat să petrec un weekend aici, Rowena. Va fi ca în vremurile de demult, hm? Mi-a spus că somonul e grozav.

– Oh, este… mai mare decât îți poți imagina, zâmbi ea slab.

Stătură în pragul ușii până când mașina neagră dispăru în depărtare. Apoi Rowena se întoarse în grabă, recunoscătoare că

putea renunța la zâmbetul fals. Va evada în camera ei. Tocmai ieșea din sufragerie, când Forrest o observă. Îl auzi spunându-i ceva mătușii Lavinia, râzând, și fugi pe scări. Ajunsă în camera ei, se studie în oglindă. Era atât de palidă. Arăta înspăimântată, cu ochii măriți. Își îndreptă umerii, se duse la dulap și alese un ruj și pudră. Își pieptănă părul de culoarea alunei și-și aranjă cureaua aurie de la rochia moale, din lână verde. Se auzi o bătaie în ușă.

– Da? strigă ea.

– Vreau să te văd imediat, te rog. Vocea lui Forrest era aspră și impalcabilă.

Deschise ușa și rămase în fața lui, tăcută, fără să-l întrebe nimic. Fața lui părea contolată riguros.

– Jos, în biroul meu, îi spuse el.

Așadar, avea să fie din nou la pământ, ca un angajat delincvent. Dar ce mai conta? În două zile, nu va mai fi acolo.

Forrest deschise ușa cabinetului său și-i făcu semn să intre. Biroul arăta pustiu, căci nu fusese utilizat câteva zile. De obicei, era o cameră destul de primitoare, cu un șemineu plin de cenușă de pipă și cu noroi de pe teren, dar Heather făcuse curățenie ieri și totul era aranjat cu precizie matematică. Cele două fotolii din piele erau orientate cuminți către șemineu. Dar acesta nu avea să fie un interviu la care să ia loc…

Forrest trecu pe lângă ea, traversă spre fereastră și se opri cu spatele la ea, privind peisajul întunecat.

Rowena încetase să se mai întrebe care era motivul. Își simțea sufletul rănit, părăsit. Nu conta ce se întâmpla mai departe.

Forrest spuse, bâlbâindu-se, pe un ton care nu-i era caracteristic:

– I-am scris lui Lindsay, am întrebat-o dacă ar fi pregătită să stea acasă și să îngrijească de mătușa Lavinia când nu vei mai fi aici. I-am spus că te găsesc absolut nedemnă de încredere, că m-ai mințit și m-ai înșelat în repetate rânduri.

Rowena nu spuse nimic.

– I-am spus că e timpul să afle că tu și Dirk Sargison ați avut o relație care, probabil, mai continuă încă. I-am spus că v-am văzut stând de vorbă între patru ochi, destul de curând, într-un garaj, în Geraldine. Se opri din nou.

– Da, Forrest?

Tăcu atâta timp, că Rowena simțea că se clatină pe picioare.

– Lindsay mi-a răspuns cu o scrisoare lungă. Mi-a spus că e timpul să aflu de cine și de la ce ai salvat-o. Mi-a spus de ce erai în garaj cu Dirk…

Se întoarse cu fața și veni lângă ea… îi luă mâinile…

– Oh, iubito… Am luat următorul avion spre casă… l-am întâlnit pe Sir Guy… priveam năucit la titlul din ziar. Mi-a spus despre tine… despre tipul ăla care a renunțat la tine… cel care te-a curtat pentru banii tăi… cum ai venit aici să-ți dovedești că poți fi iubită pentru ceea ce ești… Oh, iubito, ce durere nespusă ți-am pricinuit!

O trase spre el. Rowena era încă înghețată, nevenindu-i să creadă, uitându-se la el, temându-se încă… temându-se să spere că neînțelegerile puteau fi șterse cu buretele.

– Când erai în spital, mătușa Lavinia mi-a spus ce a făcut. Și când am găsit scrisoarea aceea și te-am confruntat… acum înțeleg ce însemna… și ai spus că te hotărâseși deja să nu te căsătorești cu mine, am crezut că e din cauză că acum aveai banii și fără să mă ai pe mine.

– Forrest… mătușa Lavinia nu ți-a spus decât când eram în spital?

El încuviință. Fața Rowenei se transformă și în ochii ei apăru o nouă lumină.

– Atunci, când vroiai să mă ceri în căsătorie, în camera Turret, nu știai ce făcuse?

– Nu, desigur că nu… Oh, iubito, ai crezut că… Rowena, sunt o mie de lucruri care trebuie lămurite. Hai să sărim peste ele până mai târziu, până revenim pe pământ. Nimic nu mai contează, scumpo, nimic, în afară că te iubesc!

Când se aplecă spre ea, privind în ochii verzi, răsună un oftat inconfundabil… un oftat de ușurare, un suspin de fericire, dintr-unul din fotoliile din piele. Forrest își îndreptă capul:

– Ce naiba… cine?… Matușă Lavinia! Ce naiba cauți aici? Nu ți-am spus să ne lași în pace câteva minute? Nu ți-am spus c-o vreau pe Rowena doar pentru mine?

Mătușii nu părea să-i pese de indignarea lui.

– Dar nu mi-ai spus unde, băiete dragă, așa că m-am refugiat aici, departe din calea ta. Am crezut c-o duci pe unul din balcoane. Biroul tău nu e un loc potrivit s-o ceri în căsătorie. Dar nu mă lăsa să-ți stau în cale… dă-i drumul… sărut-o!

Forrest izbucni în hohote de râs.

– Mătușă Lavinia! Tu ești impedimentul! Ieși afară… ăsta nu e genul de sărut care poate suporta să fie urmărit… ieși afară!

O luă pe Lavinia de umeri și o conduse afară pe ușă, apoi răsuci cheia.

Se întoarse și se uită la Rowena.

– Nu e un loc potrivit să te cer de soție, a spus. Hai să ieșim pe balcon, Rowena. Are de toate… flori, vedere la munte… luna nouă coboară încet peste noi… În timp ce vorbea, deschise ferestrele.

Se întoarse, îi întinse mâna și o scoase pe balcon.

Rowena privi peste umărul lui, văzu totul – muntele, luna și stele palide strălucind pe cerul de seară… stele mai sclipitoare decât văzuse vreodată.

Întinse mâinile spre el și Forrest văzu în ochii ei o lumină verde pe care n-o mai zărise niciodată.

– N-am nevoie de nimic, Forrest. Tu ești soarele meu, luna mea, stelele mele…

Sfârșit